

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Lạnh Tình

Các bạn đang theo dõi truyện Tổng Giám Đốc Lạnh Tình do Khải Tâm sáng tác. Chẳng biết anh có phải là cái bóng phía sau cô không.

Mỗi khi cô gặp nguy anh đều xuất hiện ứng cứu kịp thời? Đến lúc anh dùng thân phận là tổng giám đốc để đối mặt với cô?

Phải chăng đó là những âm mưu anh bày ra rồi để đưa cô vào vòng xoáy trò chơi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Newyork năm năm trước.

“Con trai! Chúc mừng con lấy được học vị thạc sĩ BA.” Khải Nhĩ Đế Tư vừa bước vào cửa đã phải chịu cái ôm nhiệt tình của người cha Amon

Đương nhiên Khải Nhĩ Đế Tư biết vì sao cha anh lại vui vẻ như vậy!

Khi anh bắt đầu có chút hiểu biết, chuyện đầu tiên cha dạy anh biết: cái gì là “công ty”, tiếp theo là “trách nhiệm”, và khi anh hiểu rõ “công ty” và “trách nhiệm”, cha liền chờ đem công ty giao cho anh.

Tất nhiên, không chỉ có một mình anh, mà ngay cả em trai anh --- Táp Nhĩ Đế Tư cũng được dạy dỗ như anh.

Bắt đầu lên trung học, cuối tuần cha sẽ chuyển phát nhanh cho bọn họ một phần tư liệu về việc buôn bán của công ty. Lên đại học, bắt đầu yêu cầu bọn họ mỗi tháng đều phải đưa ra một bản báo cáo kinh doanh, tiếp đó là dự thảo kinh doanh của công ty. Kế hoạch khổ tâm của cha là đang đợi thời cơ để giao công ty Đế Tư cho bọn họ, sau đó có thể mang theo lão bà thân ái du lịch vòng quanh thế giới.

Người gia tộc Đế Tư luôn luôn như vậy, Amon Đế Tư chỉ đem “truyền thống tốt đẹp” này truyền lại mà thôi.

“Cảm ơn cha” Khải Nhĩ Đế Tư đáp lại cái ôm đầy nhiệt tình này, đối với mưu kế của cha mình, anh cũng sớm có đối sách đáp lại.

Anh vừa mới tốt nghiệp, ít nhất cũng phải đợi tám năm, mười năm, để anh thỏa mãn niềm đam mê chụp ảnh một chút, sau đó anh mới cam tâm tình nguyện gánh vác trách nhiệm của công ty. Bây giờ, anh sớm đã đóng gói hành lý mang theo, thừa dịp mọi người trong nhà đều ngủ say, bay suốt đêm đến miền Tây California. Nơi đó có công việc chụp ảnh đang chờ anh.

Còn công ty Đế Tư, trừ phi Táp Nhĩ đồng ý gánh vác một mình, bằng không mộng đẹp giao du thế giới của cha mẹ nên chờ một chút.

So với Khải Nhĩ, Táp Nhĩ đã về nhà sớm hơn một bước, bây giờ đang ngồi trên sofa, nhìn thấy nụ cười thoải mái của cha cùng mưu đồ riêng của anh trai, khóe miệng hơi nhếch lên, đợi trò hay lên sân khấu.

Về phần ai thắng. Anh cho là gừng càng già càng cay!

“Để ăn mừng hôm nay hai anh em các con tốt nghiệp, mẹ con đặc biệt chuẩn bị một bàn thức ăn ngon. Đi nào, chúng ta đi ăn cơm đi.” Á Mông Đế Tư ôm lấy vai hai anh em, bước vào nhà ăn.

“Tối đây, chờ mẹ gọt trái cây đã.” Nữ chủ nhân của Đế Tư gia là Nghiêm Khải Lâm, đó là một vị mỹ nữ Đông Phương, sau khi đặt đĩa trái cây lên bàn cơm, hai tay nhẹ vuốt mái tóc đen của Kell, trong đôi mắt dịu dàng có chút không nở và lo lắng.

“Mẹ sao thế?” Cảm giác được mẹ mình có tâm sự, Khải Nhĩ xoay người hỏi. Táp Nhĩ cũng ngẩng đầu chờ.

“Khải Nhĩ, còn có Táp Nhĩ nữa, để mẹ nhìn các con một chút.” Nghiêm Khải Lâm lùi về phía sau một bước, cẩn thận nhìn những đứa con luôn làm bà tự hào này.

Hai đứa con của bà cao hơn một mét tám, huyết thống pha trộn giữa Trung- Mỹ, làm cho vẻ ngoài của bọn họ cực xuất sắc.

Con lớn nhất là Khải Nhĩ Đế Tư, trên mặt luôn hiện hữu một nụ cười tao nhã mê người, giống một vị công tử, mở miệng ra toàn những lời đường mật, luôn luôn được lòng phụ nữ, Nói toạc ra là một tên công tử phong lưu.

Đứa con thứ hai Táp Nhĩ Đế Tư, toàn thân tỏa ra một sức quyến rũ khiến người ta không thể bỏ qua được, nguy hiểm và tràn ngập tính xâm lược, giống

như một thợ săn, bề ngoài nhìn trầm ổn nhưng bên trong lại cất giấu một sức hấp dẫn chết người. Tuy nhiên chính sức hấp dẫn này giúp đưa con của bà thành công giành được sự thu hút giữa các khóm hoa, đây chính cái mà người ta gọi là, đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu!

Haiz. Nói toạc ra là một dạng công tử phong lưu khác.

Cái này cũng phải trách người cha của chúng, khi còn trẻ, cũng là một tên công tử phong lưu có tiếng xấu, nhưng chỉ cần yêu thương một người, tất cả hoa tâm đều biến mất, đây cũng là “truyền thống tốt đẹp” của gia tộc Đế Tư.

“Con trai à! Mẹ cùng cha của các con muốn đi vòng quanh thế giới, các con cần phải tự chăm sóc bản thân, mẹ đã tìm quản gia giúp đỡ việc nhà, các con cứ chuyên tâm xử lý tốt chuyện công ty, đừng quá sức mà ảnh hưởng đến sức khỏe.” Nghiêm Khải Lâm ân cần dặn dò.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho chúng con, cứ đi chơi với cha đi!” Khải Nhĩ Đế Tư ôm người mẹ yêu quý của mình. Qua đêm nay, có khả năng sẽ không được nhìn thấy bà một thời gian, đương nhiên sẽ có chút không nỡ.

“Lão bà, chúng ta nên đi rồi.” Amon Đế Tư kêu to, làm cho Khải Nhĩ hơi ngẩn ra. Lúc Tập Nhĩ ôm hôn nói lời tạm biệt với mẹ, anh nhìn thấy lái xe nhận hành lý trên tay cha, trong chớp mắt tiếng chuông báo động trong đầu vang lớn!

“Cha! Hai người muốn xuất ngoại ngay bây giờ sao?” Khải Nhĩ Đế Tư không thể xác định, nom nớp lo sợ.

“Đúng vậy! Công ty giao cho các con đấy.” Nói xong, Amon Đế Tư ôm lão bà đại nhân, vô cùng vui vẻ xuất ngoại.

“Cha.... Chờ một chút, hai người không thể đi nhanh như vậy.....” Tại sao tình huống này đi ngược lại mọi dự đoán của anh chứ?

“Đúng là gừng càng già càng cay! Xem ra anh đã chậm một bước rồi!” Tập Nhĩ Đế Tư vẫn ung dung ngồi trên sofa, thưởng thức thất bại hiếm thấy của anh trai.

“Tuy là chậm một bước, nhưng em cũng biết sớm muộn gì anh cũng sẽ đi”. Khải Nhĩ kiên quyết nói.

Công ty không thể không lo, nhưng California cũng phải đi, kế sách hiện giờ.....

“Tập Nhĩ, tình hình của công ty em hiểu rõ hơn anh, hướng hồ mấy cái chính sách phát triển và đầu tư dự án của em rất tỉ mỉ, giúp cho Đế Tư luôn dẫn đầu về doanh thu, tiếp quản Đế Tư, chỉ cần em là đủ.”

Từ nhỏ Tập Nhĩ đã cực kì nể cảm với các con số, mỗi lần cậu em này đưa báo cáo kinh doanh cho cha, đều có thể chỉ ra những chỗ thiết sót, cho nên nó chắc chắn là thương nhân trời sinh, quan trọng nhất là nó cũng thấy hứng thú, hứng thú và trách nhiệm, để Kell tới quản lý tập đoàn Đế Tư là thích hợp nhất.

“Anh trai, anh quá đề cao em rồi! Những hạng mục dự án đầu tư này nếu không có anh phân tích tình hình thị trường hiện nay chính xác như vậy, nó cũng không thành công. Muốn vớt trách nhiệm cho em. Cũng được!” Tập Nhĩ chẳng bắt ngờ khi Khải Nhĩ đẩy trách nhiệm cho anh, anh cũng không phản đối, tuy nhiên trời sinh anh vốn giỏi tính kế, sẽ không ngốc tới mức nai lưng ra ôm cả đời.

Nghe vậy, Khải Nhĩ có cảm giác nhẹ nhõm, nhưng anh biết Tập Nhĩ sáng khoái đồng ý như vậy, chắc chắn là có điều kiện. Làm anh em hai mươi mấy năm, còn không hiểu rõ nó sao?

“Nói đi, điều kiện của em là gì?” Khải Nhĩ ngồi xuống sofa phía đối diện, chuẩn bị chăm chú lắng nghe.

“Năm năm tự do không cần xuất hiện ở công ty.”

“Nói cụ thể hơn?”

“Thì giống như cách mà cha dùng để dạy chúng ta, mỗi tuần anh phải thu thập tất cả tư liệu buôn bán của công ty, anh có thể đề xuất quan điểm và ý kiến, còn phải tham gia hội nghị thương mại quan trọng, một tháng tối đa là một lần, mà cho dù anh ở nơi nào, anh nhất định phải tham dự, vì năm năm sau, khi anh tiếp quản công ty, có thể hiểu rõ tình hình ngay lập tức.” Nói xong, Tập Nhĩ thoải mái nằm trên sofa.

“Và tất nhiên, năm năm sau, sau khi nhận nhà hưởng thụ phải tiếp nhận tình hình kinh doanh của công ty lúc đó, đề ra các phương pháp giải quyết, cùng em quản lý Đế Tư”, Tập Nhĩ đưa ra điều kiện.

“Không thành vấn đề.”

“Quyết định thế đi.”

Vì thế hiệp định năm năm tự do đã được ký ước như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Tâm Xuyên, chúc con sinh nhật vui vẻ. Còn nữa, chúc con thi được vào trường học lý tưởng” Lí Mộng Tâm đưa món quà được gói rất công phu cho con gái bảo bối của bà, sau đó ôm cô thật chặt.

Con gái sắp rời khỏi mình, làm mẹ làm sao không buồn chứ?

Hạ Tâm Xuyên cảm giác được mẹ không nở, nếu có thể, cô cũng hi vọng có thể ở bên mẹ, vì không để mẹ đau lòng quá mức, Tâm Xuyên nghịch ngợm hỏi: “Mẹ, vẫn còn thiếu một phần quà đó!”

Lí Mộng Tâm nén giọt nước mắt sắp tràn mi, khó hiểu nhìn Hạ Tâm Xuyên.

“Đây là quà sinh nhật, quà thi lên đại học thi sao ạ?” Tâm Xuyên quơ quơ món quà trên tay, kèm thêm nụ cười bướng bỉnh, hỏi.

“Con, đùa nhỏ này!” Nhìn ra ý đùa, Lí Mộng Tâm cứng chiều vuốt ve hai gò má tinh tế trắng hồng của con gái.

“Mẹ, có quà tặng của cậu không?” Tâm Xuyên làm nũng dựa vào lòng mẹ, chưa từng quên sinh nhật hàng năm của cô, cậu đều đưa quà tặng cho cô từ nước ngoài xa xôi.

Nghe mẹ nói, cậu cư trú ở nước ngoài, từ sau khi biết mẹ ly hôn, bọn họ mới liên lạc lại, dù sao cũng là chị em, chị gái có khó khăn, làm em trai đường nhiên phải vươn tay ra giúp đỡ, đây cũng là việc bình thường của mỗi người, mà hàng năm cô cũng vui vẻ nhận thêm một phần quà sinh nhật, coi như là đền bù.....

Cậu thật tốt, thật hi vọng có cơ hội có thể nhìn thấy cậu.

“Cậu.....” Vừa nhắc tới ông, đột nhiên sắc mặt Lí Mộng Tâm cứng lại, chậm rãi nói: “Hôm nay cậu đích thân tặng quà cho con.”

“Mẹ, ý mẹ là hôm nay cậu sẽ đến nhà mình?” Chợt nghe hôm nay cậu sẽ tới, Tâm Xuyên vô cùng phấn chấn, không chú ý tới vẻ mặt có chút lo lắng của Lí Mộng Tâm.

“Mẹ, lúc nào thì cậu sẽ đến? Chúng ta có phải đi ra sân bay hoặc đi đến khách sạn đón cậu không?” Tâm Xuyên lắc lắc hai tay Lí Mộng Tâm, hưng phấn hỏi.

“Tâm Xuyên, trước hết nghe mẹ nói đã.....: Thấy lời nói của Lý Mộng Tâm có vẻ trầm trọng, lúc này Tâm Xuyên mới cảm giác được có chuyện không ổn.

“Mẹ, có phải cậu xảy ra chuyện gì hay không?” Tâm Xuyên vỗ vỗ ngực, lo lắng suy đoán “Không phải.....là.....” Lí Mộng Tâm lại lắc đầu rồi lại gật đầu, điều này làm cho Tâm Xuyên mơ hồ, trong lòng cũng cảm thấy bất an, không biết nên nói như thế nào cho phải.

“Không có, cậu..... Mẹ là con một, không có bất cứ anh chị em gì, cho nên thật ra không có cậu.....”

“Không có cậu? Vậy.... người đưa quà tặng là người nào?”

“Người ấy.....”

Kính kong--- kính kong—

Ngay lúc Lí Mộng Tâm muốn nói, tiếng chuông vang ở cửa truyền đến.

“Haiz.....” Nén đôi mắt rồi! Lí Mộng Tâm thở dài, nói với Tâm Xuyên: “Người đó đến đây”

Cho dù người đó là ai, Hạ Tâm Xuyên vẫn thấy vui vẻ vì có thể nhìn thấy người đã giúp đỡ mẹ con các cô rất nhiều. Mang theo nụ cười sung sướng, Hạ Tâm Xuyên bước nhanh tới cửa chính.

“Hoan nghênh.....” Cửa vừa mở, nhìn thấy người đứng ngoài, nụ cười trên môi Tâm Xuyên lập tức cứng lại.

“Tâm Xuyên..... không nhận ra ba rồi hả?” Người đứng ở ngoài cửa không phải ai khác mà chính là cha của Hạ Tâm Xuyên – Hạ Tuyền Lăng, rất lâu rồi ông không được nhìn thấy con gái bảo bối, trong lòng khó nén nổi kích động cùng khẩn trương.

Nhìn người cha lâu ngày chưa gặp mặt, trên mặt Hạ Tâm Xuyên không có bất kỳ vẻ vui sướng gì, ngược lại tức giận quay đầu, nói với mẹ: “Mẹ, từ nay về sau, con không muốn nhận bất kỳ vật đồng tây gì của người này.” Nói xong, về mặt cô tràn đầy thất vọng, tông cửa xông ra.

“Tâm Xuyên.....” Lý Mộng Tâm ở sau lưng kêu to, mà Hạ Tuyền Lăng chỉ có thể đứng nhìn bóng lưng của con gái yêu kiều, trên mặt tràn ngập sự tự trách cùng bi thương.

“Em nên nói trước cho Tâm Xuyên, để con bé có thể chuẩn bị tâm lý, biết đâu sẽ không như vậy.”

Lý Mộng Tâm không nghĩ rằng lúc Tâm Xuyên gặp lại Hạ Tuyền Lăng lại có phản ứng lớn như vậy, dù sao năm đó bà ly hôn với Hạ Tuyền Lăng, cô cũng chỉ là một cô bé tám tuổi.

Nói đến hôn nhân của bà cùng Hạ Tuyền Lăng, thì là một sai lầm!

Năm đó Hạ Tuyền Lăng sớm cùng người mình yêu nhiều năm lập kế hoạch kết hôn, ngay trước khi bọn họ kết hôn, vì có chút hiểu lầm, người nào cũng không chịu nhượng bộ, khiến cho hôn sự thất bại.

Mà Hạ Tuyền Lăng trong lúc tức giận nhất thời, cầu hôn với Lý Mộng Tâm, đối với người luôn cô đơn như Lý Mộng Tâm mà nói, giống như đoạt được toàn bộ sự vui sướng trên thế giới.

Biết rõ Hạ Tuyền Lăng không hề yêu mình, nhưng Lý Mộng Tâm vẫn quyết định gả cho ông, cũng vì ông mà sinh một đứa con gái, cố gắng đợi một ngày trong lòng Hạ Tuyền Lăng có mình. Không thể ngờ được, trong một lần vô tình, Hạ Tuyền Lăng cùng Mạnh Dĩ Xuyên gặp lại nhau, Hạ Tuyền Lăng mới biết Mạnh Dĩ Xuyên đã vì ông mà sinh hạ một đứa con trai, ông cũng phát hiện, cái tên Mạnh Dĩ Xuyên này thủy chung vẫn luôn nằm trong tim ông, ngay cả tên Hạ Tâm Xuyên cũng vì bà mà đặt.

Hôn nhân giống như một chiếc gương, một khi có vết nứt thì càng ngày vết nứt càng lớn.

Lý Mộng Tâm biết Hạ Tuyền Lăng ngẫu nhiên gặp bạn gái cũ, bà vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, dần dần, khi Hạ Tuyền Lăng trắng đêm không về, cả ngày bà đều lấy nước mắt rửa mặt, sống không bằng chết, sau cùng, khi Hạ Tuyền Lăng bước vào cửa, đứng là muốn ly hôn, tâm Lý Mộng Tâm như chết lặng, nếu vô duyên, vậy mau chóng kết thúc toàn bộ ở đây đi!

Tuy từng có hận ý với ông, nhưng vài năm nay, dù dùng thái độ từ chối kịch liệt như thế nào, ông vẫn muốn bù đắp cho hai mẹ con bọn họ, vẫn bám riết.

Hận ý đối với ông, theo thời gian cũng trôi qua, cũng dần dần giảm đi rất nhiều, nhưng đối với sự tuyệt tình năm đó của ông, bà không tìm được lý do tha thứ.

Đối với Lý Mộng Tâm mà nói, Hạ Tuyền Lăng là một người chồng thất bại nhưng lại là một người ba tốt, chỉ là không ngờ...

“Mộng Tâm, đừng nói như vậy, là anh nên xin lỗi hai mẹ con em, em nguyện ý cho anh tới thăm Tâm Xuyên, điều này bày tỏ em nguyện ý tha thứ cho anh, như vậy anh đã cảm thấy mỹ mãn, làm sao còn dám yêu cầu Tâm Xuyên vui vẻ nhìn mình, dù sao, toàn bộ đều là do anh sai.” Hành động theo cảm tính năm đó của ông đã làm hại Lý Mộng Tâm, càng hại đến con gái vô tội, đối với hai mẹ con, Hạ Tuyền Lăng vô cùng áy náy.

“Ba!” Một người đàn ông giống Hạ Tuyền Lăng khi còn trẻ, thấy Hạ Tuyền Lăng đứng cạnh cửa cùng một người phụ nữ, liền đến gần bọn họ.

“Mộng Tâm, anh giới thiệu cho em một chút, đó là con anh. Hạ Dật, đây là di Lý.” (Ngư: ghét người đàn ông này >__

“Di Lý, xin chào.”

“Xin chào.....” Nhìn Hạ Dật, trong lòng Lý Mộng Tâm không có một chút oán trách, ngược lại, có cảm giác giống con trai của mình.

“Di Lý, người vừa mới vội vàng chạy ra ngoài có phải là Tâm Xuyên không?” Vừa mới ở lâu một, anh có đụng vào một người, Hạ Dật có cảm giác đó chính là em gái cùng cha khác mẹ với anh.

“Ừ!” Lý Mộng Tâm nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt có chút u sầu.

“Di Lý, di yên tâm, con sẽ chăm sóc cho Tâm Xuyên.” Hạ Dật đảm bảo.

Đối với ân oán tình cừu của thế hệ trước, Hạ Dật đã nghe cha mẹ mình nói qua, cha đã phụ bạc mẹ con hai người họ, nhưng anh cũng rất vui vì biết mình có một đứa em gái. Đối với đứa em gái vô tội, anh có trách nhiệm không cho cô bị tổn thương.

Mới khai giảng được hai ngày, tại một chỗ nào đó trong trường, tụ tập một đám người, ánh mắt bọn họ đều ở trên người một đôi nam nữ cách đó khoảng năm mét.

Người con trai được các học sinh nữ hâm mộ chính là hotboy đứng đầu danh sách - Mạnh Dật, còn người con gái còn lại, chính là người làm đám con trai mê đảo không dời mắt được, hoa hậu giảng đường- Hạ Tâm Xuyên.

Năm phút trước, việc hội trường hội học sinh trong trường mời Hạ Tâm Xuyên làm bạn nhảy đã gây nên một trận hỗn chiến, ở trước mặt mọi người Mạnh Dật tuyên bố, Hạ Tâm Xuyên là bạn gái anh, sau đó không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ôm Hạ Tâm Xuyên rời đi.

Đây..... Lúc này anh đã xé nát tâm sự của một đồng thiếu nam thiếu nữ, làm sao lại có khả năng như vậy?!

Vì xác nhận sự kiện này, mọi người ở đây, bao quanh người mình ngưỡng mộ trong lòng đã lâu. Y Đình là bạn tốt của Hạ Tâm Xuyên cũng theo bước họ đến đây, ý đồ muốn xác nhận sự thực.

Mà Mạnh Dật một phen biểu thị công khai, cũng làm cho thân là nữ chính như Hạ Tâm Xuyên kinh ngạc không thôi, sau khi lấy lại tinh thần, Tâm Xuyên vội vàng bỏ “Ma chướng” khoác trên vai ra, trừng mắt nhìn Mạnh Dật.

“Anh vừa mới nói cái gì? Sao anh lại có thể nói như thế?” Tâm Xuyên bác bỏ.

Hạ Tâm Xuyên biết Mạnh Dật này, anh ta là nhân vật tiêu điểm để toàn bộ thiếu nữ trong trường bàn tán vào lúc rỗi rảnh, ngay cả Y Đình cũng có nói qua về anh, nội dung chỉ là anh rất tuần tú, bóng rỏ lại không cần phải nói, cho nên sau khi chuyển vào trường đại học hạng nhất này, đội trưởng đội trưởng bóng rỏ liền đổi người, về sau đội bóng rỏ trở thành nơi hấp dẫn nhất.

Nghe không ít người nhắc đến tên anh ta, rốt cuộc hôm nay cũng được chính thức gặp mặt !

“Em là nữ sinh đầu tiên nhìn thấy anh mà mặt không đỏ, tốt tốt, đúng như anh hi vọng.” Đối với chất vấn của Tâm Xuyên, khoe miệng Mạnh Dật vẫn giương nhẹ, hai tay bỏ vào trong túi, nói chuyện không liên quan đến nhau.

“Cái gì như anh hi vọng? Tôi muốn anh hi vọng cái gì, tôi muốn biết...”

Câu hỏi Hạ Tâm Xuyên chưa nói xong, Mạnh Dật vậy mà đem ngón trỏ đặt trên đôi môi đỏ mọng của cô, chặn ngang câu hỏi mà cô chưa hỏi xong.

“Anh làm gì đấy?” Tâm Xuyên trừng mắt nhìn ngón tay, không rõ ý hỏi.

“Anh biết em muốn nói gì, cho nên giúp em tiết kiệm nước miếng, em không biết là anh đang giúp em giải quyết “vấn đề” sao?”

“Anh giúp tôi giải quyết vấn đề?”

Hạ Tâm Xuyên buông tay xuống, tinh tế cân nhắc lời nói của Mạnh Dật, đột nhiên linh quang chợt lóe_____

Nếu Mạnh Dật không xuất hiện, không nói cô là bạn gái anh, đưa cô ra khỏi trận hỗn loạn kia, bây giờ chắc chắn cô vẫn đang ở giữa trận tranh đoạt kia, không biết nên thoát thân như thế nào!

“Em quả nhiên là cô gái thông minh, nói một chút đã hiểu, nhưng mà, thay vì nói là anh chăm sóc em, không bằng nói là chúng ta giúp đỡ lẫn nhau.... Em hiểu không?”

Tâm Xuyên gật đầu.

Điều này cũng khó trách! Mạnh Dật cười cười nghịch nghịch mái tóc ngắn của Tâm Xuyên đang có chút ngơ ngác.

Mái tóc ngắn này xem ra rất giống cái tô úp ngược, Hạ Tâm Xuyên có ý cắt như vậy, vì muốn mình trở nên xấu xí, để giám sát phiên toái, nhưng với tình hình hôm nay, hình như vô dụng.

“Này! Rốt cuộc là anh có nói hay không?” trong mắt người khác hành động này nhìn như thân mật, Tâm Xuyên lại cảm thấy, Mạnh Dật có vẻ giống anh trai bướng bỉnh đang trêu chọc em gái.

Thật là kỳ quái!

Mạnh Dật nháy mắt với Tâm Xuyên một cái ra vẻ đã hiểu, nói: “Em nhìn bên phải xem.”

Oa! Vừa thấy, lúc này Tâm Xuyên mới chú ý tới, có một đám người đang mở to hai mắt nhìn anh chăm chú.....

“Bọn họ đang suy đoán xem chúng ta có phải là một đôi hay không, nếu bây giờ anh lớn tiếng nói anh và em không phải là một đôi, em thử đoán xem, kết quả sẽ như thế nào?”

Nghe Mạnh Dật nói, Hạ Tâm Xuyên quay đầu lại, tình huống bị lôi kéo lúc này nhanh chóng thoáng qua trong tâm trí, cô vội vã lắc đầu.

Cô không muốn bị vây hãm giữa trận hỗn chiến kia một lần nữa!

“Mà anh và em đều bị quấy nhiễu giống nhau” Mạnh Dật nhìn theo đám người đuổi theo anh vào cổng trường, tranh nhau muốn làm bạn gái anh trong vũ hội.

Cuối cùng mục đích cũng rõ ràng!

“Cho nên, anh muốn chúng ta giả vờ thành người yêu, phải không?”

Nhìn Mạnh Dật cười gật đầu, Tâm Xuyên vẫn không tin được Mạnh Dật lại nghĩ ra được chủ ý vớ vẩn này.

“Điều này, cókhả năng? Làm sao bọn họ có thể tin chúng ta là.....”

“Bọn họ đương nhiên sẽ tin, trừ phi..... em không muốn, bây giờ anh sẽ nói cho bọn họ biết, lúc này chỉ là trò đùa, mọi người không nên tin là thật.”

Mạnh Dật vừa nói, vừa làm bộ muốn đi về phía trước.

“Khoan.... Chờ một chút!” Tâm Xuyên vội vàng kéo ống tay áo Mạnh Dật, ngăn anh tiến lên, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.

“Tôi chưa nói không muốn, chỉ là..... chúng ta chỉ giả bộ, anh không thể làm thật quá! Bây giờ tôi chưa muốn có bạn trai, cho nên.....”

“Em yên tâm!” Không đợi Tâm Xuyên nói hết lời, Mạnh Dật đã cam đoan.

“Chúng ta chỉ giả bộ, khi chúng ta đều tìm được người yêu, quan hệ của chúng ta sẽ tự động hết hiệu lực, cho nên ngàn vạn lần em không thể yêu anh, cảm giác của anh đối với em giống như.... “em gái” của mình vậy, cho nên nhớ rõ, ngàn vạn lần không thể yêu anh, biết không?” Mạnh Dật nói đùa, trong đôi mắt thâm thúy có chút dịu dàng.

“Tốt nhất là anh cũng đừng nên yêu tôi!” Tâm Xuyên không cam lòng yếu thế đáp trả “Cảm giác của tôi đối với anh giống như “anh trai”, cho nên anh mới phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể yêu tôi, biết không?”

Nói thật, đối với Mạnh Dật, trong lòng Tâm Xuyên có cảm giác thân thiết không lý do.

“Được! Chúng ta cứ quyết định như vậy đi! Bên trong chúng ta là quan hệ anh em. Bên ngoài chúng ta phải giả vờ giả vịt, giống một đôi đang yêu.” Nói xong, Mạnh Dật ôm vai Tâm Xuyên, lần này cô cũng không bỏ tay anh ra.

“Tâm muội, ôm lấy thắt lưng anh!” Thấy Tâm Xuyên vẫn thờ ơ, Mạnh Dật liền nhắc nhở cho cô biết nghĩa vụ của một “đôi tình nhân”.

“Được!” Tâm Xuyên nghe lời ôm eo Mạnh Dật, theo bước chân của Mạnh Dật, hai người bước đi.

“Anh đừng gọi tôi là Tâm muội được không? Cực kỳ ghê tởm!”

“Ghê tởm mới tốt! Như vậy người khác mới tin tưởng chúng ta có cái quan hệ đó! Cho nên em cũng cần phải gọi anh là “Dật ca ca” biết không?”

“Tôi không thèm! Dật ca ca nghe càng ghê tởm hơn, cũng không phải đang diễn kịch cổ trang. Anh gọi tôi là Hạ Tâm Xuyên, tôi gọi anh là Mạnh Dật, được không?”

“Kêu như vậy không quen, vậy thì Tâm và Dật đi.”

Thật ra nhóm người mê trai không tin bọn họ là người yêu, lần này nhìn thấy họ ôm nhau rồi đi, không thể không tin bọn họ là một đôi tình nhân, chỉ là không ngờ, bọn họ lại che giấu tốt như vậy! Lần đầu tiên trong đời, Ý Đình cũng cảm thấy ghen tỵ với Hạ Tâm Xuyên!

Mạnh Dật và Hạ Tâm Xuyên mới bước đi, trong vườn trường liền nhao nhao tiếng thì thầm: “Thật không ngờ Mạnh Dật lại thích cái “gáo dừa” kia (Ngư: cái này ý chỉ mái tóc của chị ấy đó), thật không có mắt!..... Đúng là!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đây là một đám con gái không ăn được bỏ đào thì nói bỏ đào còn xanh.

“Này..... các cậu có phát hiện hay không, Mạnh Dật và Hạ Tâm Xuyên có phần giống nhau! Cái mũi đều thẳng, cằm cũng nhọn hoắt, xem ra có phần giống vợ chồng đó! Thật hâm mộ bọn họ! Nam đẹp trai, nữ xinh đẹp! Haiz.... Chúng ta là không có hi vọng rồi!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Đây là một đám con gái tự cho mình là thông minh, nói.

“Tớ đoán, không quá ba tháng nữa bọn họ sẽ chia tay.”

“Mình nghĩ không cần đến ba tháng, một tháng bọn họ sẽ chia tay.”

Người nói chuyện chính là hai hội trưởng vừa muốn mời Hạ Tâm Xuyên làm bạn nhảy, hai người này vốn thù địch nhau, bây giờ có chung kẻ địch, cho nên đương nhiên sẽ đứng cùng một chiến tuyến.

Tuy nhiên lời tiên đoán của bọn họ không bao giờ xảy ra, mãi đến khi tốt nghiệp đại học, Hạ Tâm Xuyên và Mạnh Dật vẫn là quan hệ người yêu.

Tuy nhiên, từ hai người thường thường đi cùng nhau biến thành ba người, mà một người khác chính là Ý Đình.

Thường xuyên đi cùng một chỗ với Mạnh Dật, là Ý Đình, từng có lời đồn truyền tới tai Hạ Tâm Xuyên, nói Mạnh Dật bắt cả hai tay, muốn Hạ Tâm Xuyên chú ý hơn.

Nhưng phản ứng của Hạ Tâm Xuyên lại là: một người là bạn tốt của cô, một người là bạn trai thân yêu của cô, cô tuyệt đối tin tưởng bọn họ.

Nếu nữ chính không để ý, lời đồn đại như vậy cũng không giải quyết được gì.

Bảy năm sau

“Cạn ly.”

Hôm nay chính là tiệc chia tay mà những đồng nghiệp khác tổ chức cho Hạ Tâm Xuyên, bởi vì Hậu Thiên cho cô nghỉ một tháng, ra nước ngoài nghỉ phép.

“Chị Tâm Xuyên, chúc chị thuận buồm xuôi gió.”

“Cảm ơn!”

“Hi vọng cậu có một cuộc tình đẹp ở nước ngoài.”

Lời chúc mừng của Thẩm Thiên Huệ làm đoàn người cười lớn, bởi vì tất cả mọi người đều biết điều này không có khả năng.

Chỉ bằng chiếc nhẫn kim cương chói mắt trên tay Hạ Tâm Xuyên, cùng vị hôn phu mười phần đẹp trai mạnh mẽ kia là có thể hiểu được. Nghe nói bọn họ quen nhau từ lúc học đại học cho đến bây giờ, tình cảm mấy năm vẫn như cũ. Với thái độ chấp nhất của Hạ Tâm Xuyên trong tình cảm, muốn ra nước ngoài yêu đương là chuyện không có khả năng.

“Cảm ơn!” Tâm Xuyên sáng khoái uống một hơi hết sạch, làm cho mọi người nhiệt liệt hoan hô.

Tiếng ồn ào náo nhiệt trong Pub khá lớn, mọi người đã quen với tiếng ồn ào, nhưng một đám con gái tuổi trẻ sẽ hấp dẫn ánh mắt của người khác, đặc biệt là đàn ông.

Hạ Tâm Xuyên bị hai tên cận kề tiếp cận, lời đồn về hai người này có trong Pub đã lâu, làm cho nhiều người mới đến nghe được mà tái mặt “sói Pub”

Chủ quán rượu Peter nán lại trong Pub đã lâu, xem vị khách muôn hình muôn vẻ kia, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hành động kỳ lạ của hai vị khách, cho nên vẫn chú ý nhất cử nhất động của họ.

“Peter, đi trước đây!” Vị khách ngồi một mình ở một góc trong quán sau khi lên tiếng chào hỏi, đang muốn xoay người rời đi, liền bị anh ngăn lại.

“Khải Nhĩ, chờ một chút!” Khi Khải Nhĩ định rời đi vừa đúng lúc Peter có một chủ ý.

Peter nói tình hình cho Khải Nhĩ, hi vọng anh có thể âm thầm bảo vệ cho người con gái xinh đẹp kia.

Khải Nhĩ lườm Peter một cái, sau đó nhún vai trả lời: “Có lẽ cô gái kia rất thích đó, mình quá hiểu phụ nữ, có không ít người bề ngoài nhìn ngây thơ nhưng bên trong lại phi thường dám dấn.”

“Có lẽ cậu nói không sai, nhưng vẫn nhờ cậu chú ý một chút.” Peter vẫn cho rằng người kia không giống người như vậy.

“Được!”

Khải Nhĩ không nhiều lời, Hạ Tâm Xuyên lấy cớ còn chuẩn bị hành lý, muốn trở về trước, đi ra khỏi Pub.

Mọi người nhìn Hạ Tâm Xuyên rời đi, đồng thời, đột nhiên Thẩm Thiên Huệ hét to một tiếng.

“Là hần!”

“Người nào?”

“Chính là đại soái ca mình cho mọi người xem trên tâm hình kia nha! Nhiếp ảnh gia quốc tế nổi danh đó!”

“Làm gì có chuyện đó? Cậu không hoa mắt chứ, không phải cậu nói anh ta ở nước ngoài sao?”

“Anh ta là con lai mà! Tuy nhiên không có khả năng xuất hiện ở Đại Loan, tạp chí bát quái không viết anh ta sẽ đến!”

“Cho nên mới nói cậu hoa mắt thôi!”

“Đừng để ý nữa, chúng ta tiếp tục uống thôi!”

.....

“Cứu mạng.....” Đang muốn lớn tiếng kêu lên, tên sắc ma kia đã chặn ngang che kín miệng Hạ Tâm Xuyên.

Hạ Tâm Xuyên mới ra khỏi Pub không bao lâu, đã bị hai tên sắc ma này cản lại. Hai tay cô vùng vẫy, hai mắt kinh hoàng, cố gắng tìm kiếm bốn phía, tiếc rằng xung quanh đều là những cửa hàng đóng cửa sớm, một bóng người trên đường cũng không có.

Vì không để hai tên cầm thú này kéo cô đến chỗ tối, cô dùng hết sức, sức lực của cô có hạn cần một cái.

“A! Người đàn bà thôi này, dám cản tao?”

Tên sắc ma phần nộ vùng bàn tay bị cản, hai tay Hạ Tâm Xuyên nắm chặt lại.

Đau đớn không xuất hiện như ý nghĩ bởi vì đúng lúc có một người đàn ông chặn cánh tay phần nộ của tên sắc ma lại. Hi vọng nhất thời trong lòng Tâm Xuyên lóe lên, cô vội vã kêu cứu: “Tiên sinh, cứu tôi.”

“Đây là chuyện của lão tử, mày lặn ra xa cho lão tử.” Tên sắc ma bỏ cánh tay bị kiềm chế ra, nổi giận nói.

“Nhưng vị tiểu thư này lại muốn tôi cứu, anh nói xem có phải chuyện của tôi hay không?” Người kia bỏ tay vào trong túi, về mặt cột nhà.

“Xem ra mày muốn tìm phiền toái rồi!” Tên sắc ma này quăng Hạ Tâm Xuyên sang một bên, xoay tay cùng một tên khác đánh về phía người nọ.

Được tự do, Hạ Tâm Xuyên nhanh chóng chạy đến phía sau người đàn ông hăng hái làm việc nghĩa kia, nhưng cô cũng không thể khiến người này vì cô mà gặp phải bất cứ bất trắc gì, tuy nhiên cô cũng đã quên việc phải chạy, dù sao cách Pub cũng không xa.

“Hi! Có lẽ các anh cùng vị tiểu thư này có gì hiểu lầm, đừng.....đừng kích động.....” Người kia thấy hai người về mặt hung thần ác sát hướng tới phía anh, vội vàng dùng tay che trước mặt

Thấy hành động như vậy của anh ta, hai người kia cho rằng người đàn ông trước mặt chỉ là hồ gậy, tuyệt đối không chịu nổi cú đấm của họ, vì thế mỗi người một bên, muốn mau chóng kết thúc tiết mục này.

“Ui da!” Hình như mũi của một tên háo sắc đã gãy.

“Mẹ nó!” Khóe miệng tên còn lại chảy máu tươi.

“Tao....tao chảy máu, cứu mạng!”

“Chờ tao với!”

Mỗi người một quyền, người kia cất bước đến chỗ hai tên cận bã, Taekwondo nhị đẳng của anh đối phó với hai tên này là quá thừa.

Nhìn bóng dáng hai tên cầm thú rời đi, lúc này trong lòng Hạ Tâm Xuyên mới thả lỏng, chân cô vô lực ngồi bệt xuống.

Vùng vùng quả đấm một chút, người kia mới xoay khuôn mặt tươi cười bắt cần đòi lại, đưa tay về phía Hạ Tâm Xuyên, hỏi: “Tốt rồi, tiểu thư, bây giờ không có việc gì, có cần tôi đưa về không?”

Hạ Tâm Xuyên ngẩng đôi mắt lên, chăm chú nhìn bàn tay trước mặt, tất cả một loạt hoảng sợ vừa rồi đều thần tốc hiện lên, một câu chói tai “Không thể đồng ý” chui vào đầu cô, làm trái tim Tâm Xuyên nguyên bản còn cảm kích, nhanh chóng biến mất.

“Không cần, tôi có thể trở về một mình.”

Bất chấp tay Khải Nhĩ vươn ra, Tâm Xuyên vẫn tự mình đứng lên, chẳng qua hai chân vẫn mềm nhũn không có lực, trọng tâm không vững, thiếu chút nữa cô lại ngã ngồi trên mặt đất, may mà đúng lúc Khải Nhĩ tiếp được cô.

“Cảm ơn” Giọng nói của Tâm Xuyên không tốt lắm lên tiếng cảm ơn, thở sâu, xác định hai chân đã hồi phục, cũng không thèm nhìn Khải Nhĩ một lần liền xoay người rời đi (Ngư: Xuyên tỷ thế là ko tốt ầu)

“Tiểu thư, tôi không nên đuổi bọn họ đi à? Có phải tôi phá hỏng chuyện tốt của cô hay không.....”

“Vị tiên sinh này!” Lời của Khải Nhĩ làm trái tim của Tâm Xuyên nhanh chóng run lên, bởi vì hoàn toàn tức giận mà cắt ngang lời hắn.

“Cho nên cô tức giận.....” Coi như không thấy về mặt tức giận của Tâm Xuyên, Khải Nhĩ tiếp tục nói cho xong lời của mình.

“Vị tiên sinh này!” Tâm Xuyên lại một lần nữa lớn tiếng kêu to, hy vọng người đàn ông đã cứu cô đừng nói lời bậy bạ nữa.

“Ai! Tôi khẳng định là đã phá hỏng chuyện tốt của cô rồi.” Khải Nhĩ nhìn bộ dạng tức giận của Tâm Xuyên, liền biết vừa rồi mình đã nói bậy, nhưng anh

nhìn không được muốn trêu cô, bởi vì bộ dạng tức giận của cô..... cực kỳ xinh đẹp.

“Nếu không vì sao ngay cả một tiếng cảm ơn cô cũng không nói, đúng rồi, cô vừa mới nói câu cảm ơn, chắc là cảm ơn tôi đã không làm cô ngã xuống đất!”

Hạ Tâm Xuyên tràn đầy lửa giận muốn bùng nổ, sau cùng vẫn phải nén giận, tuy nhiên cô biết làm như vậy sẽ khiến mình chết cháy.

“Cảm ơn anh đã giúp.” Nhìn Khải Nhĩ vừa nghe vừa gật đầu, bày ra bộ dạng vừa lòng, Tâm Xuyên thật sự nhìn không được muốn dùng lửa giận của mình đốt phẳng cái biểu tình trên mặt anh ta đi, nhưng cuối cùng cô không làm gì, tiếp tục nói: “Còn nữa, tôi đi làm ở công ty mật dịch, không phải... trên đường.”

Hạ Tâm Xuyên nói một câu “hẹn gặp lại” rồi xoay người bước đi.

Cô hi vọng vĩnh viễn đừng gặp lại anh ta, cái người làm cô nhớ tới trận ác mộng đầy nhục nhã này.

“Cô gái thú vị!” Nhìn bóng lưng Hạ Tâm Xuyên rời đi, Khải Nhĩ thấp giọng nói, có phần không muốn kết thúc cuộc đối thoại của họ.

Sau khi bóng hình xinh đẹp biến mất, Khải Nhĩ cũng định xoay người về nhà, đột nhiên giữa bụi cỏ có ánh sáng hấp dẫn sự chú ý của anh.

Sau khi cầm vật tỏa sáng giữa bụi cỏ lên, khoe miệng anh nhếch lên.

Tiếng động của tay cầm cửa đã hấp dẫn sự chú ý của hai người già trong phòng.

“Ông ngoại, bà ngoại, sao khuya như vậy rồi mà hai người còn chưa ngủ?”

Mỗi lần Khải Nhĩ đến Đài Loan chơi, mục đích chính là thăm hỏi ông ngoại, bà ngoại của anh, khi còn bé anh đã từng ở với ông bà một khoảng thời gian.

“Cháu, cái tên tiểu tử thôi này,.....” Vừa thấy Khải Nhĩ vào cửa, tính tình không tốt của ông ngoại liền nổi dậy, chuẩn bị giáo huấn anh cho thật tốt, làm trẻ thời gian ngủ của ông cùng lão bà thân ái.

“Ông già, đừng xông lên như vậy!” Giọng nói êm ái của bà ngoại, lại thêm bàn tay bà dịu dàng đặt lên tay ông ngoại có hiệu quả tức thì, cho dù bất mãn với anh thế nào, ông ngoại vẫn phải nhìn xuống.

“Thế nào? Sao hôm nay lại tới trễ như vậy, có phải trong quán Peter xảy ra chuyện gì không?”

Một lần bà ngoại bị cướp, chủ quán rượu Peter đã cứu bà ngoại Khải Nhĩ, về sau Peter thường được ông ngoại bà ngoại để ý chăm sóc.

“Cháu vừa mới làm anh hùng cứu mỹ nhân, người xấu bị cháu đánh chạy, cho nên hiện tại không có việc gì, yên tâm đi! Bà ngoại, cháu đỡ bà vào phòng.” Làm cho hai ông bà lo lắng là anh sai!

“Lão bà của tôi, tôi tự đỡ.” Ông ngoại giành trước một bước, nâng người bạn già của mình dậy, đi vào phòng trong.

Tình cảnh như vậy làm Khải Nhĩ nhớ tới việc trước kia anh thích cùng ông ngoại tranh giành tình cảm của bà, đương nhiên mỗi lần đều là anh thắng, còn ông ngoại luôn luôn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không biết làm thế nào.

Cho nên hôm nay cũng không ngoại lệ!

Khải Nhĩ đỡ bên kia, cười xấu xa với ông ngoại.

“Hai ông cháu thật là giống trẻ con!” Tình hình này không phải lần đầu tiên xảy ra, cho nên bà ngoại cũng vui vẻ hưởng thụ sự thương yêu của họ.

“Đúng rồi! Cái cô gái được cháu cứu có xinh không? Tên là gì? Nhà ở đâu? Cháu cũng đã trưởng thành, nên cưới vợ rồi!” Hai ông bà luôn lo lắng cho tương lai của con cháu.

“Bà ngoại! Cô gái kia là người xinh đẹp, nhưng tính tình không tốt, không dịu dàng như bà ngoại, bà ngoại là tốt nhất, hại cháu không tìm được người phụ nữ nào hoàn hảo giống bà hết.” Khải Nhĩ nửa đùa nửa thật nói.

“Anh đó! Toàn làm bà vui vẻ thôi.”

“Hừ! Miệng lưỡi trơn tru.”

“Ông già, sao ông lại nói cháu mình như vậy.”

Ông ngoại lườm Khải Nhĩ, nói: “Bà ngoại anh dù có tốt cũng là lão bà của tôi, tên tiểu tử như anh nghe rõ cho tôi, lần sau không mang lão bà của mình tới thì khỏi bước vào nhà.” Ông lại cùng anh cướp đoạt lão bà.

“Ông già, sao lại nói những lời như vậy!” Đều đã bảy tám mươi tuổi, còn giống y như con nít “Đừng nghe lời ông ngoại cháu, bất cứ lúc nào nơi này cũng hoan nghênh cháu tới, nhưng nếu có thể mang cháu đầu đến cho bà nhìn một lát, vậy thì tốt hơn.”

“Được rồi, không cần nhiều lời cùng nó, đã muộn rồi, cẩn thận không lại bị cảm lạnh.”

Nhìn ông ngoại và bà ngoài dù đã kết hôn sáu mươi năm nhưng vẫn yêu thương lẫn nhau như vậy, thật sự làm người ta phải ganh tỵ!

Lúc này trong lòng Khải Nhĩ hiện lên một bóng người nổi giận đùng đùng nói ----

“Tôi làm việc ở công ty mật dịch, không phải..... trên đường.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mười hai giờ đêm, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, làm cho Hạ Tâm Xuyên đang chuẩn bị ở đằng sau hoảng sợ.

Từ sau sự kiện bị quấy rối kia, cô trở nên dễ khấn trương. Sau khi hít sâu một hơi, cô tiếp điện thoại.

“Tâm Xuyên!” Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm nóng lòng của Lý Mộng Tâm.

“Mẹ! Muộn như vậy rồi, sao mẹ còn chưa ngủ?”

“Con xảy ra chuyện này, làm sao mẹ ngủ được?”

“Mẹ, Y Đình cũng nhất định nói cho mẹ, con một chút cũng không bị thương, đúng không?” Nhất định là Y Đình nói cho mẹ.

“Tâm Xuyên, một cô gái như con, chạy đến Canada xa như vậy, nếu..... Nếu chuyện xảy ra giống tối hôm qua như vậy, con bảo mẹ nên làm thế nào? Bằng không con đợi mẹ vài ngày, cùng mẹ làm visa, cùng đi với con.”

“Mẹ, mẹ bỏ được Triệu thúc thúc một mình ở lại Đài Loan sao?” Triệu thúc thúc là người theo đuổi Lý Mộng Tâm hơn năm năm, một hai năm nay, Lý Mộng Tâm mới đáp ứng qua lại thân thiết với ông.

Hơn năm năm, Triệu Kiến Tân săn sóc, ôn nhu làm cho Lý Mộng Tâm cảm động, làm cho bà hiểu rõ lưỡng tình tương duyệt(hai bên đều yêu nhau) là chủ yếu, tình cảm nếu chỉ là đơn phương trả giá, kết quả chỉ khiến cho tình cảm tan vỡ, bà cùng Hạ Tuyền Lăng là ví dụ tốt nhất.

Trên người Triệu Kiến Tân, rốt cục bà cũng được viên mãn(trọn vẹn)

Ban đầu Hạ Tâm Xuyên cực lực phản đối hai người kết gia, nhưng về sau cô phát hiện, mẹ ở một mình là cỡ nào cô đơn, lại thêm Triệu Kiến Tân đối với mẹ cẩn thận che chở, quý trọng, cho nên hiện tại cô chân thành chúc phúc cho bà.

“Trong cảm nhận của mẹ, an toàn của con là quan trọng nhất, con hãy nghe cho kỹ, con trước hủy bỏ kế hoạch đi Canada, chờ mẹ làm tốt visa cùng đi với con.”

“Được rồi! Con chờ mẹ làm visa.” Nghe tâm ý đã quyết của mẹ, Tâm Xuyên trước giả bộ thỏa hiệp, sau đó cô lại tiếp tục nói:

“Ài..... Con vốn nghĩ muốn nhân cơ hội này, đến nước ngoài có thể tìm được một người bạn trai chân chính trở về hay không, hiện tại đành phải như vậy đi a! Tuy nhiên sau này mẹ cũng đừng nói con vì sao lại lấy Mạnh Dật làm lá chắn, cự tuyệt những người đàn ông khác theo đuổi nha!”

Nếu như không cầu xin, vé máy bay còn chưa đặt, toàn bộ đều chưa thanh toán, Tâm Xuyên cũng hoãn tất cả kế hoạch lại, bởi vì nói không sợ hãi là gạt người!

Nhưng bây giờ đều đã an bài tốt, tên đã ở trên dây, không bắn không được!

Hạ Tâm Xuyên cùng Mạnh Dật giao ước, Lý Mộng Tâm đều biết, bà thật sự không tán thành cái giao ước vợ vắn này, đặc biệt năm trước Hạ Tâm Xuyên vì muốn tránh sự quấy rầy của một vị khách người nước ngoài, lại tự mua một chiếc nhẫn cho mình, tuyên bố với bên ngoài rằng cô đã đính hôn, điều này làm cho Lý Mộng Tâm lại càng thêm đau đầu!

Bên ngoài Hạ Tâm Xuyên nói vì việc của công ty rất bận nên không có thời gian yêu đương, hơn nữa đối với những người theo đuổi cô, cô một chút cảm giác cũng không có, cho rằng điều này rất phiền toái nên cô đành nói dối gạt mọi người.

Nhưng trong lòng Lý Mộng Tâm biết, Tâm Xuyên sợ dĩ cự tuyệt đàn ông theo đuổi là do cuộc hôn nhân tan vỡ giữa bà và Hạ Tuyền Lăng, nhất định đây

là nguyên nhân chính.

Lần này tới Canada , không bị ràng buộc bởi công việc, không có Mạnh Dật làm lá chắn, có lẽ Tâm Xuyên có thể nói đến chuyện yêu đương, tuy nhiên điều này rất xa vời, nhưng nếu thật có thể có kết quả tốt thì không nên để mất.

“Vây..... vậy được rồi! Mẹ không đi cùng con nữa, tuy nhiên con phải đáp ứng mẹ, chiều cố mình thật tốt, nhớ gọi điện thoại về nhà báo bình an, biết không?”

Chiều này quả nhiên có hiệu quả! Sớm biết mẹ đối với chuyện tình cảm của cô đặc biệt khắt khe mà.

Vì trấn an Lý Mộng Tâm, Tâm Xuyên lại nói ra một đồng bảo đảm.

“Mẹ, mẹ yên tâm! Con sẽ chiều cố mình thật tốt, khi trời tối sẽ lập tức trở lại khách sạn, tuyệt không ở lại bên ngoài, đường phố ít người tuyệt đối không đi, nơi nào nhiều người con mới đi, nhất định sẽ vui vui về về, bình an trở về.....”

Sân bay Đào Viên Công Chính quốc tế.

“Có bất cứ vấn đề gì liền lập tức quay lại ngay, hoặc gọi điện cho anh, anh nhất định sẽ bay đi tìm em, đừng giống như lần trước im lặng không tiếng động?” Mạnh Dật căn dặn.

Lần trước, Mạnh Dật đúng lúc đến phòng trọ của cô nhìn thấy cô kinh hồn trở về, quần áo không chỉnh tề. Về sau lại ép hỏi, anh mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không phải anh vừa lúc gặp được, anh biết nhất định Tâm Xuyên sẽ không đề cập tới, một thân một mình đối mặt với loại sợ hãi này.

“Anh Dật, anh thật dài dòng!” Tâm Xuyên bướng bỉnh hường ứng.

“Em, cái nha đầu này.” Mạnh Dật sùng nịch sờ sờ mái tóc mới cắt hôm qua của cô.

Dựa theo cách nói của Tâm Xuyên – cắt tóc là cắt đi vận xấu!

“Y Đình, cậu khỏe không? Sắc mặt không tốt lắm nha!” Hạ Tâm Xuyên quay đầu nhìn về phía bạn tốt vẫn trầm mặc đứng một bên.

Bình thường Y Đình đều cùng bọn họ cãi nhau âm ỉ, hôm nay lại cực kỳ yên lặng, bộ dạng có vẻ đăm chiêu, cho nên cô không khỏi buồn bực.

“Nha..... Minh..... không có việc gì?” Y Đình miễn cưỡng tươi cười, che dấu từng trận ghen tuông trong nội tâm.

“Hành khách trên chuyến bay AC508, mời đến cửa số bảy để đăng ký!” Đột nhiên, tiếng radio vang lên.

“Đã đến giờ, em nên đi rồi!” Tầm mắt Tâm Xuyên nhìn sang hai người bạn tốt.

“Cẩn thận một chút, nhớ rõ có bất cứ chuyện gì, nhất định phải nói cho anh biết.” Mạnh Dật vẫn lo lắng dặn dò.

“Em sẽ! Ngược lại hai người các anh, trong khoảng thời gian em không có ở đây, hai người phải chiều cố nhau nha!” Tâm Xuyên đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “chiều cố nhau”

Sau khi vẫy vẫy tay chào họ, cô đi đến cửa đăng ký số bảy.

Gần đây Tâm Xuyên luôn luôn có ý nghĩ đem Y Đình cùng Mạnh Dật tác hợp thành một đôi.

Cho tới nay, không biết có phải vì quan hệ của cô hay không, cô vẫn cảm giác ba người luôn có cái quan hệ mập mờ.

Nhưng hôm nay cô mới phát hiện, giữa bọn họ tựa hồ có cái gì đó.

Cùng Mạnh Dật duy trì quan hệ “giả” lâu như vậy, hiện tại không nên tiếp tục duy trì nữa rồi. Cô thì không sao cả, chỉ là rất xin lỗi Mạnh Dật!

Nếu Mạnh Dật cùng Y Đình thật sự yêu nhau, cô tuyệt đối vui vẻ tác thành!

Cố lẽ chiếc nhẫn đột nhiên biến mất, liền muốn nói cho cô, nên kết thúc quan hệ “giả” với Mạnh Dật! Tâm Xuyên nhìn ngón áp út của mình, trong lòng nhớ lại.

Sân bay Thang Nha Hoa.

Ngồi chờ máy bay đi Montreal(một thành phố ở Canada) hai tiếng, Hạ Tâm Xuyên nhìn bộ chỉ thị trong sân bay, một bên nhìn cách trang trí trong sân

bay, một bên nhìn xung quanh phòng chờ, thuận tiện cầm lấy tờ giới thiệu vắn tắt về các thành phố gần với Montreal.

“Vẫn còn thời gian!” Tâm Xuyên ngẩng đầu nhìn thời gian, quyết định đến một quán cà phê cách đó không xa, vừa uống cà phê vừa xem tờ giới thiệu vắn tắt trên tay.

“Một tách latte. Cảm ơn”

Sau khi cầm cốc cà phê lên, Tâm Xuyên liền xoay người tìm chỗ trống, đột nhiên, một đôi nam nữ hấp dẫn tầm mắt của cô!

“Là anh ta!” Là người đàn ông đêm đó cứu cô.

Một đầu tóc quần hờn độn cùng với tươi cười như có như không trên khóe miệng, làm cho cô muốn quên cũng không quên được!

“Tiểu thư, cà phê của cô!” Phục vụ kêu to, dẫn tới chú ý của Tâm Xuyên.

“Xin lỗi, tôi nghĩ muốn ra ngoài, phiền toái cô!” Tâm Xuyên vì thay đổi của mình mà giải thích.

Tuy nhiên cô không xác định được anh ta còn nhớ rõ cô hay không, nhưng cô cũng nghĩ không muốn có bất cứ cái gì liên quan tới anh ta, cho nên cô vẫn nên tuyệt đối tránh xa anh ta.

Vừa bước lên máy bay đi Montreal, Hạ Tâm Xuyên đã bị một người đàn ông tự cho mình là đẹp trai mạnh mẽ, miệng đầy lời nói ngon ngọt quấy rầy.

Liền ngay cả khi đến hải quan, cái người này vẫn không thôi quấy rầy cô.

Sợ cái người đàn ông này cũng đi theo ngồi lên xe bus cùng với mình, Tâm Xuyên đành giả vờ chờ người tới đón.

“Bạn cô còn chưa tới đón sao?” Người đàn ông này đoán cô căn bản không có bất cứ ai tới đón, liền tiếp tục quấy rầy cô.

“Cảm ơn anh đã theo giúp tôi đến nơi này, tôi có thể tự mình, anh đi trước đi!”

“Tôi thấy bạn cô có khả năng sẽ không tới, không bằng tôi đưa cô đến khách sạn, được không?” Tống Phát cười, vẻ mặt không có ý tốt nói.

“Không. ... Không cần! Anh ấy sắp đến, anh vẫn nên đi trước!” Nhìn vẻ mặt dâm tà dần dần tới gần mình, toàn thân Tâm Xuyên không khỏi dâng lên một cỗ hàn ý.

“Đi thôi! Bảo bối, tôi nay để tôi bồi em đi!”

Anh ta. anh ta đang nói cái gì a!

“Tôi có bạn trai rồi. Tôi đã đính hôn. Anh mau tránh ra.” Thấy tay anh ta sắp bắt được mình, Tâm Xuyên sợ tới mức muốn chạy vào sân bay, tìm kiếm bảo vệ trong sân bay.

“Honey, anh tới trễ.” Ngay tại lúc Tâm Xuyên định xoay người liền đâm xầm vào trong bộ ngực cứng rắn.

“Là anh!” Không nghĩ tới nơi anh ta đến cũng là Montreal!

“Anh muốn hôn em nha!” Khải Nhĩ dùng tiếng Trung nói một câu làm Hạ Tâm Xuyên ngốc lảng tại chỗ.

“Nhắm mắt lại, làm bộ cực kỳ say mê, còn có tay. ... Sờ tới sờ lui trên thân thể tôi, như vậy anh ta mới có thể tin.” Môi Khải Nhĩ ôn nhu dán trên cằm Hạ Tâm Xuyên, âm lượng chỉ đủ cho mình cô nghe thấy.

Thật lâu, Hạ Tâm Xuyên mới lấy lại tinh thần, liền hiểu ý của anh. Nghe theo chỉ thị của Khải Nhĩ, Tâm Xuyên từng bước từng bước làm, tuy nhiên động tác vẫn còn cứng ngắc.

Diễn trò xong, Khải Nhĩ ôm vai Hạ Tâm Xuyên, dùng tiếng Pháp nói với người đàn ông đang có vẻ mặt thất vọng: “Cùng bạn gái tôi có vấn đề gì sao?”

“Không. không có.” Nhìn thấy toàn bộ, Tống Phát đành phải sờ sờ cái mũi rồi đi.

Nhưng lúc xoay người, khóe mắt anh ta nhìn đến hành lý bên chân Khải Nhĩ.

Anh ta chưa từng thấy ai đi đón bạn gái lại mang theo hành lý! Người đàn ông này không tin Khải Nhĩ là bạn trai của Hạ Tâm Xuyên, cho nên dù anh ta rời đi, cũng một mực ở cách đó không xa chú ý tới nhất cử nhất động của bọn họ.

Nhìn thấy cái người đàn ông có ý đồ bắt lương rồi khỏi tầm mắt của cô, Hạ Tâm Xuyên vội vàng đẩy cánh tay trên vai ra.

Không biết là thời tiết của Montreal làm cho người ta lạnh hay là do bị cái người đàn ông kia làm cho sợ tới mức lạnh run, vẫn lại là. cảm lưu lại hơi

ấm, làm cho trái tim Hạ Tâm Xuyên không ngừng đánh trống.

“Anh..... vừa nói với cái người kia cái gì vậy?”

Sau khi trấn định lại, Tâm Xuyên tò mò muốn biết vừa rồi Khải Nhĩ nói gì với người kia, vậy mà có thể làm cho anh ta đi ngay lập tức, mà cô nói đến rách miệng cũng vô dụng.

“Nói cô chờ bạn trai đến đã lâu! Lại thêm cô nhiệt tình ôm hôn.....”

“Người nào.... Người nào nhiệt tình ôm hôn với anh nha? Môi của anh chỉ dán trên cằm của tôi mà thôi.....” Tâm Xuyên không đợi anh nói xong, lập tức xấu hổ mà cắt đứt lời của anh.

May mà bây giờ bọn họ đang nói tiếng Trung, bằng không nhất định sẽ lộ ra dấu vết!

“Nguyên lai cô hi vọng tôi thật sự hôn cô!!”

Khải Nhĩ cười đến cực kỳ đáng giận, làm cho mặt Tâm Xuyên từ trắng chuyển xanh, rồi lại chuyển sang hồng, tuy nhiên không phải là đỏ bừng mà là bị anh làm cho phát cáu.

Hạ Tâm Xuyên quả thực bị chọc đến muốn hôn mê! Nếu có thể, cô thật hy vọng có cái hang để trốn đi.... Không phải, cô hy vọng muốn lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi người đàn ông này.

Trạm xe bus ở nơi nào?

Ánh mắt Hạ Tâm Xuyên nhìn chung quanh, vừa thấy trạm xe bus, liền xách lấy hành lý, không nói hai lời liền đi về phía trạm xe bus.

“Cô muốn đi rồ hả?” Khải Nhĩ đi theo Hạ Tâm Xuyên đến trạm xe bus, không chút để ý hỏi.

“Vô nghĩa!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đi được vài bước, Khải Nhĩ lại dừng lại, hứng thú nhìn chăm chăm vào người đẹp nhỏ bé đang đi trước mặt, thuận miệng nói: “Sau mười hai giờ sẽ không có xe bus. Tôi đang muốn đi taxi, mà cái người đàn ông vừa rồi lại cách nơi này cũng không xa.....”

Chưa nói hết, Khải Nhĩ liền xoay người lại, dứt tay vào túi quần, huyết sao, từ từ gọi xe taxi.

Quả nhiên, bước chân đang đi nhanh kia liền dừng lại, khoảng chừng năm giây, anh nghe thấy tiếng bước chân uể oải, từ từ đến gần.

Anh ta nói không sai! Tâm Xuyên quay đầu, liền nhìn thấy cái người đàn ông kia đang ngồi nghỉ ngơi trong sân bay, nhìn chăm chăm vào từng hành động của cô, thậm chí muốn đứng lên, đi về phía cô.

Cô sợ tới mức đành phải ngoan ngoãn cam chịu, bắt đầu đi đi về phía anh. Ai..... Tại sao tất cả đều giống như nằm trong tay anh ta vậy?

“Anh chú ý tới tôi và người đàn ông kia từ lúc nào?” Tâm Xuyên nghiêng đầu hỏi.

“Từ lúc cái người đàn ông nhiệt tình kêu to ngoài chỗ nhập cảnh, bắt đầu kêu ‘tiểu thư xinh đẹp’” Khải Nhĩ vẫn ung dung trả lời.

“Anh... Nếu ngay từ đầu liền biết là tôi, tại sao anh không.....” Tâm Xuyên tròn to hai mắt chất vấn nhưng lại xấu hổ không tiếp tục hỏi, dù sao anh cũng không có nghĩa vụ phải giúp đỡ.

“Cô muốn hỏi tại sao lâu như vậy tôi mới xuất hiện đi!” Khải Nhĩ giúp cô nói ra câu hỏi “Bởi vì tóc cô cắt ngắn làm tôi không nhận ra.” Khải Nhĩ vò nhẹ mái tóc ngắn mềm mại của Tâm Xuyên, trong ánh mắt tựa hồ có vô vàn quyến luyến.

“Không đến mức quá tệ! Dù sao cũng có thể nhận ra được, lại vẫn làm bộ như không biết!”

Về mặt Hạ Tâm Xuyên một chinh(?????), hóa ra ở sân bay Vancouver anh ta cũng nhìn thấy cô!

“Nguyên nhân thứ hai là.....” Trong mắt Khải Nhĩ hàm chứa ý trêu đùa bốn cọt “Tôi sợ đột nhiên xuất hiện lại phá vỡ chuyện tốt của cô.”

A?!

Hạ Tâm Xuyên tức giận bỏ bàn tay đang quấy rối tóc mình ra. Cô vừa mới nhìn thấy anh ta còn giả vờ như không biết, còn cảm thấy thật có lỗi.

Nhưng không thể tưởng tượng được anh ta vẫn cho rằng cô là cái loại phụ nữ này!

“Anh thật quá đáng!”

Hạ Tâm Xuyên xách hành lý lên, muốn đi vào phía trong sân bay, ngẩng đầu liền thấy cái người đàn ông kia đang vẫy tay với cô, mà bên kia lại là người đàn ông cô cho rằng cả đời này mình không muốn thấy nhất.....

Trời ạ! Sao cô lại xui xẻo như vậy, không có đường nào để đi!

Hạ Tâm Xuyên uể oải bỏ hành lý của mình xuống, vì chính tình cảnh bi thảm của mình mà than khóc.

“Cô tức giận?” Thấy Tâm Xuyên không nói một câu nào, Khải Nhĩ kéo kéo ống tay áo của cô, cũng cúi đầu, muốn nhìn xem cô có thực sự tức giận hay không.

Tay Khải Nhĩ bị hất ra, mà giọt nước mắt không báo trước cứ như vậy rơi lên mu bàn tay anh.

Lúc này anh mới phát hiện, mình đùa quá trớn!

“Tôi chỉ nói đùa thôi, cũng không có bất cứ ác ý gì.”

Hạ Tâm Xuyên vẫn cúi đầu không nói như cũ, nước mắt lại rơi xuống nhiều hơn.

Lần này Khải Nhĩ thật choáng váng!

“Trời ơi! Cô đừng khóc, tôi thật sự không cố ý, tôi chỉ nói đùa thôi.....”

“Nói đùa?” Tâm Xuyên nâng hai mắt đầm lệ lên, trừng mắt nhìn Khải Nhĩ, chỉ trích nói: “Lần trước thiếu chút nữa tôi bị người ta cưỡng bạo, tuy anh đã cứu tôi nhưng về sau anh lại nghĩ tôi..... Tôi là gái mại dâm trên đường, sau đó hôm nay anh lại...”

Tâm Xuyên dừng một chút, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, tiếp tục quở trách: “Tôi không biết cái người đàn ông kia, tôi làm sao biết anh ta lại vẫn dây dưa không rõ với tôi? Xe bus thì hết, trời lại tối như vậy, lạnh như vậy, lạ nước lạ cái, chỗ nào tôi cũng không đi được, lại còn phải ở đây làm truyện cười cho anh, tôi...tôi.....”

Tâm Xuyên càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt vì tức giận lại thành từng chuỗi nhỏ chảy xuống, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ.

Bỗng chốc, Hạ Tâm Xuyên bị ôm vào trong một bộ ngực ấm áp.

“Thực xin lỗi, đều là tôi không tốt, tôi không nghĩ đến tâm tình của cô.”

Thanh âm trầm khê bên tai cùng với nhiệt độ cơ thể ấm áp làm Hạ Tâm Xuyên quỵn luyến, thanh âm khóc nức nở cũng dần biến mất.

Cứ như vậy không biết gặng co bao lâu, Khải Nhĩ ôn nhu nâng mặt Tâm Xuyên lên, lau đi những giọt nước mắt còn vương trên mặt, ánh mắt anh từ từ trở nên nóng rực.

Tâm Xuyên cũng mở to hai mắt đầm lệ nhìn anh, không khí giữa hai người có phần cực kỳ mờ ám, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra..... Mối Khải Nhĩ dần dần tiến về phía môi Tâm Xuyên, mà cô cũng chờ mong.

Đột nhiên một luồng ánh sáng làm cô thanh tỉnh, dường như Tâm Xuyên muốn trốn tránh liền vội vàng cúi đầu.

Là xe taxi!

Hạ Tâm Xuyên dùng hết lực đẩy Khải Nhĩ ra, hốt hoảng nhắc hành lý chạy về phía xe taxi.

Ngay lúc Hạ Tâm Xuyên ngồi trong xe taxi, Khải Nhĩ cũng theo sau chen vào.

“Làm sao anh lại ngồi vào đây? Tôi.... không nghĩ muốn nhìn thấy anh, anh ra ngoài.”

Tâm Xuyên vừa mới từ trong mơ hồ tỉnh lại, nhưng cô vẫn không dám nhìn ánh mắt nóng rực của Khải Nhĩ, khẩu khí cũng kịch liệt như trước.

“Em không sợ người đàn ông kia đi theo em đến khách sạn sao?” Giọng nói không có bất cứ ý cười nhạo nịnh hót, chỉ có quan tâm, hai mắt Khải Nhĩ chớp một cái như có như không mà nhìn cô.

“Ừm.....” Tầm mắt Hạ Tâm Xuyên nhìn lướt qua Khải Nhĩ, nhìn thấy người đàn ông kia cũng ngồi trên chiếc taxi đằng sau.

Hạ Tâm Xuyên lướt qua, trong nháy mắt đôi mắt của cô tiếp xúc với con người nóng rực của Khải Nhĩ, vội vàng dời mắt đi.

Vừa rời cảnh bọn họ thiếu chút nữa liền hôn nhau, bây giờ còn lưu lại trong đầu cô.

“Theo.... Tùy anh!” Từ lúc chào đời đến nay đây là lần đầu tiên Hạ Tâm Xuyên có cảm giác mặt hồng tim đập mãnh liệt như vậy.

Trong xe, lái xe bật một bài hát nhẹ nhàng lên, làm cho hai người ngồi phía sau rơi vào suy nghĩ của riêng mình, nghĩ sau khi đến khách sạn, tất cả sẽ kết thúc.

Đây là Hạ Tâm Xuyên tự nghĩ cách an ủi mình, chỉ là.... Khải Nhĩ cũng không nghĩ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nhìn thấy Khải Nhĩ đi theo mình xuống xe, Tâm Xuyên cũng không quá bất ngờ, cô cảm hành lý đến quầy lễ tân trong khách sạn rồi đi đến phía thang máy.

Dù sao khách sạn lớn như vậy, cho dù anh ta có ở đây, chưa chắc hai người đã gặp lại nhau!

Tâm Xuyên nhanh chóng ấn nút lên tầng trong thang máy, hi vọng vào trước Khải Nhĩ, thang máy rất nhanh sẽ đến nơi, như vậy cô có thể thoát khỏi anh rồi.

Đáng tiếc không như mong muốn, cả hai thang máy đều dừng ở tầng mười một, tầng mười hai.

Được rồi! Dù sao hôm nay mọi việc đều không thuận lợi.

“Tiểu thư, đồ của em rơi này!”

Quả nhiên, không bao lâu thanh âm của Khải Nhĩ vang lên phía sau lưng cô.

Tâm Xuyên biết đó là Khải Nhĩ cố tình tìm đề tài để bắt chuyện cho nên cô không để ý đến anh.

Thấy tầm mắt Tâm Xuyên cứ nhìn chăm chăm vào con số trên thang máy, không thèm để ý đến mình, Khải Nhĩ lại nói “Nhấn kim cương hình trái tim đẹp như vậy, thực ra không....”

“Của tôi, lấy ra.” Vừa nghe thấy Khải Nhĩ nói đến chiếc nhẫn bị mất của mình, Tâm Xuyên khẩn trương xoay người, thì ra nhẫn rơi ở đó.

“Em chơi xấu nha!”

“Nguyên ý nói chuyện cùng tôi rồi?” Khải Nhĩ vuốt vuốt một đầu tóc đen hơi xoắn của mình, khoe miệng dương lên, anh cười.

“Bớt nói nhảm đi, mau đưa cho tôi.” Tâm Xuyên vươn tay ra đòi anh trả lại, trên mặt hiện rõ sự không kiên nhẫn.

“Tôi cũng rất muốn trả lại em, nhưng mà.... Hiện tại không ở chỗ tôi.”

Cô là người phụ nữ đầu tiên luôn tức giận với anh, tuyệt không giống những phụ nữ thường xuất hiện bên cạnh anh, mỗi người đều cố gắng bày ra sự hoàn mỹ với mong muốn có thể đến gần anh.

“Anh đưa cho cảnh sát rồi hả?” Tâm Xuyên phản ứng trực tiếp.

Câu hỏi của cô làm cho suy nghĩ của anh nhất thời đi vào cõi mộng, đột nhiên ngẩng ra một lúc, lập tức Khải Nhĩ cười, nhìn biểu tình của cô, Khải Nhĩ nhìn không được nghịch nghịch mái tóc ngắn của cô, cười nói: “Không, tôi không đưa cho cảnh sát.”

Nhìn chăm chú vào cánh môi tươi cười của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tâm Xuyên không tự chủ được mà hồng lên.

Cô có phần tức giận, hất tay Khải Nhĩ đang nghịch tóc mình ra, hờn giận trừng mắt nhìn anh, nói:

“Có cái gì buồn cười? Nhặt được đồ của người khác không phải lên đưa cho cảnh sát sao? Vậy nhẫn của tôi hiện tại ở đâu?”

“Lần sau lại nói cho em.” Khải Nhĩ cố tình thừa nước đục thả câu.

Anh sợ sau khi nói cho cô, liền sẽ không có cơ hội đến gần cô!

“Tôi không muốn chúng ta lại gặp lại, cho nên hiện tại anh nói cho tôi biết đi.”

“Tôi cũng không cho là như vậy!”

Lúc Khải Nhĩ đang nói, đồng thời, thang máy “Đình” một tiếng, dừng lại ở tầng một.

“Chúng ta ở hai bên địa cầu, cư nhiên lại có thể gặp lại nhau ở Montreal, em chẳng lẽ không nghĩ rằng chúng ta rất có duyên sao? Cho nên tương lại, chúng ta nhất định có cơ hội gặp lại.”

“Đây không phải là có duyên mà là tôi xui xẻo, mỗi lần gặp anh, liền xảy ra chuyện xấu.” Cho nên họ vẫn không nên gặp nhau thì tốt hơn, vĩnh viễn không cần.

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của cô, ý cười trong mắt của Khải Nhĩ càng thêm sâu.

“Như vậy đi! Chúng ta để thang máy quyết định xem rốt cuộc là xui xẻo hay là có duyên, được không?”

Tâm Xuyên khó hiểu nhìn Khải Nhĩ.

Khải Nhĩ ấn vào nút mũi tên ở thang máy bên cạnh, nói: “Mỗi người đi một thang máy, nơi này tổng cộng có mười tám tầng, em tùy tiện ấn một lầu, nếu cửa thang máy mở mà nhìn thấy tôi, vậy thì chứng tỏ chúng ta rất có duyên.”

“Nếu không thấy anh, liền chứng tỏ vận xấu đã rời xa tôi, chúng ta hẳn là không cần gặp lại, anh liền đem nhả đưa cho quạ ỷ tân nhờ đưa lại cho tôi.”

Mười tám tầng lại chỉ có một cơ hội, Tâm Xuyên cũng không tin bọn họ có duyên phận gì.

Khải Nhĩ gật gật đầu. Nhưng trong lòng anh lại không nghĩ như vậy, nếu như không cùng một tầng, bọn họ cũng nhất định gặp lại.

Tâm Xuyên đi vào thang máy bên phải, thấy Khải Nhĩ vẫn nhìn qua chỗ mình, vội vàng giục: “Nhanh một chút!”

Bay hơn mười tiếng, lại thêm việc ngoài ý muốn này, hiện tại cô chỉ muốn nhanh kết thúc toàn bộ việc này để có thể nghỉ ngơi cho tốt.

“Đứng” Khải Nhĩ cười với cô, lập tức liền tiến vào trong một thang máy khác.

“Đình” một tiếng, lần thứ hai thang máy mở ra.

Chỉ thấy Tâm Xuyên vội vàng lùi lại, ấn nút đóng trong thang máy, nhưng Khải Nhĩ lại nhanh tay hơn, cửa thang máy chưa khép lại liền bước một bước dài tiến vào trong thang máy của Tâm Xuyên.

Thì ra bọn họ đều không có ấn tầng nào, đều đứng trong đó khoảng năm giây, rồi mới mở cửa thang máy ra, muốn nhìn tầng lầu phía đối phương, chẳng qua trong một thời gian ngắn bọn họ liền thấy được nhau.

Khải Nhĩ vui vẻ nhướng mày, nhưng Tâm Xuyên lại nửa vui nửa buồn. Ngay cả cô cũng không biết tại sao khi thang máy mở ra, nhìn thấy Khải Nhĩ, cô lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm ấy?

“Này..... Này có cái gì tốt xấu! Tôi chỉ không muốn ở trên thang máy lên xuống thôi, cái này cũng không thể chứng minh cái gì! Tôi mệt rồi, tôi muốn trở về phòng nghỉ ngơi!” Tâm Xuyên mạnh mẽ nói.

“Nhưng em cũng không thể phủ nhận chúng ta có duyên đi!” Khải Nhĩ cười yếu ớt, thanh âm ôn nhu giống gió mát.

Tâm Xuyên trực tiếp bày ra vẻ mặt “thì tính sao”.

Khải Nhĩ im lặng, nghiêm mặt nói: “Xin chào! Tôi tự giới thiệu trước, tôi tên là Khải Nhĩ, là một nhiếp ảnh gia, đến từ nước Mỹ, mẹ tôi là người Đài Loan, cho nên đó là tên tiếng Hoa của tôi. Tôi tới Montreal để công tác..... Đúng rồi, năm nay tôi ba mươi tuổi, chưa kết hôn, rất hân hạnh được biết em.” Nói xong, Khải Nhĩ còn vươn tay phải ra, đợi cô.

Dù sao cũng gặp mặt hai lần, nói hơn trăm câu, không có lý gì lại không biết đối phương là ai đi.

Chỉ tiếc, thang máy vừa vận đến tầng của Tâm Xuyên, cho nên Khải Nhĩ cũng chỉ có thể nắm tay cùng không khí, tuy nhiên anh cũng đi theo ra khỏi thang máy.

“Anh đi theo tôi làm gì?”

Tâm Xuyên đi đến phía phòng số 2, cảm giác có người đi theo sau, vì vậy cô dừng bước lại, tức giận mà nhìn anh.

“Tôi đang hộ tống mỹ nữ trở về phòng, hơn nữa còn chờ biết tên cô ấy.” Khải Nhĩ ưu nhã mỉm cười

Xem ra nếu cô không cho anh ta câu trả lời, tuyệt đối không đi như vậy, nhưng trong lòng Tâm Xuyên đang đấu tranh, thật sự rất ghét nói chuyện với anh ta, nhưng về tình về lý, cô cũng không nên lạnh nhạt với anh ta như vậy, đúng là..... Cô thật sự không muốn có bất cứ điều gì liên quan đến anh ta.

“Vị tiên sinh này.....” Tâm Xuyên quyết định nói rõ ràng với anh.

“Khải Nhĩ!” Khải Nhĩ vẫn duy trì nụ cười tao nhã, nhưng trong giọng nói đã kiên trì không cho người ta cự tuyệt. (Ngư: phải nói là mặt anh khá dày))

“Được rồi! Khải Nhĩ tiên sinh, anh đến Montreal vì công tác, mà tôi tới nơi này chỉ muốn đi chơi, chúng ta không cần cùng xuất hiện, cần gì phải biết nhau? Hơn nữa.....”

Tâm Xuyên đem chìa khóa chèn vào ổ khóa, hít sâu một hơi, giống như làm một quyết định quan trọng, xoay người đối mặt với Khải Nhĩ, tiếp tục nói: “Hơn nữa tôi đã đính hôn, anh có nhớ cái nhẫn anh nhặt được hay không, đó chính là nhẫn đính hôn của tôi, cho nên anh nhớ đem chiếc nhẫn trả lại cho tôi, làm phiền anh đưa cho người của quầy lễ tân, cảm ơn..... Anh giải vây giúp tôi, còn nhặt được nhẫn, mặt khác tôi hi vọng chúng ta.... Vĩnh viễn cũng không gặp lại!” Nói xong một câu, Tâm Xuyên vội vàng xoay người đi vào phòng.

Khải Nhĩ nhìn chằm chằm cánh cửa khoảng một phút, mới chậm rãi hướng về phòng phía đối diện, trong lòng lại không ngừng vang lên lời nói của cô----

Cô ấy..... đã đính hôn?

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn Ngư cô nương về bài viết trên: Cyclotron 03.06.2013, 18:39 Ngư cô nương Cựu Editor Ngày tham gia: 06.06.2012, 21:34

Tuổi: 18 Re: [Hiện đại] Tổng Giám Đốc Lạnh Tĩnh - Khải Tâm - Điểm: 11 chương 3.2

Sau khi cẩn thận hỏi quầy lễ tân làm thế nào để đi đến tàu điện ngầm và xe bus, khi Tâm Xuyên bước ra khỏi cửa khách sạn đã là một giờ chiều.

Ban đầu Tâm Xuyên vốn định sử dụng thời gian buổi sáng để quen với giao thông Montreal, sau đó cô lại lên mạng tìm lớp học tiếng Pháp, hỏi thời gian lên lớp, để cô có thể biết được khoảng cách của khách sạn cùng lớp học, sau lại quyết định một thời gian thích hợp nhất để học.

Nhưng hiện tại thời gian không còn sớm, mà từ sau sự kiện lần trước, cô liền không dám đi ra ngoài vào ban đêm, hơn nữa đây còn là một nơi xa lạ.

Đều tại cái người kỳ quái kia, quấy rối kế hoạch của cô.

Tôi hôm qua, trong đầu Tâm Xuyên không ngừng xuất hiện hình ảnh của Khải Nhĩ, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, mãi cho đến toàn bộ sự việc xảy ra trước phòng cô, giống như băng ghi hình không ngừng phát lại, thậm chí hại cô mất ngủ cả đêm, sau lại không dễ đi vào giấc ngủ, lại còn mơ thấy bọn họ ôm hôn!

Thật sự là biến thái quá rồi!

Sai giờ, nhất định là sai giờ, mới có thể khiến cô miên man suy nghĩ!

Đúng! Nguyên nhân đều do sai giờ.

“Có lẽ qua một, hai ngày sẽ tốt hơn.” Tâm Xuyên cầm bút viết, cố gắng bỏ lại bóng dáng cao lớn phía sau đầu, tự nói với mình.

Bước ra khỏi khách sạn, trước mắt trời rất lạnh, làm Tâm Xuyên không khỏi đem áo kéo càng thêm chặt, những bông tuyết bay vào mắt làm cho Tâm Xuyên không khỏi tán thưởng: “Oa! Đẹp quá!”

Từng bông tuyết như hình lục giác đang rơi từ trên trời xuống, khi những bông tuyết chà xát trên mặt Tâm Xuyên, cô cảm thấy hưng phấn, ngửa đầu, xòe bàn tay ra tiếp được những bông tuyết trắng đang rơi xuống, cô thấy mình như được đặt trong quả bóng thủy tinh, không kim lông nổi mà muốn múa cùng những bông tuyết.....

“Xẹt” Một chiếc ô tô chạy qua, Tâm Xuyên lúc này mới phát hiện mình đã rời khỏi lối dành cho người đi bộ từ lúc nào cũng không hay, may mắn có người kéo mình ra khỏi đường cái.

“Cảm ơn!” Tâm Xuyên kinh hồn mà vỗ vỗ ngực.

Thiếu chút nữa liền chết ở xứ người rồi!

“Lần đầu tiên nhìn thấy tuyết, hưng phấn đến quên mình?”

Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Tâm Xuyên, mà tiếng nói này còn mang theo hàm ý trêu đùa, ngoài anh ta ra thì còn ai a.

“Sao lại là anh!” Tại sao mỗi lần cô gặp nạn anh ta lại xuất hiện?

“Thời điểm mỹ nhân gặp nạn, luôn luôn có anh hùng giải cứu!”

“Anh thật sự là.....” Ngay tại lúc Tâm Xuyên muốn phản bác, khoe miệng Khải Nhĩ lại tươi cười làm cô nhớ đến toàn bộ giấc mơ đêm qua.

“Tôi thật sự là anh hùng đúng không?” Khải Nhĩ tiếp tục nói.

“Mới là lạ! Anh giống gấu trúc, có hai vành mắt đen lớn.” Thật sự là đại gia hỏa.

“Vậy em cũng là gấu trúc, tối hôm qua cũng giống tôi ngủ không ngon? Đêm qua tôi mơ mình thấy đang truy hỏi tên của một mỹ nữ, cô ấy làm tôi hỏi rất vất vả nha!”

Không cần phải nói, Tâm Xuyên cũng biết anh đang chỉ người nào. Những biểu tình mang một chút ai oán cùng một chút cười buồn của Khải Nhĩ làm cho Tâm Xuyên không khỏi buồn cười.

“Vậy anh đã hỏi được chưa?”

“Không có! Nhưng tôi đã đặt giúp cô ấy một cái tên.” Khải Nhĩ nói.

“Nha?” Điều này làm cho Tâm Xuyên cũng tò mò dừng bước lại đợi. Khải Nhĩ sẽ lấy tên cô là gì a?

“Tâm Xuyên! Bởi vì tôi nhặt được nhẫn của cô ấy, một chiếc nhẫn kim cương hình trái tim, Tâm Xuyên, Tâm Xuyên, làm cho người ta quý trọng như kim cương, phi thường thích hợp với cô ấy.” Đáng tiếc, lại có người nhanh chân đến trước, đây cũng là lý do chính khiến anh cả đêm chật vật không ngủ được.

Khải Nhĩ thốt lên tên mình làm Tâm Xuyên chết lặng tại chỗ.

Đã từng có người nhìn cô như kim cương trong lòng, nhưng sau cùng vẫn vứt bỏ cô! Tâm Xuyên nhớ tới năm tám tuổi ấy, bóng lưng cha rời nhà cùng với nước mắt của mẹ thấm đẫm trên vai cô, cô không nói một câu liền đi về phía trước.

“Sao? Em không vui?” Khải Nhĩ đuổi theo hỏi Tâm Xuyên.

“Có thích hay không thì như thế nào? Chẳng lẽ anh đã quên rằng tôi đã đính hôn? Biết tên của tôi với anh thì có ý nghĩa gì?”

“Tôi biết em đã đính hôn, nhưng, chẳng lẽ đính hôn rồi thì không thể kết bạn sao? Vị hôn phu của em quá bá đạo? Hay em lo lắng sẽ yêu tôi?” Giọng điệu Khải Nhĩ vẫn có ý trêu tức.

Đột nhiên mặt Tâm Xuyên liền biến sắc, Khải Nhĩ không khỏi suy đoán, vị hôn phu của cô thật sự là người đàn ông bá đạo, cho nên cô mới giữ khoảng cách với anh.

“Người nào..... Người nào sẽ yêu anh! Anh tự tin quá rồi.” Đối mặt với người có da mặt dày hơn cả tường thành, nói nhiều cũng không thể làm gì.

Một trận gió lạnh thổi tới làm Tâm Xuyên phải đem áo kéo chặt lên, cái mũi mẫn cảm đã hơi hơi khó chịu.

Một cổ ấm áp đột nhiên phủ lên trên chiếc gáy trần trụi nhỏ xinh của Tâm Xuyên, sau đó là đến bàn tay đã sớm đông cứng của cô.

“Không..... Không cần, tôi không lạnh.” Tâm Xuyên muốn tháo khăn quàng cổ của Khải Nhĩ trên người mình ra trả lại cho anh.

“Choàng vào đi! Em sẽ lạnh.” Khải Nhĩ ngăn cô lại.

“Nhưng là anh.....”

“Tôi còn rất nhiều khăn quàng cổ, em xem.” Khải Nhĩ kéo kéo một cái khăn màu xanh lam trên cổ mình.

“Nhưng tay anh.....”

“Đừng lo, hiện tại nó còn ấm hơn cả lò sưởi, không tin em sờ sờ thử xem.” Khải Nhĩ cầm lấy tay đã được đeo găng tay của Tâm Xuyên, để cô cảm giác được lòng bàn tay ấm áp của anh.

“Dù sao em vẫn không hy vọng tôi nửa đêm đi gõ cửa phòng em, lo lắng em có thể bị cảm mạo hay không đi. Cho dù em đã có vị hôn phu, nhưng hiện tại anh ta cũng không ở cạnh em, xuất môn tại ngoại, vẫn nên cần bạn bè, huống chi, hiện tại nhìn xung quanh xem, người có thể nói được tiếng Trung lưu loát trừ tôi ra còn có ai.”

Khải Nhĩ dùng hết khả năng thuyết phục cô, hy vọng cô không lại cự tuyệt anh.

Đối mặt với giọng nói không trêu tức, không trào phúng, ngược lại còn tràn đầy tình cảm quan tâm nồng đậm của Khải Nhĩ, Tâm Xuyên có phần dao động.

“Đúng rồi! Em muốn đi đâu?”

“Tôi. Tôi muốn đi tàu điện ngầm đến cảng cũ.”

Nơi đó là khu vực lịch sử đặc sắc nhất của Montreal.

“Lôi căng?” Khải Nhĩ ngẩng đầu hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, vẻ mặt mang ý cười nhìn Tâm Xuyên nói: “Nếu như em tiếp tục đi theo hướng này, khả năng phải đi qua một vòng trái đất, mới có thể tới Lôi căng.” Nói cách khác, cô đã đi nhầm hướng.

“Cái gì?” Tâm Xuyên vội vàng lật bàn đồ ra xem. Nguy rồi! Cô thật sự đi nhầm.

“Đi thôi! Tôi đã tới Montreal vài lần, khẳng định quen thuộc hơn so với em, Hôm nay để tôi làm bạn bè dẫn đường cho em đi, tùy ý em sai khiến.” Khải Nhĩ vươn tay ra với Tâm Xuyên, đợi cô đồng ý.

Do dự ba giây, lần này Tâm Xuyên không để tay Khải Nhĩ vào không khí lần hai, sau khi nhẹ nhàng nắm tay anh, cô sóng vai cùng anh đi về hướng tàu điện ngầm.

“Tâm Xuyên! Em không thích tên này sao?” Khải Nhĩ không quên phản ứng khi Tâm Xuyên nghe anh đặt tên cho mình, vì thế muốn xác nhận lại.

Tâm Xuyên hơi ngây ra một lúc “Không. Không có, tôi rất thích, cũng không tệ lắm” Không có lý do gì lại không thích chính tên của mình đi.

“Vậy tôi liền kêu em là Tâm Xuyên?”

“Tốt!” Tâm Xuyên đáp lại cực kỳ sáng khoái, Khải Nhĩ đoán cô không muốn nói cho anh biết tên thật của mình.

“Em không muốn cho tôi biết tên của em?”

“Nói sau đi!” Tâm Xuyên mang theo tươi cười đắc ý, tiếp tục đi về phía trước.

Khải Nhĩ chỉ có thể nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô, bắt đầu đi lác đầu.

Cô là loại phụ nữ nào a, anh chỉ biết cô đến từ Đài Loan, còn lại một chút cũng không biết gì về cô, nhưng cũng không biết tại sao, anh lại muốn cô đến như vậy.

2 thành viên đã gởi lời cảm ơn Ngư cô nương về bài viết trên: Cyclotron, laidan 15.06.2013, 21:07 Ngư cô nương Cựu Editor Ngày tham gia: 06.06.2012, 21:34

Tuổi: 18 Re: [Hiện đại] Tổng Giám Đốc Lạnh Tĩnh - Khải Tâm - Điểm: 11 Chương 4.1

Một đĩa trứng ốp lếp, một lát giăm bông, chân giò hun khói, lại thêm một ly sữa tươi, một bữa sáng điển hình cho kiểu Châu Âu.

Nhưng dường như người đang ăn bữa sáng này lại không yên lòng.

Tâm Xuyên đang ăn bữa sáng được khách sạn chuẩn bị nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn xung quanh nhà ăn, nghĩ thầm, Khải Nhĩ có thể cũng tới đây ăn bữa sáng hay không.

Cô cũng không chờ mong muốn nhìn thấy anh, chỉ là cô muốn cảm ơn anh vì đã giúp cô ngày hôm qua, mặc dù cô đã nói qua rất nhiều lần. Về phương diện khác, cô muốn trả lại khăn quàng cổ cùng găng tay cho anh nhưng lại không biết anh ở phòng nào, đành phải chờ anh ở nhà ăn.

Thật sự cô không chờ mong gì cả!

“Tìm tôi sao?” Về mặt Khải Nhĩ sáng khoái ngồi bên cạnh Tâm Xuyên, lộ ra nụ cười khêu gợi.

Nghe thấy thanh âm của anh, phút chốc Tâm Xuyên đem tầm mắt quay về phía chỗ ngồi bên cạnh, vừa lúc đối diện với ánh mắt mê người kia, trái tim không kháng cự nổi mà đập mạnh một phen.

Cô bối rối cầm ly sữa tươi bên cạnh uống một hớp lớn, ý đồ che dấu hai gò má có phần ửng đỏ, sau đó hỏi:

“Lôi vào ở bên kia, anh đi vào từ nơi nào?” Cô nhìn lối vào cả buổi, cũng không thấy anh đi tới, nếu thấy, cô cũng sẽ không hốt hoảng như vậy.

“Vội vã như vậy là muốn đến gặp anh!” Nghe cô nói, anh có thể hiểu cô thực sự tới tìm anh, điều này làm trong lòng Khải Nhĩ khoái trá, bởi vì đây đại diện cho việc cô không bài xích anh nữa.

Ôi trời! Thật là. Sau khi tinh thần Tâm Xuyên ổn định, cô mới nhớ ra cô muốn nói gì với Khải Nhĩ.

“Đúng nha! Tôi là tới tìm anh” Liền thừa nhận a! Dù sao đây cũng là sự thật, không cần biện lý do.

Tâm Xuyên vội vàng cầm lấy khăn quàng cổ cùng găng tay, đưa tới trước mặt Khải Nhĩ “Cái này trả lại cho anh. Cảm ơn!”

Nhìn thoáng qua thứ trên tay Tâm Xuyên “Đề đó đi!” Khải Nhĩ thoải mái nói: “Lần sau có chuyện gì, đi đến phòng đối diện với phòng em, ấn cái chuông điện, anh sẽ xuất hiện, nếu có thể, chúng ta cũng có thể cùng nhau xuống ăn sáng.”

“Phòng của anh đối diện với phòng tôi?” Cho nên không phải anh thật sự muốn đưa cô về, chỉ là tiện đường?

“Đúng vậy! Thật đối nha! Em muốn uống thêm sữa không?” Khải Nhĩ đứng lên, chỉ chỉ ly thủy tinh trên bàn hỏi.

“Không cần, tôi ăn no rồi.”

“Vậy em chờ anh một chút, anh đi lấy vài món.”

Nhìn chằm chằm bóng lưng thon dài của Khải Nhĩ, trong lòng Tâm Xuyên có chút mất mát.

Anh chỉ xem cô như bạn bè..... Chỉ là bạn bè mà thôi!

Sau khi Khải Nhĩ cùng Tâm Xuyên ăn xong bữa sáng, liền cùng nhau đi ra ngoài khách sạn. Nhiệt độ bên ngoài không khỏi làm Tâm Xuyên co rúm một phen. Phong cảnh mùa đông ở Montreal tương đối đẹp, tuy trời lạnh nhưng cô vẫn có thể thích ứng được với khí hậu ở đây.

Khải Nhĩ cầm khăn quàng cổ trong tay Tâm Xuyên, đặt bên ngoài chiếc khăn quàng cổ màu hồng của cô.

“Không..... Không cần, tôi đã....” Tâm Xuyên vội vàng nghĩ muốn ngăn lại.

“Anh biết em có khăn quàng cổ.” Khải Nhĩ cười yếu ớt, cũng đem đôi tay đang múa máy của cô hạ xuống, lại tiếp tục nói: “Năm nay tương đối lưu hành việc quàng hai chiếc khăn, huống hồ, em cần thêm sự ấm áp.” Nói xong, Khải Nhĩ giúp cô tạo ra kiểu hoa văn đang thịnh hành.

Tiếng nói ôn nhu, động tác săn sóc, lại gần sát như vậy, lại thêm bàn tay không để ý lướt qua má cô, làm trái tim Tâm Xuyên thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô chưa từng có qua cảm giác mặt hồng tim đập này, cho dù thời điểm ở chung với Mạnh Dật cũng không có, tại sao chỉ cần ở cùng một chỗ với anh, loại cảm giác này lại xuất hiện a?

“Đẹp không?”

“Ừ? Tốt..... đẹp.” Phát hiện chính mình lại thất thần nhìn anh như vậy, Tâm Xuyên vội vàng cúi đầu, nhìn hình dáng khăn quàng cổ mà Khải Nhĩ giúp mình tạo ra.

Màu lam để trên màu hồng, rất đẹp mắt!

“Đi thôi!”

“Nha! Tốt.....” Chân trước Tâm Xuyên vừa bước ra, ngã lại lại thấy không đúng, lập tức lại dừng bước lại, hỏi Khải Nhĩ đang đi phía trước: “Chúng ta đi đâu?”

Khải Nhĩ quay người lại, cười nhìn về mặt nghi hoặc của Tâm Xuyên “Không phải em còn hai trường học muốn hỏi sao?”

“Không sai, nhưng anh tới Montreal không phải là để công tác sao? Tôi sao có thể không biết xấu hổ làm chậm mất công tác của anh? Anh không cần theo giúp tôi đâu, tôi sẽ đi tàu điện ngầm, đến những đường không biết, tôi sẽ hỏi mọi người.” Cô không nghĩ hôm nay Khải Nhĩ sẽ đi theo mình.

“Không phải giúp em, mà là mời em giúp anh.”

“Cái gì?” Trong đầu Tâm Xuyên vẫn mờ mịt.

“Anh hỏi em, sau khi đi trường luyện thi, kế hoạch tiếp theo là đi đâu?”

“Kế hoạch.....” Toàn bộ hành trình đến Montreal, Tâm Xuyên vẫn không có bất cứ kế hoạch gì “Cổ lẽ sẽ đi dạo trong thành phố!”

Nếu biết lên tàu điện ngầm như thế nào, lại thêm tờ hướng dẫn Montreal để trong ba lô, lại không cầm tiền đóng học, đi dạo trong thành phố hẳn là lựa chọn không sai.

“Hợp ý anh. Đi thôi! Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. Thời tiết thực lạnh!” Đi về phía trước vài bước, Khải Nhĩ vẫn không nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lại quay đầu lại giục: “Nhanh lên!”

“Thật sự công tác của anh không sao chứ?” Tâm Xuyên chạy bước chậm đuổi theo Khải Nhĩ.

“Không sao! Em xem, hôm nay anh đi ăn cơm cũng mang theo “gia hỏa” đi.” Khải Nhĩ vỗ vỗ ba lô trên người, bên trong chính xác có một ít thiết bị chụp ảnh.

“ Có nhớ anh đã nói qua với em hay không, anh là nhiếp ảnh gia?”

Tâm Xuyên gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“ Anh còn một cuối tuần nữa mới chính thức công tác, mà trong khoảng thời gian này, công tác của anh là đi dạo khắp nơi, sau đó chọn địa điểm thích hợp để chụp ảnh, cho nên trong khoảng thời gian này anh cần em giúp.”

“ Em giúp anh tìm địa điểm? Em không được!” Cô cự kỳ không quen mọi nơi ở Montreal.

“ Không phải nhờ em giúp tìm địa điểm mà là nhờ em làm người mẫu.”

“ Người mẫu? Không được, không được! Em rất sợ chụp ảnh.” Tâm Xuyên kinh ngạc dừng bước lại. Mỗi lần chụp ảnh, cô cảm thấy da thịt mình đều cứng ngắc, tươi cười cứng ngắc, cử chỉ, động tác cũng đều cứng ngắc.

“ Em yên tâm! Em không cần đối mặt với máy ảnh, em chỉ cần vui vẻ đi dạo phố, thậm chí em sẽ không biết anh đang chụp em, huống hồ, có khả năng anh sẽ làm thầy dạy tiếng Pháp của em, có gì không thể nói, muốn biết, đều có thể hỏi anh, chúng ta trao đổi yêu cầu, thế nào?”

Loại quan sát địa điểm này, bình thường Khải Nhĩ đều giao cho nhóm trợ lý đi chụp lại, sau đó anh sẽ chọn ra địa điểm chụp đẹp nhất, mà anh phụ trách hợp với công ty để bàn kế hoạch nhưng lần này anh quyết định đi chụp ảnh, mà nhóm trợ lý thì đi họp.

Đây coi như là cơ hội để họ học tập lẫn nhau, dù sao qua mấy tháng nữa, anh phải về nhà gánh vác trách nhiệm, anh sẽ chỉ làm giám đốc đứng phía sau công ty chụp ảnh, không lại tiếp nhận chức vụ công tác như thế này nữa.

Kỳ thật, anh còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa. Chính là trước mắt anh là một mỹ nữ Đông Phương làm tâm hồn anh phải rung động, anh muốn dùng hình ảnh để lưu lại nét đẹp của cô.

Tâm Xuyên do dự. Không cần đối diện với máy ảnh, dường như cũng không tệ lắm! Lại có thể học được một chút tiếng Pháp, so với tự mình học theo đĩa CD thì hữu dụng hơn.

“ Thật sự em không cần đối diện với máy ảnh?” Tâm Xuyên xác nhận lại một lần nữa.

Khải Nhĩ cười gật đầu. Cô thật sự rất khác với những người phụ nữ mà anh biết, phụ nữ trước máy ảnh của anh, có người nào mà không hết sức khoe khoang phong tình gây sự chú ý với anh.

“ Vậy. Chụp xong cho em xem trước, được không?” Ngộ nhờ anh không cẩn thận chụp phải biểu tình cứng ngắc của cô, chụp trong lúc nhếch miệng cười, cô nhất định phải lập tức hủy đi.

“ Không thành vấn đề.” Khải Nhĩ sáng khoái đáp ứng.

“ Vậy. chúng ta đi thôi!” Ý cười trên khóe miệng anh lại làm nhịp tim cô đập nhanh hơn, nói chuyện cà lăm, vẫn không nên nhìn anh thì tốt hơn.

Nhưng cho đến hôm nay suy nghĩ của cô vẫn nằm trên người Khải Nhĩ, trái tim Tâm Xuyên không ngừng nhảy nhót.

Tâm Xuyên dựa lưng vào đầu giường, đeo một bên tai nghe điện thoại vào tai, miệng nhắm lại tiếng Pháp truyền đến trong tai nghe, câu có câu không mà nhớ kỹ, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện hôm nay đi cùng Khải Nhĩ.

Đầu tiên bọn họ ngồi xe ngựa đến Mount Royal Park (công viên núi hoàng gia), sau đó đứng trên đỉnh núi công viên nhìn giáo đường Joseph, Khải Nhĩ lại kể về chuyện tu sĩ An Đức Liệt từng lấy đầu thấp trong giáo đường chữa khỏi bệnh cho rất nhiều người bị tàn tật.

Tiếp theo, bọn họ lại đi thăm nhà thờ lớn Đức Bà đầy trang nghiêm và thiêng liêng, bên trong giáo đường rất trắng lẹ, trần nhà màu lam cùng với hoa văn trong suốt, giống như một bầu trời đầy sao tuyệt đẹp.

Đến buổi tối, bọn họ lên du thuyền, một bên hưởng thụ bữa tối ngon miệng, một bên nhìn đèn đuốc sáng trưng trên sông Saint Lawrence, đẹp quá, một ngày thật vui vẻ!

Rốt cục cũng quyết định trường học, cuối cùng cô lựa chọn một học kỳ trễ nhất, thời gian lên lớp ngắn nhất, chọn trường học gần khách sạn.

“Không biết hiện tại anh ấy đang làm gì?” Tâm Xuyên cầm lấy tai nghe, ngóng nhìn cửa phòng.

Đột nhiên, ngoài cửa phòng truyền tới âm thanh nói chuyện rất nhỏ dẫn tới sự chú ý của Tâm Xuyên, cô xuống giường đi đến cạnh cửa, nghiêng tai lắng nghe.

Tuy nhiên lại không nghe rõ lắm người ngoài cửa phòng nói cái gì, giống như có hai người trở lên, lại có thanh âm của phụ nữ hỗn loạn ở bên trong, sau đó cô có thể xác định cửa phòng đối diện đóng lại, mà toàn bộ âm thanh trong nháy mắt dừng lại.

“Là đồng nghiệp trong công ty của Khải Nhĩ sao? Hay là bạn bè? Người phụ nữ kia là ai?”

Tâm Xuyên đắm chiêu trở về giường, cứ như vậy ngồi ở mép giường, ánh mắt như muốn xuyên qua cửa phòng, nhìn xem đó là ai.

Lại một lần nữa, bóng dáng Khải Nhĩ lại quanh quẩn trong đầu Tâm Xuyên, ngay cả trong mơ, thời gian cả một đêm.

“Sớm! Chuẩn bị tốt chưa?” Toàn thân Khải Nhĩ ăn mặc nhẹ nhàng đứng ngoài cửa phòng, tỏa ra một hơi thở toái mái.

Tâm Xuyên đáp ứng hôm nay sẽ làm người mẫu của anh .

“Ừm! Chờ một chút .” Biết Khải Nhĩ sáng sớm sẽ đến tìm mình, Tâm Xuyên đã sớm chuẩn bị tốt, hiện tại chỉ chưa đi giày vào, sau khi mở cửa phòng, Tâm Xuyên liền đi vào phòng.

Trải qua mấy ngày ở chung, Tâm Xuyên phát hiện mình càng ngày càng không chán ghét anh, thậm chí lại phi thường thích có anh làm bạn.

“Bạn của anh đã đi rồi sao?” Tâm Xuyên một bên đi giày, một bên như không có việc gì hỏi Khải Nhĩ.

Đối mặt với vấn đề bất ngờ của Tâm Xuyên, Khải Nhĩ vốn yên lặng một hồi, lập tức chế nhạo hỏi: “Chú ý tới nhất cử nhất động của anh như vậy?”

Tâm Xuyên liền tặng cho anh một ánh mắt xem thường, khẩu thị tâm phi mà bác bỏ: “Người nào chú ý đến anh nha? Chỉ muốn nhắc nhở bọn anh ở nơi công cộng không cần lớn tiếng ồn ào, để tránh âm ỉ đến người khác.”

“Bọn họ gây âm ỉ cho em sao? Lần sau anh sẽ bảo họ chú ý một chút, mỗi nhận lời xin lỗi chân thành của anh.” Khải Nhĩ nhắc tay hành lễ như quân đội, lại ở một bên nháy nháy mắt ra hiệu với Tâm Xuyên. Điều này không khỏi làm cho cô buột miệng cười: “Một chút cũng không cảm giác được thành ý của anh.”

Nhưng anh vẫn chưa nói có quan hệ gì với người phụ nữ kia? Hẳn là đồng nghiệp đi! Tâm Xuyên đoán trong lòng.

“Đúng rồi! Hôm nay chúng ta đi đâu?”

Tuy ngày hôm qua đáp ứng giúp anh nhưng Khải Nhĩ vẫn “Thừa nước đục thả câu”, không chịu nói là đi đâu, làm cô rất tò mò.

“Qua ba tiếng nữa, em sẽ biết, chuẩn bị xong chưa?” Khải Nhĩ tiếp tục giữ bí mật.

“Muốn ba tiếng nữa! Vậy định đi ngoại ô hả?” Khải Nhĩ không nói cho cô, Tâm Xuyên đành phải tự đoán.

“Không sai! Đứa trẻ thông minh.”

“Cảm ơn!” Tâm Xuyên nâng cao cằm lên, đối với lời khen của người khác, cô tuyệt không khiêm tốn.

“Chúng ta có thể đi chưa?” Nhìn bộ dạng xinh đẹp khả ái của Tâm Xuyên, trong mắt Khải Nhĩ tràn đầy nhu tình.

“Có thể.”

Đi giày đứng lên, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đôi mắt thâm tình khảm khiết của Khải Nhĩ, thoáng chốc hai gò má Tâm Xuyên đỏ ửng, cô vội vã cầm lấy áo khoác trên giường, dẫn đầu đi ra cửa.

“Chờ một chút, khăn quàng cổ cùng với găng tay của em”

Khải Nhĩ thoáng nhìn đồ vật Tâm Xuyên để trên ghế, liền cầm lấy vài thứ, đi tới trước mặt cô, đem khăn quàng cổ quàng lên cổ cho cô.

“Đứa trẻ thông minh, cũng có lúc mờ hồ!” Ngực khí cùng biểu tình trên mặt Khải Nhĩ đều mang theo ý cười sùng nịch.

Không dám nhìn thẳng vào mắt Khải Nhĩ, Tâm Xuyên đành phải nhìn sàn nhà, không phục phản bác nói: “Mới Mới không phải em mờ hồ! EmEm chỉ không quen khí hậu ở đây thôi.”

Ở Đài Loan, dù trời có lạnh, cũng không nhất thiết phải quấn khăn cổ cùng với găng tay.

“Đúng! Toàn bộ lỗi đều do khí hậu, một chút quan hệ với em cũng không có, phải không?” Khải Nhĩ theo thói quen mà đưa tay đùa nghịch mái tóc ngắn xinh đẹp của Tâm Xuyên, thanh âm vẫn mềm nhẹ như cũ.

“Vốn Vốn là thật mà! Không cần nghịch tóc em, đi nhanh đi!”

Hai gò má cô giống như không mất đi độ nóng, ngược lại càng ngày càng hồng. Vì che dấu đi cảm giác xấu hổ, quần bách của mình, Tâm Xuyên bước nhanh về phía thang máy, liền ngay cả chìa khóa cũng quên lấy.

Khải Nhĩ hiểu ý liền cười, sau đó rút chìa khóa ra, đóng cửa phòng lại, đuổi kịp bước chân Tâm Xuyên.

“Sân trượt tuyết!”

Mặc dù đã nhìn thấy tuyết, nhưng Tâm Xuyên vẫn giống như lần đầu tiên được nhìn thấy mà hưng phấn như vậy, thấy màu vàng của ánh mặt trời chiếu xuống cả một thế giới màu bạc, lại thêm hai cây lá kim màu xanh biếc, cảnh đẹp như vậy khiến cô như một đứa trẻ cao hứng mà kinh hô ra tiếng.

Khải Nhĩ đứng một bên nhìn cô như con chim nhỏ đang vui vẻ bay lên đám mây, anh biết cô thích tuyết, chỉ cần cô cao hứng, anh nguyện ý mang cô đến chân trời góc bể.

“Đi thôi!”

“Đi! Chúng ta phải đi sao?” Tâm Xuyên không quên hôm nay muốn giúp công việc của Khải Nhĩ, nhưng mới nhìn thoáng qua cảnh đẹp lại phải đi, điều này làm cho cô không khỏi cảm thấy thất vọng.

Khải Nhĩ biết Tâm Xuyên hiểu sai ý “Nên đi nha! Đi. Đi trượt tuyết.” Dứt lời, Khải Nhĩ trực tiếp đi đến lối vào của sân trượt tuyết.

“Trượt tuyết?”

Quá tuyệt vời!

Tâm Xuyên đi ba bước cũng thành một bước đuổi kịp bước chân Khải Nhĩ.

“Đẹp quá nha!” Tâm Xuyên nhìn cảnh đẹp ngoài xe, không khỏi thốt ra âm thanh tán thưởng.

Theo xe cáp chậm rãi bay lên, cảnh vật cũng thay đổi theo, ở dưới cảnh sắc tươi đẹp, cảnh tuyết sắc sỡ lóa mắt, làm cho Tâm Xuyên chìm đắm trong thế giới hoang tưởng của mình, say mê hưởng thụ.

“Rất đẹp!” Khải Nhĩ ngồi đối diện Tâm Xuyên cũng phụ họa nói.

Chỉ khác là Tâm Xuyên đang ca ngợi ánh mặt trời, tuyết trắng, mặt đất còn Khải Nhĩ lại ca ngợi người trước mặt là Tâm Xuyên. Cô đắm chìm trong ánh mặt trời cực kỳ giống mỹ nhân ngư đang hưởng thụ ánh mặt trời, động lòng người như vậy.

“Hello!” Mỹ nữ tóc đỏ ngồi cạnh Khải Nhĩ đang tươi cười dùng tiếng Pháp chào hỏi.

“Hello!” Thu hồi ánh mắt đang nhìn Tâm Xuyên, Khải Nhĩ lễ phép cười.

“Xấu hổ, tôi không phải cô y muốn nghe lén hai người nói chuyện, chỉ là có phần tò mò hai người đang dùng ngôn ngữ nước nào.”

Mỹ nữ tóc đỏ hỏi như vậy, cũng không thật sự muốn biết, chính là muốn mượn cớ bắt chuyện với Khải Nhĩ.

Từ lúc chờ đợi xe cáp, cô đã bị bề ngoài Khải Nhĩ hấp dẫn.

Mà Khải Nhĩ cũng đại lượng giải đáp liên tiếp liên tiếp thắc mắc cho vị mỹ nữ tóc đỏ này.

“Vị tiểu thư này là người Mỹ? Cô ấy là bạn gái anh sao?” Mỹ nữ tóc đỏ tràn ngập tò mò hỏi, nhưng về mặt nhìn về phía Tâm Xuyên lại mang theo địch ý.

Thanh âm Khải Nhĩ nói chuyện cùng vị mỹ nữ tóc đỏ đã sớm đem lực chú ý của Tâm Xuyên từ ngoài xe cáp trở về, mặc dù có chữ hiểu chữ không nhưng cũng mơ hồ đoán được bọn họ đang nói cái gì, nhưng không biết tại sao, tâm tình của cô ngày càng phiền não.

Khải Nhĩ nhìn về phía Tâm Xuyên, nghĩ muốn nói lại câu hỏi của vị mỹ nữ tóc đỏ kia, dù sao anh cũng muốn biết Tâm Xuyên sẽ trả lời sao về mối quan hệ giữa anh và cô.

“Tina hỏi em.” Tina là tên của vị mỹ nữ tóc đỏ kia.

Tina! Kêu thật đúng là thân thiết! Hừ!

“Em biết cô ấy hỏi cái gì, không cần anh phải lặp lại!” Tâm Xuyên ngắt lời Khải Nhĩ, sau lại quay đầu nói với Tina “Tôi là người Singapore, tôi cũng chỉ

là bạn của anh ấy, bạn bè bình thường.”

Tiếng Pháp đơn giản, cô vẫn nghe hiểu được, nhưng cũng không nói được, cho nên cô dùng tiếng Anh trả lời vấn đề này, vị mỹ nữ kia hiểu hay không cũng không sao, cô nghĩ Khải Nhĩ rất thích ý cô dịch.

“Em là người Singapore? Anh nghĩ em là.....” Khải Nhĩ khó hiểu.

“Gặp ở Đài Loan liền là người Đài Loan? Vậy sao anh không phải người Đài Loan?” Nói xong, Tâm Xuyên lại tức giận dúi mắt ra ngoài xe cáp.

Tuy cô thật sự là người Đài Loan, nhưng cô nghĩ, hiện tại Khải Nhĩ quan tâm là dáng người nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nữ tóc đỏ kia, cô đến từ đâu, đã sớm không quan trọng.

Đúng là cây cái củ hoa tâm mà!

Đối với cử chỉ bất ngờ vô lễ của Tâm Xuyên, khóe miệng Khải Nhĩ ản ản một nụ cười, nếu anh đoán không sai.....

“Khải Nhĩ, hai người đang nói gì vậy? Em nghe không hiểu!” Tina làm nũng tựa gần Khải Nhĩ.

“Chúng tôi nói.....” Khải Nhĩ nhìn tươi cười mùi phần xinh đẹp của Tina, nhưng ánh mắt lại liếc đến Tâm Xuyên đang bấu môi sinh hờn dỗi.

Tâm Xuyên sớm đã không còn tâm trạng để nhìn cảnh tuyết bên ngoài, thật sự chịu không nổi tiếng cười của đôi nam nữ ghé thăm phía đối diện này, ánh mắt di chuyển, lại nhìn đến thân hình Tina giống như dán trên người Khải Nhĩ, lại càng làm cho lửa giận của cô tăng vọt.

Khi tầm mắt giao nhau với Khải Nhĩ giữa không trung, Tâm Xuyên hung hăng trợn mắt nhìn anh, sau đó lần thứ hai đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, nghĩ muốn nhắm mắt làm ngơ.

Khải Nhĩ đều nhìn thấy phản ứng của Tâm Xuyên, cười với Tina càng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Xe cáp dừng lại, Tâm Xuyên trực tiếp tự đi đến phía sân trượt tuyết, nhìn người trên sân trượt tuyết, có người đang chuẩn bị trượt, có người đang đi theo huấn luyện viên học trượt tuyết, lại thêm mấy nhóm bạn ở một bên đang đánh nhau trên tuyết, tất cả đập vào mắt cô chỉ là một mảnh sương mù.

Vốn tâm trạng của cô cực kỳ vui vẻ, nhưng là.....

Tâm Xuyên hơi hơi nghiêng đầu, trừng mắt nhìn một nam một nữ vừa cười vừa nói cách đó không xa, tức giận đá đá tuyết dưới chân.

Đều do bọn họ, phá hư hết tất cả tâm tình của cô!

Nhất là anh ta!

Ở sân bay Vancouver liền uống cà phê cùng người phụ nữ lần đầu tiên gặp mặt, động một tý liền cùng nhân viên nữ ở khách sạn liếc mắt đưa tình, ngay cả trong nhà ăn cũng không buông tha.....Đúng là đồ con ong thích treu hoa ghẹo nguyệt!

“Tâm Xuyên!”

Nghe tiếng gọi của Khải Nhĩ, Tâm Xuyên cũng không lập tức quay người sang chỗ khác, nhưng về mặt tức giận cũng dịu đi một chút.

“Sao trước tiên không vào bên trong? Cẩn thận cảm lạnh.”

Lời quan tâm của Khải Nhĩ làm Tâm Xuyên không khỏi có chút tươi cười “Chúng ta có thể đi trượt tuyết chưa?”

“Đi thôi! Hiện tại chúng ta liền đi trượt tuyết, Tina cũng sẽ tham gia với chúng ta, cô ấy hi vọng anh có thể dạy cô ấy trượt tuyết.”

Khải Nhĩ đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tina ở bên kia đợi chúng ta, nhanh lên!”

Giọng nói của Khải Nhĩ sao lại tự nhiên như vậy, nhưng trong lòng Tâm Xuyên lại phản ứng “Em đột nhiên không muốn trượt, mà em nghĩ, anh cũng không cần em làm người mẫu cho anh nữa đâu! Vị kia.....Tina tiểu thư nhất định sẽ rất thích được thay thế em! Từ giờ trở đi chúng ta đường ai nấy đi, không cần phải gặp lại, em biết đường về khách sạn, không cần anh đi cùng, về sau không gặp!”

Nói xong, Tâm Xuyên tức giận liền bước đi, từ đầu liền quên mất muốn trở về phải đi cáp treo.

Đối với phản ứng của Tâm Xuyên, Khải Nhĩ cực kỳ hài lòng.

Anh đi theo bước chân Tâm Xuyên, còn Tina, anh đã sớm thoát khỏi cô ấy, lấy cớ là--- bạn gái anh giận, anh phải đi trấn an cô ấy mới được, cho nên đành phải xin lỗi cô ấy.

Đương nhiên bạn gái là chỉ Tâm Xuyên.

Minh đang ghen sao?

Đây là cảm giác ghen sao?

Chẳng lẽ mình lại để ý đến tên ong mật kia?

Điều này làm sao có khả năng!

Tâm Xuyên đi vào rừng cây lá kim cách sân trượt tuyết không xa, dừng lại bước chân để suy nghĩ về vấn đề này.

“Suy nghĩ cái gì?” Một tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng Tâm Xuyên.

Tâm Xuyên không dám tin mà quay đầu lại, ánh mắt xinh đẹp lập tức tức giận nheo lại.

“Anh..... Anh sao lại ở đây? Không sợ vắng vẻ vị mỹ nữ tóc đỏ kia!” Tâm Xuyên hờn giận trừng mắt nhìn anh, bờ môi anh liền hiện lên một nụ cười đắc ý.

“Oa..... Nồng đậm vị chua nha!” Giọng nói Khải Nhĩ tràn ngập trêu tức, dần dần bước tới gần cô, nhưng càng đến gần hai trong mắt lại càng lóe lên một tia nhu tình.

Khải Nhĩ càng tới gần, Tâm Xuyên càng cảm thấy tim đập nhanh hơn.....

“Anh..... anh không nên nói vậy nha! Nào có vị chua, em mới không ghen! Ai thêm ghen vì anh, anh đừng tự cho là đúng.”

Cô chán ghét anh, chán ghét anh mới không cần phải chú ý đến hành động việc làm của anh---

Không sai! Chính là như vậy.

“Anh cũng không nói em đang ghen, càng chưa nói..... Em vì anh mà ghen!”

Hai mắt Khải Nhĩ như câu hồn, chính trực nhìn thấu lòng Tâm Xuyên, mỗi bước Khải Nhĩ lại tiến gần đến Tâm Xuyên hơn, Tâm Xuyên lại lùi lại phía sau một bước, mãi đến khi lưng Tâm Xuyên đụng vào cây đại thụ.

“Cười..... Buồn cười! Em..... Tại sao muốn..... Muốn ăn dấm chưa chứ? Thậm..... thậm chí ghen vì anh? Em..... Em đã đính hôn rồi.....”

Đã mất đường lùi nên Tâm Xuyên cực lực phủ nhận mình đang ghen, đột nhiên nhớ tới phương pháp trước kia dùng để cự tuyệt người theo đuổi, vì thế vươn tay phải ra, tháo găng tay ra, nhìn thoáng qua cái gì cũng không có trên tay phải, lúc này mới nhớ tới nhẫn của mình ở chỗ Khải Nhĩ.

“Nhẫn..... Nhẫn ở chỗ anh, anh nói, em..... em..... có lý do gì phải ghen.”

Tâm Xuyên cố gắng tránh đi ánh mắt quang điện của anh nhưng trên người Khải Nhĩ lại tỏa ra hơi thở nam tính tuy tàn mát nhưng rất mãnh liệt, không ngừng kéo về phía cô, làm tâm hồn cô không yên, không tự kiềm chế được mà thấy dồn dập bất an, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

“Em thật sự đã đính hôn?” Không để Tâm Xuyên tránh né, Khải Nhĩ đem hai bàn tay to của mình cố định chặt chẽ cô giữa cây đại thụ và anh làm cho hai mắt cô không ngừng nhìn anh chăm chú.

“Đương.....Đương nhiên.....là thật!” Khải Nhĩ mãnh liệt nhìn người phía dưới, câu trả lời của Tâm Xuyên tuyệt đối không có sức thuyết phục.

“Phải không?”

“Cái này còn có thể giả.....làm giả à? Anh mau tránh ra!”

Đây là lần đầu tiên Tâm Xuyên tiếp xúc gần gũi với đàn ông như vậy, loại không khí ái muội này làm cô không thể hô hấp, không thể suy nghĩ nổi.

“Em xác định em không lừa anh?”

“Anh..... Anh dựa vào cái gì mà nói như vậy?” Những lời này của Khải Nhĩ nhất thời làm tim Tâm Xuyên không ngừng nhảy lên.

“Chỉ bằng việc em sớm đã quên chiếc nhẫn ở chỗ anh.” Vừa rồi sau khi cô bỏ găng tay ra, biểu tình tỉnh ngộ kia, anh cũng không bỏ qua.

“Nếu đã đính hôn, làm sao có khả năng đối với chiếc nhẫn của người mình yêu lại không cần như vậy? Trừ phi.... Em không thương anh ta!”

“Ai nói em không thích anh ấy?” Chỉ là tình cảm của cô với Mạnh Dật không phải tình yêu nam nữ, mà là tình cảm anh em! Tâm Xuyên tự nói trong lòng.

Nghe được câu trả lời của Tâm Xuyên, lòng Khải Nhi đau buốt như dao cắt, anh cự tuyệt tiếp nhận kết quả này.

Mấy ngày này ở chung, mỗi lần nhìn về mặt Tâm Xuyên, toàn bộ anh đều để trong mắt. Phụ nữ có ý với anh, anh rất rõ ràng, không có bất cứ lời nào, anh chỉ cần nhìn biểu tình trên mặt để tìm ra manh mối.

Mượn sự xuất hiện của Tina anh có thể nhìn ra biểu tình như người yêu đang ghen trên mặt của cô khi thấy anh ở chung một chỗ với Tina.

Cô chỉ có thể là của anh, anh quyết định thay đổi toàn bộ.

“Nếu vậy thì là em không thích cái nhẫn kia?”

Tìm Tâm Xuyên rối loạn muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của Khải Nhi, kêu to: “yêu yêu yêu.... Nhẫn chính là yêu, người cũng yêu, mà em yêu hay không yêu, anh quản cái gì? Dựa vào cái gì mà anh quản em?”

“Chỉ bằng anh muốn theo đuổi em!”

Vừa nói xong, Khải Nhi liền hôn lên đôi môi ướt át kiều diễm của Tâm Xuyên.

Lời nói của Khải Nhi thoáng chốc làm tim Tâm Xuyên thất thần, mà khi môi anh hôn xuống lại càng làm cho trái tim Tâm Xuyên như có một dòng điện xuyên qua toàn thân, cảm giác tê dại cùng ngọt ngào làm cô quên mất phải tránh đi, nên cự tuyệt nhưng ngược lại cô lại vụng về nghĩ muốn hưởng ứng.

Khải Nhi đúng là cao thủ hôn môi, sự ngây ngô của Tâm Xuyên càng làm cho anh xác định được chuyện đính hôn nhất định có cái gì đó không đúng.

Nếu đã đính hôn làm sao có khả năng tiếp nhận nụ hôn? Nhưng bây giờ không phải lúc truy hỏi, anh trước phải dạy cô học trò vụng về trước mắt này hôn là như thế nào đã!

Lưỡi Khải Nhi lớn mật cạy mở hàm răng trắng tinh của Tâm Xuyên, hơi thở nóng bỏng dần xâm nhập vào.

Một nụ hôn nồng nhiệt như lửa dụ dỗ tâm trí Tâm Xuyên, hai tay không tự giác đặt lên cổ Khải Nhi, truy đuổi chiếc lưỡi của anh, cũng giống như hồ lô khẩu chiến, tuy kỹ xảo không thuần thục nhưng lại càng hấp dẫn nhiệt tình của Khải Nhi.

Hai tay Khải Nhi luồn vào trong áo khoác của Tâm Xuyên, vuốt chiếc lưng của cô khiến cô không nhận được mà run rẩy.

Sau đó môi anh lại tiếp tục dờn đến vành tai cô, nhẹ nhàng mà thổi khí, không ngừng liếm hôn, quyến rũ.

“A.....” Tâm Xuyên bị nụ hôn của Khải Nhi làm cho đầu óc choáng váng, toàn thân mềm nhũn, không tự chủ được mà phát ra âm thanh yêu kiều.

Lúc Tâm Xuyên đang say đắm trong tình cảm mãnh liệt đó, Khải Nhi không ngại hỏi: “Em chưa đính hôn, đúng không?”

“Ừm....” Lời nói nhỏ nhẹ của Khải Nhi như một loại ma lực làm Tâm Xuyên căn bản không chút suy nghĩ, chỉ có thể khẽ gật đầu, mơ hồ hưởng ứng.

Khải Nhi hài lòng với đáp án này, vì thế tiếp tục hỏi: “Cũng không có vị hôn phu nào tồn tại đúng không?”

“Anh ấy.....” Ngay lúc đầu óc Tâm Xuyên đang hỗn loạn có một tia điện xẹt qua khiến đầu óc cô có chút thanh tỉnh.

“Anh..... đáng giận, vậy mà thừa dịp em.....” Thừa dịp cô ý loạn tình mê mà hỏi vấn đề này. Thật sự là tức chết người đi được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tuy lửa tình vẫn dập dờn như cũ, nhưng Tâm Xuyên vẫn miễn cưỡng dùng hết sức lực thoát khỏi kiềm chế của anh, chẳng qua vẫn là tổn công vô ích.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai dần dần gần sát của Khải Nhi, trái tim Tâm Xuyên lại nhảy lên “Anh.... Anh muốn làm gì?”

“Thanh tỉnh em, lời nói vừa rồi không thành thật, lại nghe không tốt, cho nên.” Khải Nhĩ dùng môi vuốt ve cằm cô, chuẩn bị đợt công kích tiếp theo.

“Đừng. Nghĩ muốn lại hôn em. Mặc kệ anh. Muốn làm gì. Đều. Đều sẽ không hữu dụng, mau thả em ra.” Âm thanh Tâm Xuyên đều hư nhuyễn vô lực, một chút thuyết phục cũng không có.

“Nha!” Khải Nhĩ cười kỳ lạ, cố ý nói: “Anh thật sự quá vô dụng, không lừa được em, nhưng.anh còn nghĩ muốn thử lại.”

Kết quả, trong lúc Tâm Xuyên còn chưa ý thức được, Khải Nhĩ liền phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Bây giờ tình cảm còn mãnh liệt hơn trước!

Ngay sau đó cảm nhận kỳ diệu làm cho Tâm Xuyên quên kháng nghị, rất nhanh liền chìm đắm trong nụ hôn nồng nhiệt của Khải Nhĩ.

Tất cả tình yêu cùng tình dục, toàn bộ đều bốc cháy trong thời khắc này, qua nụ hôn nóng rực này.

Đang lúc tình nồng mật ý, Khải Nhĩ đột nhiên lại dừng lại.

“Tại sao lại dừng lại?” Tâm Xuyên vô ý thức bật thốt lên hỏi, nói xong mới biết mình lỡ lời.

A! Sao cô lại có thể hỏi vấn đề này!?

Mắc cỡ chết người rồi! (Ngư: =. =!)

Tâm Xuyên xấu hổ muốn xoay người chạy về phía trước nhưng thân thể lại vẫn đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt vừa rồi, một trận hư nhuyễn, may mà Khải Nhĩ đứng lúc tiếp được cô, làm cho cô tránh được việc hôn tuyệt.

“Vấn đề của em anh còn chưa trả lời, sao lại vội đi vậy?”

Biết rõ Tâm Xuyên vì thẹn thùng mới muốn chạy trốn nhưng Khải Nhĩ vẫn muốn bắt nạt cô, tham lam muốn nhìn dung nhan đỏ bừng của cô, mới cô ý hỏi như vậy.

Hai gò má Tâm Xuyên sạm đỏ bừng lên, mà để che dấu cảm xúc xấu hổ của mình, cô quyết định có chết cũng không chịu thừa nhận.

“Người nào. Ai hỏi anh hả? Không.Không cần anh trả lời, không cho phép lại nhắc đến chuyện vừa rồi, bằng không. Bằng không...”

Nghĩ không ra bất cứ chữ gì để uy hiếp, Tâm Xuyên đành phải ngồi xổm người xuống, làm một quả cầu tuyết còn lớn hơn quả đấm của mình, trực tiếp ném lên trên người Khải Nhĩ.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Khải Nhĩ, bộ dạng rất buồn cười, Tâm Xuyên cực kỳ vui vẻ.

“Em cực kỳ cao hứng?”

“Đúng vậy!”

“Uy. Anh muốn lên kia làm gì?”

Đang lúc Tâm Xuyên hưởng thụ khoảnh khắc thắng lợi, chỉ thấy Khải Nhĩ đi đến một bên, cô không hiểu nên hỏi. Khải Nhĩ đi đến một cây đại thụ bên cạnh, ngồi xổm xuống, sau đó lớn tiếng đáp lại một câu

“Bảo thù!”

Bảo thù?

“Oa. Không thể nào!” Trùng mắt nhìn Khải Nhĩ đứng lên, trên tay cầm một quả cầu tuyết lớn, Tâm Xuyên kêu to.

“Vốn anh không trả lời câu hỏi tại sao lại không tiếp tục hôn em, đó là vì thời gian không hợp, địa điểm không hợp.” Trước khi đại chiến, Khải Nhĩ vẫn trả lời vấn đề của cô trước.

Khi Tâm Xuyên chưa kịp phản ứng, Khải Nhĩ lại nói: “Hiện tại đối lại em phải trả lời vấn đề của anh. Em chưa có đính hôn, nhân chỉ là giả, vị hôn phụ lại càng là hư cấu, đúng không? Còn tên thật của em là gì, không nói lời nói thật, hậu quả em tự chịu!”

Cái hậu quả này không cần ai nhắc nhở, Tâm Xuyên cũng tự biết là cái gì!

“Thật ra em chưa đính hôn, nhưng nhân chỉ là thật, mà “vị hôn phụ” cũng là thật, đến tên của em. ... Tâm Xuyên, anh đã biết nha!”

Cô không sợ hãi đồng tuyết trong tay Khải Nhĩ mà cô nghĩ thành thật nói cho anh biết, cô chưa từng đính chính sự thật này.

Tâm Xuyên thật sự là tên của cô ấy? Trách không được, mỗi lần gọi tên, cô ấy đáp trả cực kỳ tự nhiên.

“Vậy tại sao em lại muốn nói mình đã đính hôn? Em thật sự yêu người kia?” Đây là điều Khải Nhĩ muốn biết nhất.

“Về vấn đề này.... Có rảnh lại nói cho anh!”

Mỗi lần đều là Khải Nhĩ trêu chọc cô, hiện tại rốt cục cũng được đổi lại, cảm giác trêu chọc người khác thật sự rất tốt!

“Thật sự không nói?”

“Không nói!”

Không chiếm được đáp án vừa ý, hai tay Khả Nhĩ giơ cao lên, đem đồng tuyết trên tay như mũi khoan vỡ vụn bay trên không rơi xuống đỉnh đầu, trên mặt, hai vai... Tâm Xuyên.

“A.... Anh làm cái gì vậy?” Cô kinh hô.

“Rốt cuộc em yêu hay không yêu người kia?”

Khải Nhĩ thần tốc chuẩn bị một đồng tuyết khác, sẽ nghiêm chỉnh bức cung Tâm Xuyên, chẳng qua anh không nghe thấy bất kỳ tiếng khóc thê lương nào mà là từng đợt tiếng cười như chuông bạc.

“Tốt tốt..... Em nói..... Em nói.....” Tâm Xuyên trước phủ hết tuyết trên người, đôi mắt to linh hoạt như đang tìm kế phản kích.

“Nói mau!”

“Em đối với anh ấy cùng anh khác nhau.”

“Có gì khác nhau?”

“Không giống như vậy, liền là, là cái này.” Tâm Xuyên chạy thoát khỏi phạm vi thể lực của Khải Nhĩ, chạy đến đối diện anh liền tặng cho anh hai khối cầu tuyết.

“Em đừng chạy.....” Khải Nhĩ phui phui đồng tuyết trên người, nháy mắt bông tuyết liền bay tán loạn.

Cùng lúc bông tuyết đang tan ra, lại hai khối cầu tuyết khác được ném về phía anh, lại một lần nữa ở giữa mục tiêu.

“Em!”

“Đuổi theo em nha!”

Một cuộc đại chiến cầu tuyết chính thức bắt đầu!

Về phần Tâm Xuyên đối với “vị hôn phu” cùng Khải Nhĩ có gì khác nhau, về sau sẽ biết a!

Tâm Xuyên mặt ửng đỏ nằm trên giường, cả đầu đều nghĩ đến Khải Nhĩ, trong đầu cũng chỉ hiện lên hình ảnh hai người ở chung một chỗ.

Đêm hôm đó, quần áo của cô cùng Khải Nhĩ đều phủ rất nhiều tuyết, nằm trên tuyết, tuy thân thể vẫn lạnh đến mức phát run nhưng họ vẫn nằm sát vào nhau, đồng thời nhìn lên cảnh đẹp trên bầu trời.

Đêm ấy, cô nhìn lên trời cầu xin một tâm nguyện, trong lòng nhớ lại, có lẽ thật sự có thể mang người bạn bè này về cho mẹ nhìn!

Nhưng.... Tính thời gian, đã ba ngày nay cô không nhìn thấy Khải Nhĩ rồi!

Mấy ngày nay, Khải Nhĩ đều đi ra ngoài sớm hơn cả Tâm Xuyên, mà vừa đến đêm, Tâm Xuyên liền ngồi cửa phòng mình, trên tay cầm sách tiếng Pháp, lỗ tai dán trên cửa, lắng nghe xem có âm thanh mở cửa phía đối diện không, nhưng mỗi lần đều không đợi được, liền ngủ thiếp đi bên cạnh.

Tuy sau khi tan học, bạn nam trong lớp học cũng mời cô đi ăn trưa, thậm chí thầy giáo dạy tiếng Pháp còn muốn mang cô đi thăm quan Montreal, nhưng tất cả đều bị cô khéo léo từ chối.

Không có Khải Nhĩ làm bạn, cô đi đâu cũng không cảm thấy thú vị!

Trước kia, cô thương có thể một người làm rất nhiều chuyện, cũng có thể cực kỳ hưởng thụ cuộc sống hưu nhân của một người nhưng hiện tại cô lại phát hiện, thời gian một người qua rất chậm!

Ba ngày này cô đều chờ đợi Khải Nhĩ, cho nên rốt cuộc thời điểm cô bị cảm cúm, cô thật sự một chút ấn tượng cũng không có.

Mới bắt đầu cô cho rằng mình chỉ bị cảm nhẹ, không cần gặp bác sĩ, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều liền có thể bình phục.

Nhưng hôm nay, toàn thân cô đều hư nhược vô lực, không dậy nổi, mà còn..... rất mệt nha!

Cứ như vậy, Tâm Xuyên vẫn nửa tỉnh nửa mê nằm trên giường, thời gian không biết đã qua bao lâu...

“Tâm Xuyên, Tâm Xuyên, uống thuốc đi.”

Một tiếng gọi ầm ập vang lên, làm ý thức Tâm Xuyên mờ mờ ảo ảo, chậm rãi mở mắt ra.

Khải Nhi?

Cô vậy mà mơ thấy Khải Nhi mớm thuốc cho mình.

Hiện tại anh đang làm việc, làm sao có thể biết cô đang sinh bệnh?

Tuy người của anh không thể chăm sóc cô nhưng có thể gặp trong mơ cũng không sao!

Chỉ là cô muốn mở miệng gọi tên anh nhưng yết hầu làm thế nào cũng không kêu ra được.

“Tối, uống nước trước đi.”

Oa! Trong mơ Khải thật lợi hải, biết hiện tại cô cần nhất là nước để dập tắt lửa nóng trong cổ họng cô.

Khải Nhi đỡ Tâm Xuyên ngồi dậy, thuận tiện mớm thuốc cho cô.

Sau khi uống nước, cảm giác tốt hơn nhiều, lúc này cô mới phát hiện Khải Nhi đang cau mày, trên mặt hiện lên vô vàn lo lắng.

Tâm Xuyên chậm rãi giơ tay lên, vuốt lên sự lo lắng trên mặt Khải Nhi, cười cười nói: “Chỉ là cảm vặt mà thôi, rất nhanh sẽ tốt.”

“Anh mới không ở đây vài ngày, em liền không chiều cổ thật tốt cho mình?” Tuy câu chữ đều là trách cứ, nhưng biểu tình này, khắp nơi đều lộ ra nồng ấm quan tâm.

“Ai bảo anh mỗi ngày đều làm việc muộn như vậy, anh có biết ba ngày rồi em chưa nhìn thấy anh nha.” Chỉ có ở trong mộng, Tâm Xuyên mới có thể lớn mật thẳng thắn thừa nhận nỗi nhớ của mình dành cho Khải Nhi.

“Bốn ngày, em đã mê man một ngày một đêm rồi!”

May mắn anh hạ lệnh kết thúc công việc trước thời gian, bởi vì chụp ảnh tương đối thuận lợi, tiến độ thậm chí còn vượt qua mức quy định, cho nên anh đã cho nhân viên có thời gian nghỉ ngơi nhiều một chút mà anh cũng nhớ mỹ nhân này nhiều ngày.

Chỉ là không nghĩ tới, gõ cửa phòng Tâm Xuyên nửa ngày vẫn không thấy cô ra mở cửa mà quầy lễ tân cũng nói cô chưa ra ngoài, điều này làm anh luống cuống tay chân.

Sau đó anh khẩn trương mượn chìa khóa dự phòng của phòng Tâm Xuyên, lúc này mới phát hiện Tâm Xuyên sốt cao nằm trên giường, anh vội vã mời bác sĩ tới khám.

Nếu không phải bác sĩ đảm bảo Tâm Xuyên chỉ bị cảm cúm, cũng không có bất kỳ biến chứng nào, chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi nhiều, sẽ không có việc gì, bằng không trên mặt Khải Nhi vẫn không hết lo lắng!

Cảm ơn trời đất, may mà anh quyết định trở về trước, nếu không bệnh của Tâm Xuyên không biết đến bao giờ mới được người khác phát hiện, ngộ nhỡ lại có biến chứng.....

Trời ạ! Anh không dám tưởng tượng tiếp nữa.....

Vừa nghĩ đến đây, Khải Nhi nhìn không được mà ôm Tâm Xuyên vào lòng, cảm giác được tim cô vẫn đang đập, nhiệt độ cơ thể cô, hơi thở riêng biệt, cảm giác được cô rất chân thật!

Trong mộng, dường như Khải Nhi thật sự rất lo lắng cho cô nha!

Tâm Xuyên vẫn cho rằng mình đang ở trong mơ nên cũng thuận theo mà dựa vào lồng ngực ấm áp, thoải mái của Khải Nhi.

“Anh có phải rất yêu em hay không, cho nên mới lo lắng như vậy?”

Ở trong lòng Khải Nhi, Tâm Xuyên có thể cảm nhận được anh đang rất khẩn trương, sợ cô cứ như vậy mà biến mất không thấy đâu.

“Anh yêu em”

Thật tốt quá! Trong mơ Khải Nhi quả nhiên dựa theo suy nghĩ của cô, nói với cô anh yêu em!

Những lời này giống như tiên đan làm cho bệnh của Tâm Xuyên đều biến mất, trong lòng vui sướng giống như được bay lên mây, cả người gất gao tiến sát vào trong lòng Khải Nhĩ.

Ừm! Đáng người của Khải Nhĩ thật đẹp! Nếu.....

Tâm Xuyên quyết định đem suy nghĩ trong đầu chuyển thành hành động, dù sao đây cũng là mơ, không cần lo lắng cái gì, càng không sợ Khải Nhĩ biết cô mơ thấy anh.

Vừa mới bắt đầu Tâm Xuyên nghĩ muốn vuốt ve cánh tay rắn chắc của Khải Nhĩ, tiếp theo là cơ ngực, sau đó càng ngày càng hướng lên trên, thậm chí dùng đôi môi mềm mại của cô hôn cổ anh, cằm anh, cũng muốn hôn lên môi anh.

“Tâm Xuyên, em làm gì vậy?”

Tinh thần của Khải Nhĩ đều bị động tác của Tâm Xuyên khơi lên khoái cảm, anh vội vã dùng tia lý trí cuối cùng để ngăn lại.

Anh cũng không quên hiện tại Tâm Xuyên đang bị bệnh, còn mặc cho cô sờ loạn xuống nữa, hậu quả nhất định không thể tưởng tượng nổi.

“Em sẽ chứng minh cho anh, em rất tốt, anh không cần lo lắng.”

Nếu Khải Nhĩ nói anh yêu cô, cô đương nhiên phải đáp lại anh, mà không chỉ dùng lời nói, cô còn dùng thân thể để chứng minh cho anh thấy.

Khải Nhĩ rất cố gắng làm tâm trí thanh tỉnh, khó trách mọi người đều nói con lai là mê người nhất! Ngón tay nhỏ nhắn của Tâm Xuyên di chuyển trên khuôn mặt mê người của Khải Nhĩ.

“Em..... Em xác định đã tốt? Em có biết hiện tại mình đang làm gì không?”

Khải Nhĩ nhìn không được mà gằm nhẹ, dưới áo ngủ đơn bạc của Tâm Xuyên, anh có thể cảm nhận được đường cong quyến rũ của cô, mà cái rất tròn trước ngực cô lại càng gất gao dán trước ngực anh, lý trí của anh nhanh chóng biến mất

“Em biết!” Môi Khải Nhĩ thật gợi cảm, tràn ngập lực hấp dẫn làm Tâm Xuyên không khỏi đem môi mình đè lên môi anh, hôn hột hôn môi anh, sau đó tiếp tục nói: “Chỉ ở trong mơ đối với anh như vậy, cho nên anh có cảm giác chính mình thực may mắn không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong mơ?

Lần này Khải Nhĩ rốt cuộc cũng hoàn toàn hiểu rõ.

“Em xác định tất cả chỉ là mình đang nằm mơ?” Khẽ hôn Tâm Xuyên, làm Khải Nhĩ hóa bị động thành chủ động, kéo nhưng tơ cản trở bọn họ ra, bị ngăn cách bởi vài dệt, nam tính kiên định của anh để giữa hai chân mềm mại của cô.

Hì vọng hành động như vậy của anh có thể làm Tâm Xuyên biết chuyện sắp phát sinh, chỉ cần cô nói ngừng, anh nhất định lập tức sẽ đi dội nước lạnh.

“Đương.....Đương nhiên.....” Khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt làm thân thể Tâm Xuyên nổi lên một trận run sợ, cô cảm giác thân thể mình thật nóng, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập.

Hóa ra ở trong mơ, cảm giác cũng có thể chân thật như vậy!

“Nếu không phải?” Khải Nhĩ kích động hôn Tâm Xuyên, nói.

“A...Ừm.....Này đương nhiên.....Đương nhiên là mơ.....” Bằng không tại sao cảm giác lại hoàn mỹ như vậy?

Lại là mơ!

Vì không để ngày sau Tâm Xuyên hối hận, Khải Nhĩ tạm dừng tất cả hôn môi cùng âu yếm lại, làm cho Tâm Xuyên nhìn thẳng vào mắt anh, lại hỏi một lần nữa: “Ngộ nhớ không phải là mơ, em có muốn anh dừng lại không?”

Sao lại ngừng lại?

“Không.....Không cần.....? Dù....Dù không phải là mơ, anh.....anh yên tâm...Em...Em sẽ có trách nhiệm với anh.”

Tâm Xuyên vốn đã không thể phân biệt rõ đây là mơ hay là thực, hiện tại cô cần nhất là Khải Nhĩ hôn cùng âu yếm mình.

Chết tiệt! Dù y chí anh có hơn nữa nhưng dù sao anh cũng là một người đàn ông bình thường, đối mặt với người phụ nữ mình yêu đang không ngừng trêu chọc, anh.....

“Nữ nhân, nhớ kỹ, những lời này phải do đàn ông nói.”

Nói xong, một buổi đêm lãng mạn, chính thức bắt đầu.

Thơm quá!

Người thấy hương vị thơm như cháo gà.

Tâm Xuyên nhớ rõ hương vị này đã từng nếm qua tại phố người Hoa ở Montreal với Khải Nhĩ!

Cô nằm trên giường, hơi hơi nháy động suy nghĩ, trong đầu không ngừng hiện lên toàn bộ giấc mơ tối hôm qua.

Đêm qua tất cả đều rất chân thật, cô cảm cúm, Khải Nhĩ mớm thuốc cho cô, lại nói với cô anh thương cô, mà cô cũng lớn mật bày tỏ tình yêu với Khải Nhĩ, sau đó Khải Nhĩ làm cô biết được cái gì gọi là khoái cảm cực hạn, anh mang cô đến thiên đường.

Tại sao chỉ là mơ mà khi tỉnh lại lại có cảm giác như tự mình trải qua, hiện tại toàn thân cô đều đau nhức không thôi?

Chỉ có điều.....Giấc mơ đêm qua thật sự rất đẹp nha.....

Khóe môi Tâm Xuyên nhếch lên một ý cười thỏa mãn, nhắm rãi mở hai mắt.....

“Khải Nhĩ!” Tâm Xuyên không nghĩ tới sau khi mở hai mắt, tiến vào mắt mình là khuôn mặt tươi cười ngênh đón mình, trên thân trần trụi, bên hông Khải Nhĩ được bao quanh bởi một chiếc khăn tắm.

Chẳng lẽ đêm qua tất cả không phải là mơ?

Hay hiện tại cô vẫn chưa thật sự tỉnh lại, tất cả vẫn đang ở trong mơ?

“Tất cả đêm qua đều không phải là mơ, hiện tại càng không phải trong mơ.” Khải Nhĩ cười tí mắt giải quyết dấu chấm hỏi trong lòng Tâm Xuyên.

Trời ạ!

Ở dưới chân, Tâm Xuyên vụng trộm nhéo đùi mình.

Thật đau, không phải là mơ! Kia.....Kia.....

“A!”

Tâm Xuyên vừa giận vừa xấu hổ giấu mình trong chăn, một chút dũng khí để đối mặt với Khải Nhĩ cũng không có, càng không biết nên lấy loại tâm tình gì đối mặt với toàn bộ chuyện xảy ra tối hôm qua.

Cô thật sự không thể tin được, chính mình cư nhiên sẽ phóng đảng như vậy, cả đêm đều nằm dưới thân anh, thừa nhận một lần lại một lần yêu cầu của anh.....

“Em đã nói sẽ phụ trách với anh, không được ăn vạ a.” Khải Nhĩ cúi người, cố ý nhắc tới từng lời nói mà cô đã nói hôm qua.

“Em biết mình nói cái gì, anh không cần nói.” Tâm Xuyên tức giận đem chăn bao trùm trên đỉnh đầu bỏ ra, gầm nhẹ.

Cái tên khốn kiếp này được tiện nghi lại còn khoe mẽ!

“Ăn cháo.” Khải Nhĩ lộ ra chiêu bài tươi cười của anh với Tâm Xuyên, ôn nhu nói.

“Em....Em muốn đi tắm.”

Nói xong, Tâm Xuyên vội vàng, dùng chăn bao quanh toàn thân mình, sau đó vội vàng muốn đứng lên, nhưng trọng tâm không ổn định, giẫm lên một góc chăn, nếu không có Khải Nhĩ đứng lúc ôm lấy thắt lưng cô, hiện tại khẳng định cô sẽ ngã.

“Thả...Thả em xuống.” Thân hình anh gần sát như vậy làm Tâm Xuyên không khỏi nhớ đến đêm qua, hai gò má cô đỏ bừng, không dám nhìn thẳng Khải Nhĩ.

Khải Nhĩ chỉ cần mấy bước liền ôm Tâm Xuyên đến trước cửa phòng tắm, sau đó đặt cô xuống ôn nhu nói “ Em vừa mới bị bệnh mới khỏi, đêm qua lại.”

Vừa nghe đến hai chữ miễn cảm “đêm qua”, Tâm xuyên vội vàng lấy tay ngăn miệng Khải Nhĩ lại tặng cho anh một cái xem thường.

Khải Nhĩ thuận thế hôn bàn tay đang che miệng mình của Tâm Xuyên, biết cô nhất định sẽ rút lại, cho nên khi cô rất nhanh bỏ tay ra, anh tiếp tục nói:

“ Hiện tại em nhất định không còn sức, muốn anh tắm giúp em không? Có lẽ chúng ta có thể tiếp tục chuyện đêm.” Tâm Xuyên không cho Khải Nhĩ cơ hội nói hết, liền nhanh chóng chạy vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

Mà Khải Nhĩ ở ngoài cửa chỉ cười cười đi về phía cửa sổ bên cạnh, chờ đợi.

Trước khi Tâm Xuyên tỉnh lại, anh cũng giúp cô đo nhiệt độ cơ thể, toàn bộ đều đã khôi phục như bình thường, điều này làm cho anh yên tâm không ít.

Biết nhất định sau khi cô tỉnh lại sẽ rất đói, cho nên anh đặc biệt chạy đến phố người Hoa mua cháo gà cho cô.

Quả nhiên hương vị của cháo đã giúp Tâm Xuyên tỉnh táo lại, mà vừa mới thấy thanh âm của cô có tinh thần như vậy, anh nghĩ chỉ cần cô ăn một chút thức ăn, bổ sung thể lực, Tâm Xuyên khỏe mạnh không phải là vấn đề.

Chẳng qua vấn đề kế tiếp giữa bọn họ.

--- -----
“ Đi thôi!”

“Đi đâu?”

Tâm Xuyên mới mở cửa phòng tắm, trên người mặc áo tắm của khách sạn, mà trên người Khải Nhĩ cũng chỉ có một khăn tắm lớn vây quanh, hai người bọn họ mặc như vậy, có thể đi đâu?

“Đến phòng anh. Vừa rồi nhân viên khách sạn đã tới, anh nhờ bọn họ một lúc nữa hãy quay lại, bởi vì giường em. chính xác cần giặt sạch.”

Khải Nhĩ ngụ ý nhìn về phía một bên giường tương đối hỗn loạn, Tâm Xuyên cũng nhìn theo tầm mắt của anh, vậy mà nhìn thấy chứng cứ hoan ái của cô cùng Khải Nhĩ, còn có lạc hồng. Cửa cô!

Lập tức khuôn mặt của Tâm Xuyên hồng giống tôm luộc!

Cô không nói hai lời, trực tiếp đi ra cửa phòng.

Sau đó Khải Nhĩ cười cười, bưng bát cháo gà, cũng đi ra khỏi cửa phòng.

Vừa vào phòng Khải Nhĩ không bao lâu, Khải Nhĩ liên tiếp nhận được hai, ba cuộc điện thoại, dùng tiếng Anh cùng tiếp Pháp lưu loát nói chuyện với đối phương.

Nhìn ánh mắt chuyên chú, dạn dỏ mọi chuyện, khí phách kiêu ngạo, giống như vương giả lúc này của Khải Nhĩ cùng người bình thường thích đùa cô, tựa như hai người khác nhau.

Cô càng ngày càng cảm thấy nghi hoặc, rốt cuộc Khải Nhĩ là người đàn ông như thế nào?

Vừa thấy anh cúp điện thoại, Tâm Xuyên vội vàng vui đầu tiếp tục ăn cháo gà, thuận miệng hỏi “ AnhAnh phải đi công tác sao?”

“Muộn một chút!”

Muộn một chút, chính là sẽ đi à?

Tâm Xuyên có phần thất vọng, đem miếng cháo gà cuối cùng đưa vào miệng, cầm tờ giấy lau miệng, sau khi lau xong, liền đứng lên, nói với Khải Nhĩ “ Cảm ơn, cháo ăn rất ngon, em. . .trở về.”

“Em ăn xong rồi, anh thì chưa!” Khải Nhĩ kéo tay Tâm Xuyên, đồng thời ngồi xuống mép giường.

“ Anh còn chưa ăn? Nhưng em ăn hết cháo gà rồi, làm thế nào bây giờ? Nếu không em gọi điện kêu nhân viên phục vụ trong khách sạn, nhờ bọn họ đưa thức ăn qua đây.”

Tâm Xuyên vội đứng dậy nghĩ muốn gọi điện thoại giúp Khải Nhĩ, không nghĩ tới lại bị anh kéo lên trên giường.

“Anh muốn ăn cái gì đó của em.” Đôi mắt thâm ý của Khải Nhĩ nhìn Tâm Xuyên chăm chú, trong lòng có chút rục rịch.

Anh muốn tiếp tục kéo dài chuyện đêm qua!

“Em có?” Tâm Xuyên đơn thuần, căn bản không đoán được suy nghĩ xấu xa trong lòng Khải Nhĩ.

“Em không có mua đồ gì để trong phòng nha! Anh xác định em có sao?”

“Anh xác định cái vật này chỉ có em có.”

Khải Nhĩ đem Tâm Xuyên đến gần mình hơn, khoảng cách gần sát như vậy làm Tâm Xuyên không tự chủ được mà nhớ tới đêm qua, trái tim nhanh chóng nhảy loạn.

Nhìn khăn tắm bao quanh Khải Nhĩ, hiện tại ngồi xếp bằng trên giường khiến khăn tắm bị kéo hơn phân nửa, trở nên có điểm liên.....liên.....

“Anh có muốn đi mặc.... Mặc quần không, cẩn thận bị cảm!” Đồ bưng tràn ra cả khuôn mặt Tâm Xuyên, cô ngượng ngùng quay đi chỗ khác, sợ nhìn thấy cái không nên thấy.

“Trải qua đêm qua, em vẫn thẹn thùng như vậy a!” Khải Nhĩ kè sát tai Tâm Xuyên, nói lời nói ái muội.

“Bảo anh không được nhắc đến, vậy mà anh vẫn nói! Tâm Xuyên xấu hổ giận dữ giờ quả đắm lên muốn đắm vào bộ ngực rắn chắc của Khải Nhĩ, nhưng tay lại bị Khải Nhĩ bắt được ở giữa không trung.

“Anh.....” Tâm Xuyên vốn định giận dữ mắng Khải Nhĩ, nhưng không nghĩ tới mới hơi giương mắt lên, chống lại con ngươi đen láy của anh lại nhất thời làm cô ngẩn ra, đã quên mất mình nên nói cái gì.

Ánh mắt thâm tình như vậy, là lần đầu tiên cô nhìn thấy!

“Nói cho anh biết, đêm qua, em có hối hận không?”

Anh lo lắng trong lòng Tâm Xuyên, cái vị hôn phu kia của cô so với anh quan trọng hơn.

Nhưng bất luận đáp án của Tâm Xuyên là gì, trong lòng Khải Nhĩ chỉ tiếp nhận một câu trả lời.

Cho dù hiện tại cô không thích anh, anh cũng sẽ dùng thời gian cả đời làm cho cô yêu anh!

“Em.....” Tâm Xuyên vốn định dùng lời nói dối để che dấu cảm giác thật sự trong lòng, nhưng ánh mắt thâm tình của Khải Nhĩ làm cô lại nghĩ không ra bất cứ lời nói dối nào.

Cô thật sự hối hận chuyện đêm qua sao?

Đây là một người đàn ông yêu cô và cũng là người đàn ông cô nhớ thương?!

Không, cô tuyệt không hối hận! Ngược lại, cô thật cao hứng vì lần đầu tiên của cô là anh, vì anh là người đàn ông đầu tiên cô yêu.

Tâm Xuyên chăm chú nhìn Khải Nhĩ thật lâu, trong lòng cũng không vùng vẫy, sau cô cho Khải Nhĩ một câu trả lời chính xác “Em yêu anh.”

Khải Nhĩ vừa nghe thấy đáp án, quả thực nghĩ muốn lớn tiếng hô lên, thông báo cho toàn bộ thế giới, nhưng anh cũng không quên một chi tiết.

“So với yêu “anh ta” hay vẫn lại yêu anh?” Trong mắt đàn ông cũng không cho phép có bất cứ hạt cát nào xuất hiện.

Tâm Xuyên ngây ra một lúc, sau đó mới giật mình hiểu rõ, Khải Nhĩ ngụ ý “anh ta” là ai?

Thì ra anh ăn một thùng dấm chua nha!

“Vậy anh lại nói lại ba chữ đêm qua một lần nữa, em mới cho anh biết, em yêu người nào.”

Tâm Xuyên đưa ra điều kiện trao đổi, bởi đêm qua lúc Khải Nhĩ nói, ý thức cô mơ hồ, không tỉnh.

Con mắt Khải Nhĩ xấu xa di chuyển, nhìn thẳng vào vật rất tròn trước ngực Tâm Xuyên, sau đó nói lên ba chữ cô muốn:

“Thật là lớn!”

“Không phải ba chữ này! Đại sắc lang.” Nhìn hai mắt Khải Nhĩ không an phận, nhìn thẳng vào vật áo tắm của cô, Tâm Xuyên xấu hổ vội vàng đem áo kéo chặt lên, làm Khải Nhĩ cái gì cũng không thể nhìn.

“Không phải là “Thật là căng” chứ?” Khải Nhĩ giả ngu hỏi.

Câu trả lời này, làm Tâm Xuyên thẹn thùng đến nỗi đỉnh đầu cũng nhanh bốc hơi! “Anh là đại sắc ma, sắc lang, sắc.....Ừm!”

Khải Nhĩ vươn ngón tay ra áp lên bờ môi Tâm Xuyên, ngăn cản lời nói của cô.

“Anh yêu em” Không có bất cứ ý tứ vui đùa gì, Khải Nhĩ thâm tình nói

“Anh... Thật là đáng ghét nha!” Tâm Xuyên ngượng ngùng vùi đầu vào trước ngực Khải Nhĩ, hỏi “Lúc nào..... Lúc nào thì anh cảm thấy mình yêu em?”

Vấn đề này giống như là tất cả phụ nữ bị chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt đều sẽ hỏi.

“Cái gì lúc nào a.....” Khải Nhĩ ôm lấy Tâm Xuyên, cố ý kéo dài âm cuối, làm lòng cô treo trên không trung.

“Anh nói mau !”

Trên người Tâm Xuyên luôn tỏa ra một hương thơm đặc biệt làm bộ vị nào đấy ở thân thể anh nổi lên phản ứng, vì thế Khải Nhĩ vùi đầu vào hõm cổ cô, hô hấp hỗn loạn mà đáp lại “Đương nhiên là lúc em nói “Tôi làm việc tại công ty nhà đất, không phải trên đường””

Nói xong, đôi môi Khải Nhĩ bắt đầu hôn gáy Tâm Xuyên, từng chút từng chút, công thành đoạt đất.....

Đó là thời điểm lần đầu tiên gặp cô!

Cả trái tim Tâm Xuyên đều chìm đắm trong tình yêu, cho nên từ đầu cũng không chú ý tới Khải Nhĩ đang làm gì, khi cô phát hiện ra, bàn tay to của anh đã thăm dò vào trong vạt áo tắm của cô, phủ lên hai vú mỹ lệ!

Từng trận vui thích khiến trong lòng Tâm Xuyên nổi lên hưng phấn, cô chỉ có thể hư nhược mặc anh đòi hỏi, thân thể mơ hồ nổi lên một cổ khát vọng không hiểu, chỉ có thể theo cánh môi cùng bàn tay mà lực của anh bắt đầu.

“Nói cho anh biết, ai là người em yêu nhất?”

Khải Nhĩ cũng không quên vấn đề quan trọng này mà để cho dục vọng vội ồa đến trong cơ thể, anh dùng âu yếm lại, dùng tiếng nói khêu gợi của mình, hỏi bên tai Tâm Xuyên.

Tại sao lại dừng lại?

Cô yêu người nào nhất, cái này còn phải hỏi sao?

Từng té bào trong Tâm Xuyên đều thúc giục Khải Nhĩ âu yếm, vì thế cô vươn tay ra, kéo cổ anh xuống, môi đỏ mọng dán lên cánh môi khêu gợi của anh, nhẹ nhàng mở miệng:

“Anh là người em yêu nhất, Khải Nhĩ, em yêu anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Không cần nói cũng biết trong lòng Khải Nhĩ mừng như điên, anh tiếp tục âu yếm Tâm Xuyên, lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong chiếc miệng nhỏ đỏ búng, chơi đùa cùng chiếc lưỡi thơm tho của cô, uống nước bọt ngọt trong miệng cô, mà cô thỉnh thoảng cũng phát ra thanh âm “ừm” cực nhỏ, càng thêm kích thích ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng anh.

Không cần thời gian đến một giây, một đôi nam nữ trần trụi đã quấn lấy nhau trên giường lớn.

Ngay khi Tâm Xuyên đang đắm chìm trong ái triều tình dục, Khải Nhĩ lại dừng động tác lại, chỉ chừa hai tay vẫn đang nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa hai vú cô, hai tròng mắt trần đầy dục hỏa quan sát sắc đẹp giai nhân thay com trước mặt.

“Khải Nhĩ.....A.....”

Nụ hoa đỏ sẫm không chịu được bàn tay Khải Nhĩ đang vò nhẹ, Tâm Xuyên thở gấp một tiếng, thủy triều trong cơ thể nhanh chóng tăng lên, cô không tự giác được mà ‘ừm’ một tiếng.

Còn chưa đủ, cô còn muốn nhiều hơn nữa! Tình dục đang bùng cháy lên trong cơ thể Tâm Xuyên, vì vậy nên cô không tự chủ được mà nâng thân thể lên, đem mình tiến gần Khải Nhĩ hơn

Cô cần sự đụng chạm của anh!

“Muốn anh ăn chỗ nào của em trước? Bảo bối Tâm Xuyên.”

Tâm Xuyên trực tiếp đem cặp vú trắng nõn đến bên mũi Khải nhĩ, dùng hành động nói cho anh biết cô cần.

Khải Nhĩ cũng không phụ sự kỳ vọng, ngậm chặt đầu vú cô, khiêu khích ngậm, một tay bóp nặn vú còn lại, đùa đến nỗi hai đóa hoa non càng thêm nở rộ đứng thẳng.

“A...Khải Nhĩ.....” Tâm Xuyên thờ gáp

“Tâm Xuyên bảo bối, kể tiếp anh muốn ăn em.....” Giọng nói Khải Nhĩ lạc đi, bàn tay to nóng cháy đi xuống, phủ lên nơi riêng tư nữ tính của cô, làm toàn thân cô cứng đờ, khó xử mở mắt ra, đón nhận đôi mắt bị che kín dục hỏa của anh.

Sau đó chỉ thấy bên miệng Khải Nhĩ hiện lên một nụ cười xấu xa, liền cúi đầu xuống.

Cô cảm giác được anh vươn lưỡi dài liếm láp nơi riêng tư nữ tính mềm mại của cô, từ từ đẩy mạnh về phía trung tâm, hỏa nhiệt chiếm lấy khối hoa hạch, liếm láp, Tâm Xuyên khẽ thờ gáp, liền khép hai mắt lại, rơi vào sâu bên trong khoái cảm!

“A.....Ừm.....” Khải Nhĩ đột nhiên vui sâu vào hơn làm Tâm Xuyên không hề chuẩn bị trước mà cực độ vui thích phát ra một hồi ngâm nga.

Nhưng kích thích mất hồn như vậy thoáng cái làm người ta dâng lên khoái cảm, lưỡi Khải Nhĩ rất nhanh rời khỏi cơ thể cô, tiếp theo cũng chỉ là cảm giác gầy vò ngứa ngáy.

“Nói cho anh biết, hiện tại là cảnh trong mơ hay là cảnh trong thế giới thật?”

Không nhận được đáp án, Khải Nhĩ quyết định vẫn sẽ tiếp tục hành hạ ngọt ngào như vậy.

“Ừm.....thanh.....Khải Nhĩ..... Em muốn.....”

Tâm Xuyên chịu không nổi hành hạ như vậy, hai chân tuyết trắng không ngừng run rẩy, từng đợt sóng chiều này lên, cô hoài nghi mình có phải sắp chết trong cực lạc hay không, thân thể cô liên tục nhô lên rồi lại hạ xuống, trong miệng không ngừng kinh hô.

“Vậy thì nói rõ cho anh biết, là mơ hay là thật.” Khoái cảm giày vò như vậy, Khải Nhĩ cũng không thể chịu nổi, toàn thân căng thẳng tới cực điểm. Nhưng vì muốn nơi nhỏ nhắn chật chội của Tâm Xuyên thích ứng được không lồ của anh, còn có anh vẫn muốn biết đáp án nên Khải Nhĩ dùng ý chí cuối cùng còn sót lại để chống đỡ.

“Là thật, là thật, Khải Nhĩ, em... A.....”

Rốt cuộc nghe được câu trả lời hài lòng, Khải Nhĩ lập tức nâng hỏa nhiệt của anh dậy, đâm mạnh vào hoa kính chật hẹp của Tâm Xuyên.

Lập tức, trong phòng nặng nề thanh âm hỗn hợp thở dốc, không ngừng vang lên, tiếng va chạm trong thân thể càng lúc càng lớn.

“Em thật làm anh điên cuồng! Bảo bối” Khải Nhĩ thay đổi tư thế, nâng hai chân của cô lên bờ vai, hai tay nắm chặt hông đẹp của cô, lấy tốc độ cuồng mãnh(cuồng nhiệt,mãnh liệt) va chạm vào trong cô, mỗi lần càng thêm đâm sâu vào trong cơ thể cô.

Lập tức, sau một đợt sóng cuồng mãnh liệt cuối cùng Tâm Xuyên cũng đạt tới cao trào, mà Khải Nhĩ cũng nhanh chóng rút lại trong cơ thể Tâm Xuyên, lại bật ra một tiếng găm nhẹ, anh đưa toàn bộ ái tính tiến sâu vào trong từ cung của cô.....

-----Liên tiếp những ngày tiếp theo đều ngọt ngào cùng hạnh phúc!

Bởi vì Khải Nhĩ kiên trì dù thế nào cô nhất định phải ở chung một chỗ với anh. Tuy nhiên liên tiếp vài ngày Khải Nhĩ đều đi sớm về trễ, bọn họ cũng chỉ có buổi sáng nói tiếng buổi sáng tốt lành, cùng với buổi tối nếu Khải Nhĩ kết thúc công việc sớm, mà khi đó cô vẫn chưa đi vào giấc ngủ thì mới có cơ hội nói tiếng chúc ngủ ngon, thời gian gặp mặt cũng chỉ ngắn ngủi như vậy mà thôi.

Nhưng Khải Nhĩ nói, tối thiểu mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô!

Nhưng cũng không tồi, qua hôm nay, toàn bộ sẽ kết thúc!

Khải Nhĩ nói sau hôm nay công việc sẽ kết thúc, qua hôm nay, thành quả công việc đều có thể giao cho người khác, tương lai, bọn họ còn thời gian cả đời bên nhau, có thể mỗi ngày cùng một chỗ.

Cô thật rất vui vẻ, bởi vì Khải Nhĩ nói “tương lai” rồi nói đến “cả đời”

Điều này bày tỏ, cô cùng anh có thể bên nhau đến vĩnh viễn, không phải sao?

Giống như mẹ đã từng nói, hôn nhân của mẹ cùng cha sở dĩ khó kéo dài là ít đi một chữ yêu, mà hiện tại mẹ cùng Triệu thúc thúc có thể hạnh phúc như vậy là vì trong vòng tròn nay hai người đều yêu nhau.

Giống như cô cùng Khải Nhĩ, hai trái tim kề sát với nhau.

Tâm Xuyên sớm không để ý tới sách giáo khoa tiếng Pháp trên tay, bỏ tai nghe điện thoại trên tai ra, đi tới ban công nhìn ánh chiều tà, nghĩ thầm: mặt trời lặn, Khải Nhĩ cũng nên nhanh trở về thôi!

Đình đình.....

Đột nhiên chuông cửa vang lên, làm trái tim Tâm Xuyên trở nên vui vẻ, nhưng lập tức lại nhớ ra Khải Nhĩ có chìa khóa nên anh sẽ không nhấn chuông cửa

Sẽ là ai a?

Có phải là Khải Nhĩ có ý làm cho cô kinh ngạc hay không?

Mới nghĩ đến đây, trên mặt Tâm Xuyên tràn đầy nụ cười ngọt ngào, đi ra nghênh đón sự kinh ngạc mà Khải Nhĩ dành cho mình!

“Xin hỏi cô là?”

Vừa mới mở cửa, xuất hiện trước cửa không phải là bóng dáng Khải Nhĩ, mà là một người đeo kính mắt, có một mái tóc quăn màu vàng, ngoại hình xinh đẹp giống như mỹ nữ nước ngoài.

Mỹ nữ tóc vàng coi như không để ý đến câu hỏi của Tâm Xuyên, đẩy thẳng cô ra, đi vào trong phòng.

“Vị tiểu thư này, tôi nghĩ cô có khả năng đi nhầm phòng.”

Đối với sự bất thành lời của mỹ nữ nước ngoài, trong lòng Tâm Xuyên không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác sợ hãi, giống như cô ta là Satan được phái tới để phá hủy hạnh phúc của cô.

“Cô không biết tôi?” Mỹ nữ tóc vàng tháo kính xuống, ngồi trên ghế sofa trong phòng, vênh vao hung hăng sử dụng tiếng Anh hỏi lại Tâm Xuyên.

Người phụ nữ này vậy mà không biết cô, hiện nay cô là minh tinh của giới âm nhạc nước Mỹ nha!

“Xấu hổ,tôi.....”

“Không cần nhiều lời, cô không biết tôi cũng không sao người này cô hẳn sẽ biết!”

Không muốn tốn nhiều lời với Tâm Xuyên, mỹ nữ tóc vàng từ trong túi xách lấy ra một tập ảnh cắt từ trên báo xuống, bỏ trên bàn, muốn Tâm Xuyên tự xem

Thân phận mỹ nữ cắt từ báo xuống có quan hệ với Khải Nhĩ của cô.

Nhìn Khải Nhĩ trên báo ôm hôn thân mật cùng vị trước mắt gọi là Shana này, lại thêm vài tấm ảnh cùng mấy chữ tiếng Anh, máu trên mặt mặt Tâm Xuyên dần dần biến mất.

Mặt trên viết Shana cùng Khải Nhĩ dự tính qua mùa xuân sang năm sẽ bước lên thảm đỏ.

“Hiện tại cô biết tôi là ai rồi!” Shana đắc ý nhìn hai gò má trắng bệch của Tâm Xuyên, biết cá đã cắn câu, vì thế tiếp tục ra sức nói dối.

“Những bức ảnh này là những phụ nữ giúp anh ấy làm ấm giường khi đến các nơi khác nhau công tác.”

Cả trái tim Tâm Xuyên nhanh chóng bị đục khoét, hai tay run rẩy, mở một tấm ảnh khác ra.

Biểu tình Shana rất kỳ quái, giống như tự giễu lại giống bắt đắc dĩ nói: “Đều là tôi không tốt, làm việc nhiều như vậy, không có thời gian để ở bên Khải Nhĩ, mới có thể để anh ấy nơi nơi phong lưu như vậy. Mà anh ấy có nguyên tắc, chính là mỗi lần đến một đất nước, tuyệt sẽ không tìm phụ nữ lên giường ở đó, nhất định tìm người phụ nữ đang đi du lịch hoặc ra nước ngoài du học, bởi vì cái loại này, ngày nghỉ vừa kết thúc, mọi người liền có thể ai đi đường nấy, giảm đi rất nhiều phiền toái! Tôi thấy cô hẳn không phải là người Canada! Hẳn là tới Pháp học hoặc đi chơi!”

Nước mắt đau lòng sớm lan tràn trên mặt Tâm Xuyên.

Bởi vì cô vừa nhìn thấy tấm ảnh Khải Nhĩ giúp cô chụp ở Montreal, trên ảnh cô cười đến sáng lạn, nhưng giờ phút này, trái tim cô đang chảy máu.....

Shana khoe miệng không dấu vết khe nhếch lên cười, xem ra con cá không những thật sự mắc câu, mà còn giống như là đã bị kéo lên bờ, chỉ cần cô mạnh tay một chút liền bắt được.

“Không.....Hắn không.....” Tâm Xuyên liều mạng lắc đầu, giống như muốn phủ định tất cả những gì ánh mắt đã thấy, tai không nghe thấy, cô không ngừng nói với mình, toàn bộ điều này đều là ác mộng, nhưng thanh âm của Shana không ngừng nhắc nhở cô.

Shana thờ dãi một hồi, nói: “Cô và tôi đều là phụ nữ, tôi hiểu cô, nhưng tôi càng hiểu Khải Nhĩ hơn, chỉ cần gặp được đối tượng mới, hấp dẫn anh ấy, anh ấy liền nhịn không được mà ái mộ.

“Không có biện pháp, ai kêu tôi yêu một người đàn ông như vậy, nhưng anh ấy nói cho tôi biết, anh ấy chỉ yêu một người là tôi, đối với những người phụ nữ khác chỉ là chơi đùa mà thôi, sau khi kết hôn tuyệt đối sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt nữa, tôi cũng vậy không còn gì khác hơn là tùy anh ấy.”

“TôiTôi hiểu ý tứ hôm nay cô tới đây, nếu cô đã nói xong, xin mời đi cho!” Cho dù lúc này trái tim Tâm Xuyên có vỡ thành mảnh vụn, nước mắt không ngừng liên miên chảy xuống, nhưng cô vẫn cố giả bộ kiên cường hạ lệnh đuổi khách.

“Không tệ, cô so với những người phụ nữ kia cũng không tệ” Vừa nói xong, Shana liền để xuống một tập chi phiếu, trước ký tên, sau lại nói với Tâm Xuyên “Khải Nhĩ có nói anh ấy yêu cô không?”

Không biết vì sao Shana hỏi câu hỏi này, Tâm Xuyên lựa chọn lặng im không tiếng động, nhưng nhìn cô ta lấy chi phiếu ra, cô không biết kế tiếp mình phải chịu loại nhục nhã nào.

“Coi như làm tốt.”

Shana tiêu sái điền lên con số trên chi phiếu, xé xuống, đưa tới trước mặt Tâm Xuyên nói:

“Phụ nữ nha, luôn khẳng khái một mực với ba chữ kia, đàn ông chỉ thuận miệng nói, cũng coi thành bảo vật. Những người phụ nữ ngốc này, cũng không ngần ngại xem mình dựa vào điểm gì để có được Khải Nhĩ, lại vẫn mặt dày mày dạn không nguyên ý chia tay.”

Chỉ cần “chửi chó nắng mèo” như vậy, cô ta sẽ biết khó mà lui thôi!

Khi Shana nói chuyện, không quên nhìn Tâm Xuyên một cái, nhìn sắc mặt từ xanh chuyển sang đen của cô, giống như thế giới đang sụp đổ, thật là hả hê lòng người!

Hừ! Người phụ nữ không biết tự lượng sức mình, dám cùng cô tranh cướp Khải Nhĩ!

“Tờ chi phiếu này đủ bồi thường tổn thất cho cô, cầm đi đi.” Shana nói như cô ta đã làm vô số chuyện như thế này.

“Anh ...Anh ấy có biết cô đến đây không?” Thanh âm Tâm Xuyên phát run hỏi.

Shana vẻ mặt kinh ngạc nói: “Cô hẳn đến bây giờ còn chưa tin tôi? Đương nhiên là Khải Nhĩ bảo tôi tới nói nha! Hôm nay sau khi chụp xong ảnh của tôi, anh ấy còn đi chụp cảnh phổ gì đó, anh ấy sợ sau khi về khách sạn vẫn chưa thấy cô đi.”

“Vốn tôi còn tưởng rằng lần này anh ấy cực kỳ ngoan, không đi trêu hoa ghẹo nguyệt, không nghĩ tới lại nói cho tôi biết chuyện của cô. Nếu anh ấy không thể đây là lần cuối cùng, tôi mới không tới đây giúp anh ấy dọn dẹp cục diện rối rắm này a! Cô sẽ không giống những người phụ nữ trước, chê tiền ít, không muốn rời đi chứ?”

“Đủ rồi! Đủ rồi. mời cô ra ngoài, ra ngoài!” Tâm Xuyên hét lên, cầm lấy tám chi phiếu của Shana, đem nó xe nát, tung trên mặt đất.

“Tôi coi như cô đã nhận chi chiếu nha!”

Nhìn thấy Tâm Xuyên đem chi phiếu của mình xé đi, Shana mừng thầm, cô thật sợ cô ta thật sự lấy chi phiếu, khẳng định là cô sẽ thiệt lớn, nguy hiểm thật!

Đại công cáo thành, Shana đeo kính lên, đem ảnh chụp cắt từ báo cắt đi, ngênh ngang rời đi, lưu lại Tâm Xuyên vẫn ngồi yên một chỗ.

Mãi cho đến khi kim đồng hồ chỉ qua mười hai giờ đêm, Tâm Xuyên mới thực sự chết tâm, dọn dẹp tất cả hành lý, bước lên đường trở về.

Khải Nhĩ thật sự ở cùng một chỗ với Shana! Bởi vì anh nói hôm nay nhất định sẽ về, nhưng là.....

Ngồi trên máy bay, Tâm Xuyên giống như một cái xác không hồn, cái gì cũng không nghĩ, không dám nghĩ, mãi cho đến khi trở về nhà, nhìn thấy Mạnh Dật, nhìn thấy Y Đình, nước mắt mới lại vỡ òa một lần nữa.

Trong một khắc này, cô đột nhiên nhớ tới, năm tám tuổi ấy, khi cha vứt bỏ mẹ con cô, mẹ ôm cô, nước mắt đau xót chảy xuống.

Thì ra vài năm nay, cô dùng Mạnh Dật làm lá chắn, cự tuyệt tất cả đàn ông, liền không nghĩ tới có một ngày, người ôm người khác khóc, ruột gan như đứt từng khúc lại là mình.

Kết quả..... Cô vẫn không tránh thoát!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mùa đông Đài Bắc hơn một năm sau.

“Ha ha ha.” Lúc nghỉ trưa, trong phòng trợ lý xuất hiện một tiếng cười to, chỉ có một người sẽ làm theo cảm tính như vậy, ngoại trừ Thẩm Thiên Huệ ra thì không có người thứ hai.

Nhưng tính ra thì cũng vài tháng chưa thấy cô ấy cười hào phóng như vậy.

Kể từ sau khi cô biết thần tượng nhiếp ảnh gia của mình ra mặt làm sáng tỏ tin tức sẽ kết hôn cùng một nữ ca sĩ là giả, từ đó liền biến mất không tin tức, điều này làm cho Thẩm Thiên Huệ đau đớn, trách hồ ly tinh kia đã dấu thần tượng của cô đi.

Hôm nay cô ấy đột nhiên kêu to, tám phần cùng thần tượng của cô ấy có quan hệ.

“Thiên Huệ, cô giúp đỡ một chút đi, trước khi kêu to liền báo trước một chút được không?” Trình Tín Lành dùng tay trấn an lỗ tai phải bị kinh hách quá độ, miệng không khỏi oán giận

“Thần tượng của em lại xuất hiện à?” Nghi ngại gần một năm, lại nghe được tiếng cười đình tai nhức óc kia của Thẩm Thiên Huệ, trái lại Hạ Tâm Xuyên rất cố gắng nhớ lại.

“Chị Tâm Xuyên, lần này chị đoán sai rồi.”

Thẩm Thiên Huệ cao hứng cầm báo điện ảnh và truyền hình đưa tới trước mắt Hạ Tâm Xuyên, chỉ vào một tấm ảnh trong đó.

“Người đàn bà này rốt cuộc cũng có báo ứng, chi tiền truyền ra mình ngủ cùng đạo diễn, cho nên mới có cơ hội đạt được vai nữ nhân vật phụ, ai ngờ cô ta căn bản không diễn được, lại vẫn tự cho là diễn được có thể đạt giải Oscars, kết quả lại bị đổi lại, hiện tại trở về ca hát, lượng tiêu thụ đĩa nhạc chỉ còn 1% , lại bị công ty đĩa nhạc hủy bỏ hợp đồng trước thời hạn, báo ứng! Báo ứng a! Ha ha ha.”

“Thiên Huệ....Cô ấycô ấy có phải tên là Shana không, cô ấy kết...hôn chưa?”

Vừa mới nghe Thẩm Thiên Huệ bùm bùm nói một đống lớn, Hạ Tâm Xuyên cũng không nghe được quá nhiều, bởi vì trên ảnh chụp mỹ nữ tóc vàng có chút chật vật, làm trí nhớ sâu nhất dưới đáy lòng của cô mờ ra.

Cho dù tự nói mình không cần suy nghĩ quá nhiều về tấm hình kia, nhưng vừa thấy ảnh chụp của Shana, Tâm Xuyên vẫn thốt ra vấn đề mà cô chú ý nhất.

“Chị Tâm Xuyên, cái người phụ nữ này tên là Shana không sai, nhưng làm sao cô ta có khả năng kết hôn? Tên đàn ông nào không có mặt mới muốn kết hôn với cô ta .” Vừa nói đến cái người phụ nữ này, Thẩm Thiên Huệ lại nổi lên chanh chua.

“Cùng với nhiếp ảnh gia, không phải sao?” Nghe được câu trả lời của Thẩm Thiên Huệ, Tâm Xuyên quả thật không thể tin được, vì thế dùng đôi môi run rẩy hỏi lại.

“Nhiếp ảnh gia?” Thẩm thiên Huệ vội vàng mở ngăn kéo ra, bày ra khung hình thần tượng mình sùng bái, nói “Chị chỉ anh ấy sao? Làm sao có khả năng! Ảnh mặt thần tượng của em không tồi như vậy, sẽ không nhìn tới cái loại mặt hàng như cô ta!”

“Mà còn không phải tại cô ta! Nếu không phải cô ta tự tiện tuyên bố tin tức kết hôn với giới truyền thông, thần tượng của em cũng không phải sợ đến mức không thấy tung tích đâu, cũng sẽ không hại em lâu như vậy cũng không có tin tức của thần tượng. Oa? Chị Tâm Xuyên, chị sao thế?”

Sau khi nói xong lời phê bình với người đàn bà kia, Thẩm Thiên Huệ lúc này mới chú ý tới Tâm Xuyên, cả người như bị mất hồn.

“Nha! Chị... Chị không sao, có thể vừa mới họp nên hơi mệt.” Tâm Xuyên đem tờ báo đặt lên bàn Thiên Huệ nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào khung hình, thật lâu cũng không nói lời nào.

“Chị Tâm Xuyên, chị cũng thấy thần tượng của em rất tuần tú đúng không? Nếu không tại sao lại nhìn khung ảnh không chuyên như vậy?”

“LàRất tuần tú! Đúng rồi, Thiên Huệ, em có phải góp rất nhiều mối quan hệ của anh ta từ báo không, có thể cho chị mượn xem không?”

“Không thành vấn đề! Ngày mai em liền đem báo bồi của em cho chị xem, cái ảnh chụp này...trước hết đặt ở chỗ chị, chờ sau khi chị xem xong rồi trả lại trả cho em.”

Gặp được tri âm, Thẩm Thiên Huệ đương nhiên rất vui vẻ chia sẻ, nhưng cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới tri âm này lại là chị Tâm Xuyên nha.

“Tâm Xuyên! Tin tức đã được xác minh, tập đoàn Đế Tư muốn đem quyền đại lý độc nhất vô nhị Selcon ở châu Á chuyển đến Singapore.”

Quản lý Hà Chấn Đông khẩn trương đến nỗi cửa cũng chưa gõ, liền trực tiếp vào văn Tâm Xuyên đem tin tức kinh sợ này đến nói cho cô.

“Làm sao có thể như vậy?”

Mùa hè năm trước, công ty từ trên xuống dưới đều vì tranh thủ muốn thành đại lý độc nhất vô nhị Selcon ở châu Á của tập đoàn Đế Tư mà dồn tất cả tâm sức vào đó, sau một cuộc kí hiệp ước hai năm, giấy hiệp ước này cũng mang đến 200% lợi ích cho công ty Hà thị.

Đoạn thời gian này hai bên hợp tác cũng rất vui vẻ, còn tin cậy cung cấp tin tức, tập đoàn Đế Tư cũng tính kí thêm năm năm hiệp ước nữa với công ty Hà thị, tại sao hiện tại lại thay đổi?

“Tổng giám đốc tập đoàn Đế Tư hiện tại ở Singapore, em lập tức chuẩn bị đi, chúng ta liền đến Singapore.”

“Tốt”

Đầu năm nay, bên trong tập đoàn Đế Tư có thay đổi rất lớn, ngày hôm đó, tổng giám đốc tập đoàn Đế Tư đọc một phần văn bản, tập đoàn Đế Tư do anh trai mình tiếp quản.

Trên thực tế, vài năm trước sự nghiệp của tập đoàn Đế Tư trên bản đồ chỉ vốn vụn vặt tại châu Mỹ, mãi đến khi tổng giám đốc đem chức vị giao cho người con thứ hai, băng vào đầu óc buôn bán kinh người của anh ta, lại thêm những chính sách quyết đoán, làm cho tập đoàn chỉ trong vài năm ngắn ngủi trèo lên cao đủ để hô phong hoán vũ, địa vị dẫn đầu hết sức quan trọng.

Nhưng lúc trước khi Tập Nhị Đế Tư đón nhận chức vị này. Từng có nhiều phỏng đoán. Một bên cho là đấu đá trong gia tộc, kết quả con lớn mất tích, con thứ hai dành được Đế Tư.

Nhưng không nghĩ tới giữa lúc tập đoàn đang khi thế lại đột nhiên đang giảm xuống, vị tổng giám đốc có danh hiệu “tổng giám đốc ma quỷ” lại không chút dấu hiệu nào liền giao tập đoàn Đế Tư cho anh trai, nhất thời lời đồn trên phố nổi lên bốn phía, có người đồn tập đoàn Đế Tư sắp phá sản, thậm chí còn có người nói là con lớn báo thù đoạt vị, giết con thứ hai.

Nhưng ngay trong ngày họp hội đồng quản trị, tổng giám đốc trước đột nhiên xuất hiện, cùng tổng giám đốc mới bí mật thương lượng hơn nửa giờ mới rời đi, tin vọt cứ như vậy liên sụp đổ.

Mà tổng giám đốc mới vừa lên đảm đương, thủ đoạn mạnh mẽ, tác phong cứng rắn cùng tổng giám đốc trước có thể nói là thực lực ngang nhau, làm cho tập đoàn Đế Tư đang gặp phải nguy cơ trong một thời gian ngắn liền ổn định lại.

Cho tới bây giờ, vẫn không ai biết, người lãnh đạo tối cao này tại sao đột nhiên lại gián dị như vậy.

Mà vị tổng giám đốc mới này, trừ bỏ những cán bộ cấp cao trong tập Đế Tư đã từng gặp qua ở ngoài, thì không ai may mắn thấy được bộ mặt thật của anh ta, cho nên vị này trong giới kinh doanh được xưng là “Triệt sớm tổng giám đốc”, rốt cuộc đây là người như thế nào, đến nay mọi người vẫn đều u mê như cũ.

Nghe nói lần này anh ta muốn đổi địa điểm đến Singapore, chủ yếu là muốn tìm một người phụ nữ.

“Một người phụ nữ?”

Trên đường ngồi xe taxi đến công ty ở Singapore của tập đoàn Đế tư, Tâm Xuyên nghe Chấn Đông tóm tắt lại truyền thuyết của tập đoàn Đế Tư.

Nghe đến cuối, cô càng tức giận, bọn họ muốn đem trung tâm khu vận chuyển buôn bán ở châu Á chuyển đến Singapore, quyền đại lý độc nhất vô nhị Selcon muốn giao cho công ty ở Singapore, không phải bởi vì năng lực công ty Hà thị không bằng người, mà là vì ở Đài Loan không có người phụ nữ mà vị tổng giám đốc mới này muốn tìm.

Đây là cái lý do gì a?

“Đúng vậy!” Khẩu khí quản lý cũng có chút uể oải.

Nếu là về vấn đề về kỹ thuật hoặc năng lực, thì lần này đến Singapore anh tuyệt đối nắm chắc, có thể nói là làm mất đi chủ ý của tổng giám đốc Đế Tư nhưng.....

Tuy cơ hội thành công của việc này cực nhỏ, nhưng nếu một khi đánh mất quyền đại lý, nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty Hà thị, thân là người thừa kế tương lai của công ty Hà thị, nói cái gì anh cũng phải đến đây một chuyến.

“Anh Chấn Đông, chúng ta nên làm gì?”

Công ty Hà thị giống như gia đình Tâm Xuyên, hiện tại nó gặp nguy cơ như vậy, tâm tình của cô cùng Chấn Đông đều giống nhau.

“Hiện tại chỉ có thể tùy theo ý trời thôi!”

Hạ Tâm Xuyên cùng Chấn Đông đều mang theo cảm giác sợ hãi đi vào tập đoàn Đế Tư, đưa danh thiếp của bọn họ giao cho thư ký trưởng phụ trách tiếp đón bọn họ, sau khi nói rõ mục đích đến, thư ký trưởng liền mời bọn họ chờ trong phòng khách một chút.

Thời gian chịu đựng khó nhất là chờ đợi!

Bọn họ lo lắng, tổng giám đốc Đế Tư không muốn gặp bọn họ, lại lo lắng, số liệu trong tập công văn, có thể mang đến quyền đại lý Selcon cho bọn họ hay không.

Cửa phòng khách lần thứ hai mở ra cũng là chuyện của nửa giờ sau.

“Hạ tiểu thư, tổng giám đốc mời cô đến văn phòng, xin mời theo tôi.” Tóc mai hoa râm, diện mạo rất có uy nghiêm của thư ký trưởng, dùng nghi lễ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

“Một mình cô ấy sao?” Chấn Đông bật thốt ra hỏi.

Anh coi Tâm Xuyên như chính em gái của mình vậy, cho dù vì hiệp ước, anh cũng không thể để cô có bất cứ sơ xuất gì được.

“Tổng giám đốc nói, mời tiểu thư qua đó một mình.” Thư ký trưởng nói.

“Anh Chấn Đông, em sẽ cố gắng ký được hiệp ước, anh yên tâm đi.”

Tâm Xuyên biết Chấn Đông lo lắng cái gì, cô cũng sợ, nhưng vì công ty, cô quyết định mạnh tay một lần, hướng hồ cô tin tưởng, thân là tổng giám đốc của một tập đoàn xuyên quốc gia, hẳn là không đến mức làm điều gì tổn hại đến danh dự của mình.

Cấp cho Chấn Đông một ánh mắt yên tâm, Hạ Tâm Xuyên liền đuổi theo bước chân tiến vào thang máy của thư ký trưởng, đi đến văn phòng tổng giám đốc.

Nghĩ đến mình phải gặp mặt vị lãnh đạo tối cao của Đế Tư một mình, trong lòng Hạ Tâm Xuyên như bị treo giữa không trung, hai chân không khỏi nhũn ra.

Thật hy vọng cửa thang máy có thể mở ra chậm một chút, để cô càng có thêm thời gian chuẩn bị.

Chỉ tiếc, ý nguyện của cô không đạt được, không bao lâu, thang máy liền mở ra.

“Hạ tiểu thư, tổng giám đốc đang ở bên trong chờ cô.” Thư ký trưởng chỉ vào cánh cửa bên trái, chờ Hạ Tâm Xuyên đi ra khỏi thang máy.

“Vâng. Cảm ơn!”

Tuy rất không nguyện ý nhưng Hạ Tâm Xuyên vẫn kiên định bước ra khỏi thang máy, ở mặt ngoài duy trì vẻ mặt chuyên nghiệp trong dĩ vãng, tay cô nắm chặt tập công văn, bởi vì quá mức dùng lực mà tay cô trở nên trắng bệch.

Thư ký trưởng vừa thấy cô rời khỏi thang máy liền lập tức ấn nút, làm Hạ Tâm Xuyên một người đối mặt với toàn bộ.

Vẫn nên đối mặt!

Tâm Xuyên nâng hai tay giữa không trung có hơi chút chần chờ, sau đó tiếng đập cửa thanh thúy vang lên.

“Tiến vào!” Một giọng nói trầm thấp, trầm mạnh vang lên phía sau cửa.

Tâm Xuyên không chút suy nghĩ mà mở cửa ra, nhưng ngay khi cô đóng cửa, đồng thời xoay người, đôi môi hoàn toàn bị chiếm lấy.

“Ừm.....” Cô than nhẹ một tiếng, theo bản năng vùng vẫy.

“Tóc trở nên dài quá!”

Tiếng nói này.....

Hạ Tâm Xuyên chợt ngẩn ra. Cảm giác quen thuộc này, hơi thở quen thuộc này cực kỳ giống anh, nhưng anh hẳn là đang ở nơi nào đó trên thế giới tiếp

tục trêu hoa ghẹo nguyệt.

Khi Tâm Xuyên giương mắt lên liền bắt gặp ánh mắt Khải Nhĩ ở giữa không trung, nháy mắt tia lửa nóng bỏng cùng với một dòng điện lóe lên giữa hai người đã xa cách từ lâu.

Thật là anh! Làm sao có khả năng.

“Khải.” Cặp công văn trên tay đã sớm rơi xuống, mà tất cả nghi vấn của Tâm Xuyên đều bị cánh môi đôi khát của Khải Nhĩ che lại, lưỡi luồn vào trong miệng cô, dây dưa với chiếc lưỡi mềm mại ngọt ngào của cô khiến toàn thân cô bắt đầu vì tiếp xúc thân mật mà nổi lên từng trận run rẩy.

Đã bao lâu rồi anh chưa được chạm vào cô? Khải Nhĩ cơ hồ muốn đòi hỏi, cô như bông tuyết trên bầu trời khiến anh không ngừng sinh ra ảo giác, chỉ đến khi ôm cô lần thứ hai mới khiến anh xác định được, toàn bộ chuyện xảy ra vào mùa đông năm trước đều là thật!

“Nghĩ muốn anh sao?” Tay Khải Nhĩ nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tâm Xuyên, một lần nữa lại được ôm đường cong hoàn mỹ của cô, môi không ngừng hôn môi cùng hôn gáy cô, đầu lưỡi di chuyển trên chiếc vai mịn màng.

“Ừm.” Tâm Xuyên thở dốc một tiếng, đầu ngửa ra sau, tóc đen như thác nước chảy xuống, nhắm mắt lại cảm nhận khoái cảm mãnh liệt.

Cô làm sao có thể không nhớ anh!

Ít nhiều vào ban đêm, cô đều mơ được tỉnh lại bên cạnh anh, có bao nhiêu đêm, bởi vì nhớ đến anh đang ở bên một người phụ nữ khác, mà đau lòng đến nỗi khó có thể đi vào giấc ngủ.

“Anh muốn em nói.” Khải Nhĩ một tay ôm Tâm Xuyên, tay kia thì di chuyển đến giữa lưng và mông Tâm Xuyên.

Thân thể cô non mềm kẻ sát vào thân thể anh, làm cho anh không khống chế nổi, thanh âm trở nên hỗn hển.

“Em. ... Em rất nhớ anh, rất nhớ anh, Khải Nhĩ.”

Tâm Xuyên biểu lộ chân tình, nháy mắt dẫn đến mong muốn cháy bỏng ở sâu thẳm trong lòng Khải Nhĩ.

“Tâm Xuyên của anh, em có biết có bao nhiêu đêm, anh tưởng tượng ra tình cảnh như bây giờ không, em vặn vẹo trong ngực anh.”

Khải Nhĩ cởi bỏ áo sơ mi cùng áo nịt ngực của cô, mặt chôn vào trước bộ ngực của cô, mút đầu vú màu hồng của cô, làm toàn thân Tâm Xuyên sinh ra một cảm giác tê dại.

Anh ôm cô càng chặt hơn. Cho dù hai người bị ngăn cách bởi tầng tầng quần áo, cô cũng có thể cảm nhận được nam tính rộn rạo giữa hai chân anh, đang kịch liệt chống đỡ vuốt ve cô.

“Khải Nhĩ, em muốn.” Cô bắt lực thở dốc, giọng nói mang theo tình cảm mãnh liệt có chút khàn khàn. Cô ngửa đầu, hai tay vỗ về chơi đùa tóc đen dày đặc của Khải Nhĩ, đôi mắt như nước tràn ngập mê loạn sáng lên, luồng nhiệt nóng rất tỏa ra trong người, giữa hai chân có một cổ khát vọng kỳ dị.

“Bảo bối, anh biết em muốn gì.” Anh cũng muốn cô, nghĩ đến tâm cũng đau.

Khải Nhĩ nhanh chóng bỏ quần áo đang cản trở mình đi, ôm lấy Tâm Xuyên, bên hông đột nhiên đâm thẳng, trực tiếp tiến vào mềm mại giữa hai chân. Trong nháy mắt đều tắc nghẽn, nhất thời làm cho hai người cùng bật ra tiếng rên rĩ.

“A. Khải Nhĩ.”

“A. Bảo bối Tâm Xuyên. Cùng anh hưởng thụ giờ khắc tốt đẹp này.” Anh giữ chặt mông Tâm Xuyên, để cô có thể cảm nhận được anh đang rung động, sau đó vừa ôm cô, vừa đi đến phòng nghỉ của anh.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, toàn thân Hạ Tâm Xuyên hư nhuyễn ngồi phịch trên người Khải Nhĩ, cô yếu kiêu hỗn hển, đỏ mề hôi đầm đìa, xinh đẹp đến nỗi làm người ta mất hồn.

“Thích không?” Anh khàn khàn hỏi.

Cô vô lực gạt đầu, hai trong mắt vẫn mờ mịt giữ lại tình cảm mãnh liệt, nhưng vừa lên đến chín tầng mây lý trí trong đầu cô lại trở lại.

“Nguy rồi! Anh Chấn Đông còn đang chờ em!”

Trời ạ! Hiện tại cô làm sao đi gặp anh ấy đây?

Khuôn mặt đỏ hồng, đôi môi sưng đỏ, nhỡ sợ tạm thời không che dấu được.

“Xem ra, cổ găng của anh còn chưa đủ, mới có thể để em nghĩ đến người đàn ông khác, “cái người đàn ông” kia sao?”

Vừa nghĩ tới tình cảnh Tâm Xuyên ở chung một chỗ với “vị hôn phu” kia, đôi mắt Khải Nhĩ như có hai ngọn lửa đang bùng cháy. Không cho Tâm Xuyên có cơ hội giải thích, lần thứ hai anh đem môi phủ lên môi cô, làm cho cô không có cơ hội hô hấp.

Sau Khải Nhĩ không tình nguyện mà buông cô ra, Tâm Xuyên tham lam mà hấp thụ không khí, toàn thân mềm nhũn nằm trên ngực anh, đã quên nên chỉ trích anh không cô giải thích.

“Anh Chấn Đông là quản lý của công ty, cũng là bạn bè tốt nhất của anh trai em, em cùng anh ấy giống như anh em vậy, không phải như anh nghĩ đâu!” Sau khi điều chỉnh hô hấp, Tâm Xuyên mới nén giận nói.

Thời gian cũng đã gần đêm khuya, không biết anh Chấn Đông thế nào rồi.

“Anh đã bảo thư ký nói cho anh ta, hiệp ước Selcon vẫn thuộc về công ty Hà thị, muốn anh ta về Đài Loan trước. Còn em. ... Sẽ cùng anh về Đài Loan sau.”

Nhìn ra tâm tư Tâm Xuyên, Khải Nhĩ đơn giản nói kết quả cho cô, đỡ đỡ trong lòng cô lại nhớ đến người đàn ông khác, chọc anh tức giận!

“Nói như vậy, anh đã tìm được người phụ nữ anh muốn tìm?” Hạ Tâm Xuyên vội vàng rời khỏi lồng ngực ấm áp của Khải Nhĩ. Cô tức giận làm sao lại để chính mình rơi vào bẫy tình như vậy, mà đã quên mất lý do Khải Nhĩ đem kinh doanh ở châu Á chuyển đến Singapore, chính vì để tìm một người phụ nữ!

“Đúng vậy! Rốt cuộc anh cũng tìm được.” Tay Khải Nhĩ lần thứ hai kéo Tâm Xuyên vào trong lòng, tuy nhiên càng ngày cô càng vùng vẫy, sau cùng khi lực trời sinh của đàn ông vẫn chiến thắng.

“Vậy anh cũng nên đi gặp cô ta đi, buông ra!” Một trận chua xót không lý do dâng lên, Tâm Xuyên cắn môi, không để giọng nói thất vọng tâm tình đang đau như dao cắt của mình.

“Cô ấy đã ở trong lòng anh rồi.” Khải Nhĩ biết Tâm Xuyên hiểu sai ý, vì thế dựa vào bên tai cô, cười nhẹ, hơi thở ấm áp thổi qua tai cô.

Tâm Xuyên thất thần! Ngẩng đầu lên đối diện với đôi môi đang tươi cười của anh, con ngươi đen tràn ngập nhu tình.

“Chẳng lẽ nói, người anh muốn tìm.” Làm sao có thể

“” Là em! Em cái tiểu yêu tinh chỉ biết hành hạ người này, là ai nói cho anh, cô ấy là người Singapore?”

Nhớ tới mấy ngày nay vì tìm cô mà anh ném không biết bao nhiêu thất vọng cùng uể oải, Khải Nhĩ có chút tức giận khèn cắn lên hai tay của cô.

Vì tìm cô, anh yêu cầu tất cả công ty có ý định giành hiệp ước Selcon, đều gửi kèm theo một bản danh sách nhân viên của công ty, nhưng lật hết tất cả các danh sách, vẫn không tìm thấy ba chữ “Hạ Tâm Xuyên”, anh từng hoài nghi, có thể cô đã nói bừa tên này hay không?

Anh tuyệt đối không nghĩ tới, thư ký trưởng đưa danh thiếp của công ty vốn đang là đại lý của Selcon, anh lại tìm được ba chữ đó trên tấm danh thiếp này.

Rất nhớ ba chữ đó.

Sau anh lập tức mở máy theo dõi trong phòng khách ra, khi nhìn thấy bóng dáng người trong mộng, trái tim anh lại mừng như điên.

Thì ra cô là người Đài Loan!

“Ừm. Em. Thật xin lỗi.” Tâm Xuyên nghĩ tới cô quả thật đã nói qua cô là người Singapore, nhưng lúc đó là cô nói nhầm, không thể tưởng tượng được anh lại.

“En không nên giải thích mỗi chuyện này” Khải Nhĩ kéo Tâm Xuyên làm hai người ngồi đối mặt với nhau ở trên giường “Tại sao lại không đợi anh? Tại sao không tin anh, không nghe anh giải thích, liền phán anh từ hình?” Khải Nhĩ chất vấn Tâm Xuyên.

Đêm hôm đó, sau khi Khải Nhĩ trở lại khách sạn, khắp nơi không tìm thấy cô, nhưng những mảnh giấy vụn trên đất đầy đã nói cho anh biết nhất định đã xảy ra chuyện, vì thế anh đem xếp tất cả lại, một cái tên đập vào mắt anh, làm anh tức giận.

Anh ép hỏi Shana tất cả mọi chuyện, biết được cô ta hại anh mất đi người phụ nữ anh yêu nhất, anh ngay tại chỗ nói cho cô ta biết, anh sẽ làm cô ta thân bại danh liệt!

Về sau, thời gian quả nhiên chứng minh tất cả.

Mà lúc em trai anh gọi điện thì anh cũng sớm đến Singapore tìm cô rồi. Nhưng Đế Tư đang khủng hoảng nên anh chỉ có thể dồn hết tất cả vào sự nghiệp, sau khi Đế Tư ổn định, anh liền bắt đầu kế hoạch tìm người.

“Em., anh nói nhất định anh sẽ trở về, nhưng qua mười hai giờ, anh vẫn chưa trở về, cho nên em tin lời Shana nói.” Tâm Xuyên hơi ghen ngào nói, một hồi nhớ lại tâm tình lúc đó, lòng của cô vẫn có chút đau.

“Em cái đứa ngốc này, nếu em đợi anh một giờ nữa, anh sẽ trở lại.” Khải Nhĩ đem cô ôm vào trong lòng, yêu thương cô, càng thống hận lòng dạ rắn rết của Shana.

“Bây giờ còn hoài nghi quan hệ của anh cùng cô ấy không?” Ngày đó anh phá lệ xuất hiện trên giới truyền thông, trịnh trọng phủ nhận lời nói dối của Shana, mục đích chủ yếu là hi vọng Tâm Xuyên có thể nhìn thấy, muốn cô biết cô đã tin tưởng lời nói dối của cô ta.

Tâm Xuyên dựa vào trong lòng Khải Nhĩ, nghe thấy nhịp tim của anh, lắc đầu: “Một tuần trước, em mới xem báo. Trong công ty có một đồng nghiệp rất sùng bái anh, cô ấy sưu tập tất cả các tin tức của anh trên báo, sau khi em xem xong mới biết.”

“Anh đây thực nên cảm ơn cô ấy”

Tuy quan hệ của Khải Nhĩ với Shana là giả, nhưng.

Rời khỏi lồng ngực Khải Nhĩ, Tâm xuyên mười phần ăn dấm chua, chất vấn “Em hỏi anh, những bạn giường ở các nơi trên thế giới? Cô gái Nhật Bản, Hy Lạp..... Ừm.....”

Khải Nhĩ dùng môi chặn lại lời muốn nói của Tâm Xuyên, hút mật dịch trong môi cô, gần từng tiếng mà nói tiến vào trong miệng cô “Chỉ có cô gái Đài Loan ở Montreal là thật.”

Nụ hôn nồng nhiệt của anh không ngừng, tay lớn di chuyển trên chiếc lưng bóng loáng của cô, theo đường cong mỹ lệ đi xuống, dục vọng lại lạng lẽ bùng cháy.

“Vi để xử phạt em không tín nhiệm anh, hiện tại em phải tiếp nhận. trừng phạt ngọt ngào của anh!” Khải Nhĩ cúi đầu, nhắm nháp nụ hoa mỹ lệ trước ngực Tâm Xuyên, anh hoài nghi cả đời này anh cũng không muốn đủ cô!

“A.Khải Nhĩ.Anh yêu em sao?” Tâm Xuyên nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm mất hồn mà anh đem đến cho cô, hai tay vô lực nắm chặt cánh tay anh, sâu trong lòng cô có một tia sợ hãi không lý do.

“Đồ ngốc, đến bây giờ mà em còn hỏi cái vấn đề ngốc nghếch này?” Nụ hôn của Khải Nhĩ từ trên đỉnh hai vú đến chiếc gáy mỹ lệ, một đường đi tới cánh môi, mới mang theo thanh âm khàn khàn, nói “Anh đang dùng lưỡi của anh.yêu em!”

“Anh.... Chán ghét!Anh.....Không phải nói.....Cái này.....” Mỗi một lần Khải Nhĩ đều tùy ý chơi đùa, hôn cô, tất cả đều mang đến cho cô từng đợt kích thích “Anh nên nói cái gì?” Anh hôn lên lỗ tai cô, hơi thở nóng bỏng thổi nhẹ vai mềm tính tẻ.

“Anh sẽ yêu em.thật lâu.thật lâu sao?” Khắc chế cỡ cảm giác khoái cảm bị hòa tan, Tâm Xuyên muốn biết đáp án.

“Trương lai của anh, chỉ có em, đời đời kiếp kiếp chỉ cần em, trái tim này chỉ có em.” Khải Nhĩ dùng lại động tác đang vỗ về chơi đùa, nhìn cô, con người đen lấp lánh hứa hẹn thực sự “Dù tương lai có xảy ra chuyện gì, nhớ kỹ, nhất định phải chờ anh, nhất định phải nghe anh nói, tuyệt đối không thể lại biến mất, nhớ kỹ?” Chuyện đêm đó, đời này anh cũng không muốn trải qua một lần nữa.

Tâm Xuyên không trả lời, chỉ chủ động dâng môi mình lên, dâng lên tình cảm mãnh liệt nóng bỏng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14

Tâm Xuyên lại biến mất!

Chỉ là, Khải Nhĩ rất khó hiểu, anh ở trong phòng nghĩ trống không suy nghĩ mãi những vẫn không tìm ra được nguyên nhân Tâm Xuyên lại biến mất lần nữa.

Nhưng dù sao anh vẫn biết cô ở đâu.

Vì thế Khải Nhĩ không hề chần chờ mà đáp chuyến bay tư nhân, khởi hành đến Đài Loan.

Khi anh vừa đến công ty Hà thị, lập tức liền nổi lên một trận thần tượng gió lốc.

Cuối cùng anh sử dụng chữ kí để đổi lấy địa chỉ nhà Tâm Xuyên.

Chỉ là anh không nghĩ tới vừa đến nơi Tâm Xuyên ở, liền nhìn thấy cô thân mật lên xe cùng một người đàn ông khác.

Mạnh Dật đang hộ tống Tâm Xuyên lên xe, không hề báo động trước liền bị một cú đánh giáng xuống, khoe miệng lập tức chảy ra tơ máu.

“Trời ạ! Mạnh Dật, anh không sao chứ?”

Đi theo sau Mạnh Dật và Tâm Xuyên là Y Đình, thấy thế, thiếu chút nữa tim cô sợ đến mức ngừng lại, vội vàng chạy tới bên cạnh anh, lo lắng nhìn thương thể của anh.

“Khải Nhĩ! Anh sao có thể ra tay đánh người?” Nhìn thấy Khải Nhĩ đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, lại không phân biệt phải trái mà đánh Mạnh Dật, Tâm Xuyên rất không dễ dàng từ trong kinh ngạc khôi phục lại, vội vàng hỗn hỗn chỉ trích anh.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, anh đánh người là không đúng.

“Mạnh Dật anh khỏe không?”

Nhìn Tâm Xuyên vẫn quan tâm người đàn ông kia như vậy, Khải Nhĩ sớm đã dâng lên đố kỵ, lần thứ hai phun trào.

“Em chính là vì người đàn ông này mới rời khỏi anh?” Khải Nhĩ một tay kéo Tâm Xuyên đến bên mình, muốn cô nhìn thấy đôi mắt phẫn hận bị thương của anh.

“Em....”

“Anh chính là cái tên gia hỏa đã làm Tâm Xuyên khóc trở về Đài Loan!”

Lời nói của Mạnh Dật làm chặn câu trả lời của Tâm Xuyên. Anh lập tức không lưu tình mà đánh cho Khải Nhĩ một quyền.

Ai kêu anh ta làm Tâm Xuyên đau khổ!

Hôm nay Tâm Xuyên lại một lần nữa trở về, nét mặt tiêu tụy giống như ngày đó khi cô trở về từ Montreal, tuy cái người trước mắt này khí vũ bất phạm nhưng anh cũng không thể tha thứ cho anh ta đã từng làm Tâm Xuyên tổn thương.

“Anh cái người này, cách xa Tâm Xuyên ra, không cho phép anh lại gần nó!”

“Mạnh Dật, anh làm sao có thể...” Tâm Xuyên biết Mạnh Dật quan tâm cô, nhưng... “Khải Nhĩ, anh không sao chứ?”

Tâm Xuyên lo lắng đi đến bên người Khải Nhĩ, cẩn thận nhìn miệng vết thương trên người anh.

“Chính là anh ta sao? Cái vị hôn phu kia?” Khải Nhĩ bắt lấy cánh tay cô, con ngươi đen láy bị bao phủ bởi ghen tỵ.

“Không sai! Tôi là vị hôn phu của cô ấy, chúng tôi sắp kết hôn rồi.” Mạnh Dật thay Tâm Xuyên nói ra đáp án, những lời này có uy lực giống như bom nguyên tử, làm mọi người trở nên u mê.

Y Đình vẫn đỡ Mạnh Dật nhưng vì một câu của anh mà buông lỏng ra, suy nghĩ của cô trở nên hỗn loạn, không thể suy nghĩ, chỉ cảm thấy một đợt đau lòng kịch liệt ủa đến.

“Mạnh Dật, anh dừng.....Khải Nhĩ mau dừng tay, hai người mau dừng tay.” Tâm Xuyên không kịp giải thích đã thấy Khải Nhĩ ghen ghét dữ dội mà vung quyền đến chỗ Mạnh Dật.

“Dừng đánh nữa, Khải Nhĩ, lời anh ấy nói không phải sự thật, không phải sự thật.....”

Nhưng Khải Nhĩ đang tức nên căn bản không nghe thấy Tâm Xuyên nói cái gì.

“Dừng tay! Mạnh Dật, hai người dừng đánh nữa.”

Hạ Tâm Xuyên cùng Y Đình đều lời kéo người mình yêu lại, nghĩ muốn ngăn cản bọn họ đánh nhau.

Nhưng thể lực phụ nữ vốn không thể địch lại được đàn ông, hướng chỉ là giữa con thịnh lộ của đàn ông.

“Nha! Đau quá!”

“A”

Kết quả là hai người phụ nữ bị quăng đến một bên, ngã trên mặt đất.

“Y Đình!”

“Tâm Xuyên!”

“Em không sao! Khải Nhĩ, anh hãy nghe em nói, lời Mạnh Dật nói không phải sự thật, bọn em giống như anh em, không có khả năng sẽ kết hôn, anh

ngàn vạn lần đừng tưởng thật.”

Bất chấp hai tay đag bị xước, Tâm Xuyên vội vàng giải thích, muốn đập tắt lòng đố kị của Khải Nhĩ.

“Chúng ta kết hôn đi, anh liền tin tưởng lời anh ta nói không phải là sự thật!”

Khải Nhĩ đã sớm muốn cầu hôn với Tâm Xuyên, nhưng kế hoạch của anh vốn là có hoa tươi cùng rượu ngon, dưới ngọn nến lung linh, không khí lãng mạn, đưa lên chiếc nhẫn đại biểu cho tình cảm của anh với Tâm Xuyên, mà không giống hiện tại

“EmEm không thể kết hôn với anh !” Tâm Xuyên tránh khỏi tay Khải Nhĩ, biểu tình trên mặt có chút mờ mịt.

“Tại sao? Chẳng lẽ em còn chưa tin anh? Lại vẫn hoài nghi quan hệ của anh với Shana?” Khải Nhĩ không ngừng lay động hai vai Tâm Xuyên, chất vấn.

“Không có.....Không có! Em tin tưởng anh. . .Em tin tưởng.....” Chỉ là cô không tin chính mình.

“Vậy em nói cho anh biết, tại sao em lại không thể kết hôn với anh? Anh đứng ở đây, nghe em giải thích, nơi nào cũng không đi, em nói cho anh biết, rốt cuộc là tại sao?”

Khải Nhĩ để mình trấn tĩnh lại, không nên suy nghĩ bậy bạ, chỉ cần cô thương anh, mặc kệ là nguyên nhân gì, bọn họ đều có thể giải quyết.

“Em...” Tâm Xuyên nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói như thế nào cho rõ, cô vẫn một mực lắc đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống hai gò má.

“Anh cái tên này, không cho phép ép hỏi Tâm Xuyên!”

Mạnh Dật đi tới, đẩy Khải Nhĩ ra, đem Tâm Xuyên ôm vào trong ngực, mà Tâm Xuyên giống như tìm được bến cảng tránh gió liền dựa vào lòng mạnh Dật khóc.

Nhìn đến cảnh tượng này, Khải Nhĩ đột nhiên trở nên bình tĩnh.

“Đây là đáp án của em? Nói yêu anh chỉ là một cách để lừa dối? Thật sự buồn cười...” Khải Nhĩ cười khổ, tự giễu nói xong, liền cô đơn xoay người, ngồi trên xe rời đi.

Mãi đến khi âm thanh đóng cửa xe vang lên, Hạ Tâm Xuyên mới đột nhiên đẩy Mạnh Dật ra.

Cô chỉ nhìn bóng dáng dần dần biến mất, lại không biết nói gì.

“Không phảikhông phải..... Em yêu anh. . .Em thật sự yêu anh. Rất yêu thích anh. . .” Cô ngồi xổm trên mặt đất, nuowccs mắt sớm tràn đầy nước mắt.

“Tâm Xuyên.....”

“Em thật sự yêu anh ấy, đúng là..... Mẹ cũng yêu cha, nhưng cha vẫn rời khỏi mẹ, cha cũng nói ông ấy yêu em, nhưng ông ấy vẫn rời khỏi em, nếu như anh ấy.....”Vạn nhất..... Vạn nhất..... vạn nhất hiện tại Khải Nhĩ nói yêu cô, nhưng nếu có một ngày anh ấy không yêu cô, vậy cô nên làm thế nào?

Đêm đó, cô cho rằng anh sắp kết hôn cùng Shana, làm lòng cô đã chết qua một lần, may mắn cô có tiểu bảo bảo trong bụng, làm cho cô lại sống lại, nếu.....nếu anh lại rời khỏi cô lần nữa.....

Nghe được tiếng lòng thổ lộ của Tâm Xuyên, Mạnh Dật không khỏi chấn động.

“Em hận cha sao?” Mạnh Dật kích động hỏi.

Cô hận sao?

“Em hận cái gia đình kia, hận họ đã cướp đi cha của em, em hận bà ấy sao?” Mạnh Dật đỡ bả vai run rẩy của Tâm Xuyên, trong ánh mắt đã tràn đầy xin lỗi.

Không.....Một chút cũng không hận, cô một chút cũng không hận bà ấy là người cha yêu, cô vĩnh viễn đều nhớ rõ, năm sinh nhật thi lên đại học ấy, cô biết cha là người cô vẫn coi là cậu, trong lòng cô rất cao hứng, hận không thể lập tức dựa vào trong lòng cha.

Chỉ là năm ấy khi cô tám tuổi, bóng lưng cha xa dần ném bỏ hai mẹ con cô, sợ hãi liền tự nhiên mà có.

Cô sợ hạnh phúc là ngắn ngủi, bởi vì tình yêu của cha đã sớm không còn thuộc về cô nữa!

“Không Em không hận cha, cũng không hận bọn họ.” Tâm xuyên trống rỗng mà nhìn ra phương xa “Toàn bộ chuyện này không thể hận hoặc trách ai, em chỉ có thể nói..... Em không xứng có được hạnh phúc!”

“Em đừng nói những lời dần độn đó!” Nghe vậy, Mạnh Dật liền thở dốc vì kinh ngạc, trong lòng không khỏi yêu thương cô ngốc này. Anh kéo Tâm Xuyên đi “Đi, anh liền mang em đi gặp bọn họ.”

Đây là lúc nên cho Tâm Xuyên biết toàn bộ sự thật.

“ Gặp ai?”

“ Chờ một chút em sẽ biết, Y Đình em cũng có thể tới, Y Đình...” Mạnh Dật nhìn bốn phía xung quanh, lại khắp nơi không thấy bóng dáng Y Đình.

Đáng chết! Cô ấy nhất định đã hiểu lắm.

Lúc này anh nói với tên đáng ghét kia những lời này, chủ yếu là muốn dò xét xem tên kia rốt cuộc yêu hay không yêu Tâm Xuyên, mà anh cũng không nói rõ với Y Đình về mối quan hệ ái muội không rõ ràng của anh với Tâm Xuyên, lần này nhất định cô hiểu lắm càng sâu.

“Nguy rồi! Có phải Y Đình đã hiểu lắm rồi hay không?” Tâm Xuyên nghĩ đến toàn bộ chuyện xảy ra vừa rồi, nói vậy Y Đình cũng giống Khải Nhĩ, có chút hiểu lắm mối quan hệ của cô với Mạnh Dật.

Cô thật sự nên xin lỗi cô ấy!

Biết rõ cô ấy yêu Mạnh Dật, mà Mạnh Dật cũng yêu cô ấy, vậy mà cô luôn lấy Mạnh Dật làm lá chắn, không chú ý tới cảm nhận của cô ấy.

“Mạnh Dật, anh mau đuổi theo Y Đình, giải thích với cô ấy, cô ấy sẽ nghe, anh không cần để ý đến em”

“Muốn giải thích với cô ấy, một mình anh nói cô ấy sẽ không tin, em phải đi tìm cô ấy với anh, chúng ta cùng đi gặp bọn họ!”

Nói xong, Mạnh Dật liền kéo Tâm Xuyên đang tràn đầy nghi vấn lên xe, đi tìm người yêu.

“ Anh mau để em xuống xe!”

Y Đình bị Mạnh Dật thô bạo cưỡng ép lên xe, nhìn thấy Hạ Tâm Xuyên cũng ngồi trên xe, lòng đố kỵ thiêu đốt lại tăng thêm, cô la hét muốn xuống xe, nhưng cô không thể nào mở được cửa xe.

Chẳng lẽ anh ấy thương tổn cô còn chưa đủ sao? Hiện tại cô chỉ muốn rời đi, tìm một nơi không người, để chữa lành vết thương mà thôi!

“ Y Đình thật sự xin lỗi, hại cậu hiểu lầm Mạnh Dật, người mình yêu là Khải Nhĩ, Mạnh Dật như chính là anh trai của mình vậy, không phải loại quan hệ mà cậu nghĩ đâu, cậu ngàn vạn lần đừng suy nghĩ bậy bạ.” Tâm Xuyên ngồi sau xe không ngừng giải thích cho Y Đình hiểu.

“ Cậu đối với anh ấy có lẽ chỉ là tình cảm anh em, nhưng anh ấy đối với cậu là tình cảm nam nữ.” Y Đình nhìn Mạnh Dật, chờ câu trả lời của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Cô tin tưởng lời nói của Tâm Xuyên, bởi vì cô nhìn ra được, Tâm Xuyên đối với Khải Nhĩ là thật tâm.

Nhưng cô một chút cũng không nhìn ra được, tình cảm của Mạnh Dật dành cho Tâm Xuyên là tình cảm anh em.

Anh chiều cổ Tâm Xuyên còn nhiều hơn so với cô, anh lo lắng cho Tâm Xuyên còn nhiều hơn so với cô, cho dù anh luôn miệng nói mình chỉ coi Tâm Xuyên là em gái, nhưng lúc trước không phải bọn họ đã nói qua sao? Chỉ cần người nào tìm được người trong lòng chân chính của mình, cái loại quan hệ giả này sẽ ngừng lại, nhưng tại sao đến bây giờ còn không ngừng lại?

Miệng nói thích cô, yêu cô, lại chậm chạp không giải thích với Tâm xuyên, hiện tại bạn trai người ta tìm tới cửa, anh còn mạnh miệng nói muốn kết hôn với Tâm Xuyên, rõ ràng muốn đùa bỡn cô, lừa gạt tình cảm của cô thôi!

“ Mạnh Dật, anh mau giải thích cho Y Đình đi!” Tâm Xuyên lo lắng nói với Mạnh Dật.

Tất cả đều do cô! Khi biết tình cảm của Y Đình với Mạnh Dật, cô nên dừng cái ước định buồn cười kia lại, hiện tại chẳng những không chỉ Khải Nhĩ hiểu lầm cô, mà càng hại Y Đình cũng Mạnh dật bất hòa!

“ Thật nồng đậm vị chua nha! Nhưng cảm giác thật đúng là thoải mái.” Mạnh Dật không trả lời, ngược lại chính mình còn vui vẻ thoải mái hưởng thụ nguyên nhân Y Đình ghen.

“Mạnh Dật!” Đây là lúc nào rồi, lại vẫn nghĩ đến chuyện nói đùa! Tâm Xuyên quả thật bị anh làm cho tức chết rồi.

“Anh! Mở cửa nhanh, để em xuống xe.” Nếu anh cái gì cũng không nói, việc gì phải bắt cô lên xe? Còn nói loại lời nói vô lại này, thật sự tức chết người đi được.

“Đừng giận, lập tức sẽ để em xuống xe.”

Mạnh Dật lái xe đến một tòa biệt thự tao nhã lịch sự, nhưng Hạ Tâm Xuyên cũng như Y Đình đều cảm thấy khác thường, trên cửa lớn treo một tấm biển

Hạ Trạch?

“Mạnh Dật, đây là chỗ nào?”

Sau khi nhìn Mạnh Dật vào biệt thự, giống như là trở lại nhà mình, thoải mái tự nhiên như vậy, làm Y Đình không khỏi đầy một bụng nghi vấn, không nhận được mà hỏi.

Vấn đề nghi vấn của Y Đình cũng là vấn đề nghi vấn của Hạ Tâm Xuyên, đặc biệt là ảnh chụp của cô từ nhỏ đến lớn đều được treo trên cây, kích động cùng không hiểu lại càng liên miên không dứt từ đáy lòng cô trào ra.

“Đây là nơi cha thích dừng chân lại nhất.”

Cha!?

Tâm Xuyên xoay người, không dám tin nhìn Mạnh Dật.

Lời nói của anh rốt cuộc có ý gì?

“Cha cùng dì Lý, bọn họ đang ở hậu viện trò em” Mạnh Dật chỉ phía sau dinh viện cho Tâm Xuyên, tất cả đáp án đều ở chỗ này.

Hạ Tâm Xuyên đi không xác định, mang theo một nỗi bất an, chậm rãi đi tới hậu viện.

“Mạnh Dật, chuyện này là như thế nào?” Y Đình đi bên cạnh Mạnh Dật, đầu đầy mờ mịt hỏi.

“Vẫn không hiểu?” Mạnh Dật ôm chiếc eo nhỏ nhắn của Y Đình, cười cô, trong lòng lại chờ mong chuyện sắp xảy ra.

“Chẳng lẽ.....” Nụ cười trên khóe môi Mạnh Dật làm Y Đình tựa hồ có chút hiểu.

“Không sai! Tâm Xuyên là em gái của anh, em gái cùng cha khác mẹ.”

“Mẹ, Triệu thúc thúc.....” Vừa vào đến hậu viện, Hạ Tâm Xuyên ngoài ý muốn nhìn thấy người thân không nên xuất hiện ở đây.

“Tâm Xuyên, con đã đến.” Lý Mộng Tâm vui vẻ vẫy tay với tâm Xuyên, ý bảo cô qua đó.

Đang lúc Hạ Tâm Xuyên đến đó, hai người đưa lưng về phía cô mà ngồi cũng đứng lên, mà người đàn ông kia đứng là.....

Cha!

Nhìn thấy cha mình, trong lòng Hạ Tâm Xuyên có đủ loại tư vị, không biết làm như thế nào cho phải, chỉ có thể đứng tại chỗ, chăm chú nhìn mái tóc đã thoáng bạc trước mắt, đó là người cha vừa quen thuộc vừa xa lạ của cô.

“Tâm Xuyên, đó là cha, em quên rồi sao?”

Mạnh Dật đi đến bên người Tâm Xuyên, trong lòng vui mừng nhưng lại không khỏi lo lắng, hỏi : “Chẳng lẽ em còn hận cha sao?”

Hạ Tâm Xuyên quay đầu, nhìn Mạnh Dật, lại nhìn Hạ Tuyền Lăng đang đợi cô gọi một tiếng cha, lúc này rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, người cha mà cô yêu nhất cũng không rời khỏi cô, mà là đổi loại cách thức để yêu cô, để thương cô.

Không bao giờ thiếu quả sinh nhật của cô, trên tường từng tấm ảnh là quá trình cô trưởng thành, cùng với Mạnh Dật- người luôn chiều cô..... là anh trai cô.....

“Em.....” Lúc này, Tâm Xuyên muốn nói gì đó, nhưng yểu hấu lại giống như có gì đó nghẹn ngào, làm cô nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng lắc đầu, mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Tâm Xuyên, con, cái đứa nhỏ này sao lại như vậy? Còn nghi ngờ ban đầu vì sao cha con lại rời đi sao? Cha con cũng là bất đắc dĩ.....”

“Mộng Tâm, đừng bức con, toàn bộ đều là do anh không tốt, không thể trách Tâm Xuyên,.....” Hạ Tuyền Lăng ngăn Lý Mộng Tâm đang quở trách Tâm Xuyên.

Đây là đứa con gái ông yêu thương nhất, dù ông có nói thật nhiều lời xin lỗi, nó cũng không tha thứ cho ông, ông hiểu rõ, nhưng Hạ Tuyền Lăng vẫn mang theo tâm tình thất vọng mà xoay người nghĩ muốn rời đi, ông biết mình ở trong này càng làm Tâm Xuyên không thoải mái, ông rời đi, đối với nó mà nói sẽ tốt hơn.

Ngay tại lúc Hạ Tuyền Lăng muốn rời đi, Hạ Tâm Xuyên kích động chạy tới, gắt gao ôm phía sau ông, miệng không ngừng la hét “ Cha.....Cha..... Không cần rời khỏi con.”

Khi ông xoay người lại, Tâm Xuyên giống như nhìn thấy được cánh tám tuổi năm ấy khi Hạ Tuyền Lăng chuẩn bị rời đi.

“Tâm Xuyên của cha, cha thực xin lỗi con, cha thực xin lỗi con.”

Lý Mộng Tâm rúc vào trong lòng Triệu Kiến Tân, không ngừng lau nước mắt, miệng không ngừng nói “Thật tốt quá, tốt quá.”

Mà Mạnh Dật lại phụ trách trấn an hai người phụ nữ nhiều nước mắt này, một là lão bà tương lai của anh- Y Đình, một người khác là mẹ anh.

Lúc đến Singapore công tác, Hạ Tâm Xuyên không thể không đem đứa con mình mới sinh hơn ba tháng của cô nhờ một đôi vợ chồng già chăm sóc.

Thời điểm biết đôi vợ chồng già này, thật đúng là trùng hợp!

Ngày đó, Hạ Tâm Xuyên gắng gượng hơn chín tháng mang thai, đi tới nơi lần đầu tiên cô gặp mặt Khải Nhĩ.

Ngay tại lúc cô đang chìm đắm trong hồi ức đau khổ đó, có lẽ bởi vì quá mức kích động cho nên động thai, làm cho đứa con trong bụng cô muốn nhìn thấy thế giới này sớm hơn.

May mà có đôi vợ chồng già này đi qua, ông cụ giúp cô gọi xe cứu thương, mà bà cụ thì một bên an ủi cô, động viên cô cố lên.

Sau khi nhờ bọn họ giúp đỡ gọi xe cấp cứu kịp thời, cô mới có thể thuận lợi sinh ra tiểu Khải Nhĩ.

Ông cụ cùng bà cụ phi thường thích tiểu Khải Nhĩ, chăm sóc nó như chính chất của mình, đối với cô lại càng thêm che chở.

Thậm chí sau khi cô xuất viện, bọn họ vẫn kiên trì muốn Tâm Xuyên thường xuyên mang tiểu Khải Nhĩ đến thăm bọn họ.

Vốn Tâm Xuyên đã sớm đem tiểu Khải Nhĩ về, chỉ là không nghĩ tới Khải Nhĩ đột nhiên xuất hiện, cùng với việc nhận người cha lâu ngày xa cách, hết việc này đến việc khác xảy ra, mới khiến cô kéo dài cho đến hiện tại.

Nhấn chuông cửa rất lâu, nhưng vẫn không có người ra, lúc này Hạ Tâm Xuyên mới trở lại xe, nói:

“Anh trai, Nghiêm gia gia(ông nội) cùng Nghiêm nãi nãi(bà nội), có thể đã mang tiểu Khải Nhĩ đi tản bộ, chúng ta ở trong xe chờ một chút.”

“Một tiếng “anh trai” mà làm anh chờ thật lâu a!” Mạnh Dật. Không! Phải gọi là Hạ Dật, nghe thấy tiếng xưng hô này của Tâm Xuyên, trong lòng rột cuộc cũng cảm thấy an ủi.

“Anh trai.” Tâm tình Hạ Tâm Xuyên hơi chút bình phục, nghe được Hạ Dật nói, lại không khỏi cảm động.

“Ài. Ai kêu anh có một em gái ngốc như em, ám chỉ nhiều như vậy, vẫn phản ứng không kịp.” Hạ Dật sợ nhất cảnh khóc sụt sùi, vội vàng chuyển đề tài (Ngr: =.=!)

“Vậy tại anh ám chỉ quá ngắn, mới làm cho người ta phản ứng không kịp.” Hạ Tâm Xuyên cũng không cam lòng mà phản bác lại, ánh mắt trêu đùa của Hạ Dật cùng vẻ mặt bướng bỉnh của Hạ Tâm Xuyên giao nhau giữa không trung, hai người nhìn nhau cười.

“Vẫn cho rằng chính mình không xứng đáng có được hạnh phúc?”

Lúc trước khi anh biết được mình có một đứa em gái cùng cha khác mẹ, anh rất tức giận, giận cha sao có thể lại phản bội mẹ, có con với người phụ nữ khác.

Nhưng về sau anh đã chín chắn hơn, thì ngược lại anh có cảm giác rất xin lỗi đối với người em gái chưa từng gặp này.

Đến như chủ ý trở thành người yêu của cô là vì không để cô phải chịu đựng quá rầy nên mới đưa ra quyết định này. Bởi vì anh đã bảo đảm với dì Lý là sẽ bảo vệ người em gái này.

“Em không biết.” Hạ Tâm Xuyên cúi đầu trầm tư.

Cha nói cho cô biết, trước khi kết hôn cùng với mẹ cô là vì biết rõ mẹ cô thích ông, nhưng ông lại yêu một người phụ nữ khác, lại nhất thời hành động

theo cảm tính, cầu hôn với mẹ, kết quả là hại mẹ, hại mình, hại cả đứa trẻ vô tội như cô.

Nhưng cũng không tồi, hiện tại mẹ cũng tìm được hạnh phúc, mà cha cũng có thể cùng người mình yêu bên nhau hạnh phúc, đây là một kết cục tốt nhất.

Nhưng là..... Cô vẫn sợ.....

“ Tâm Xuyên, Nghiêm gia gia cùng Nghiêm nãi nãi đã trở lại.” Hạ Dật nhắc nhở Tâm Xuyên đang trầm tư.

Nhìn xuyên qua thủy tinh, thấy Nghiêm nãi nãi dừng lại, khom người đùa với tiểu Khải Nhĩ, mà Nghiêm gia gia vẫn sẵn sàng thay nãi nãi phủ thêm áo, thăm tình giữa hai người tự nhiên mà biểu lộ, trải qua nửa thế kỷ vẫn như cũ không thay đổi, ví như sự xuất hiện của tình yêu trên thế gian này? Đây chính là câu trả lời.

“ Anh trai, anh vĩnh viễn sẽ yêu Y Đình sao?” Tâm Xuyên nhìn tình yêu khiến người ta ao ước hỏi.

Hạ Dật hiểu rõ tâm tình của Tâm Xuyên giờ phút này. Nhà văn Victor Hugo người Pháp đã từng nói “Một tình yêu vừa chớm nở chỉ được xem là sự sống, tình yêu bền vững mới là vĩnh cửu.”

“ Em hỏi anh có vĩnh viễn yêu Y Đình hay không, anh không thể nói cho em biết được chuyện vĩnh viễn, nhưng anh sẽ quý trọng từng hồi ức ở bên Y Đình.”

“Tâm Xuyên, cháu đến rồi à!” Nghiêm nãi nãi nhìn Hạ Tâm Xuyên trong xe, vội vàng để đứa bé sang một bên, vui vẻ chào hỏi bọn họ.

“ Vâng ạ! Gia gia, nãi nãi, thật xin lỗi, trễ như vậy mới đến, bảo bảo nhất định gây không ít phiền toái cho hai người!”

“ Không sao, nó thật sự rất ngoan, tới, trước đi lên ngồi một chút, Mạnh Dật cùng lên a”

“ Nãi nãi, cảm ơn ý tốt của bà, nhưng chúng cháu tới để mang nó đi cho cha cháu nhìn mặt cháu ngoại.”

“ Chuyện gì? Cha cháu? Nha đầu Tâm Xuyên, cháu kết hôn cùng Mạnh Dật rồi hả?” Lão gia gia nhìn Hạ Dật rồi hỏi một câu hỏi mờ mờ.

“ Không phải, gia gia, cháu với Mạnh Dật là anh em cùng cha khác mẹ, chúng ta lên lầu trước rồi cháu lại kể lại chuyện cho hai người nghe.”

Hạ Tâm Xuyên đi lên lầu cùng hai người, thuận tiện bế đứa bé, rồi giải đáp nghi hoặc của bọn họ.

Mà Mạnh Dật đang suy nghĩ có lẽ anh nên đi tìm người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đình.....đoang.....

“ Ai vậy? Trễ như vậy còn ấn chuông cửa, ầm ĩ chết người.”

“ Hắc! ông ngoại.... Là cháu, cháu đến thăm.....ừm.....hai người.”

Khải Nhĩ say khướt dựa vào ngoài cửa, nhìn ông ngoại ra mở cửa, lập tức cười to, sau đó xiêu xiêu đổ đổ tiêu sái vào nhà.

“ Cháu cái tiểu tử này, sao lại uống thành thế này? Cần thận.... Cần thận.....” Ông ngoại Khải Nhĩ nhìn thấy anh xuyết ngã, vội vàng đỡ anh dậy, đi về phía sofa.

“ Bạ già, ai vậy? Tiểu Vũ? A, sao lại say thành thế này? Tiểu Vũ.....Tiểu Vũ.....” Bà ngoại Khải Nhĩ vừa ra liền nhìn thấy Khải Nhĩ say mê man nằm trên sofa, lo lắng vô về khuôn mặt anh, gọi to.

Khải Nhĩ Đế Tư là tên tiếng Anh, mà ông bà ngoại anh đều quen gọi tên tiếng Trung của anh là Nghiêm Thừa Vũ.

“ Trễ.....bà ngoại..... cháu.....không có việc gì!”

Trên thực tế, sau khi rời khỏi Tâm Xuyên, liền lái xe không mục tiêu trên đường, sau lại chạy đến nơi lần đầu tiên gặp Tâm Xuyên, điều này làm trong lòng anh càng ầm ầm cảm giác đau đớn.

Cho nên anh liền đến PUB uống rượu cho tới bây giờ. Chỉ là uống càng nhiều rượu, tâm anh vẫn đau như cũ, trong đầu vẫn nhớ rõ, lựa chọn của Tâm

Xuyên là người đàn ông kia.

“Bà già! Xem ra tiểu Vũ say rồi, ông đi nấu một chén giải rượu cho nó uống đi!”

“Cái tiểu tử thối này, định gây phiền toái hay sao.” Mặc dù ông ngoại miệng đầy trách cứ, nhưng hành động lại biểu hiện rất rõ sự quan tâm của ông.

“Sao mồ hôi lại chảy thành như vậy? Thật là.....” Bà ngoại tiện tay cầm lấy khăn tay, liền lau mặt cho Khải Nhĩ, sau khi lau mới phát hiện đây là quần áo của trẻ sơ sinh.

“Sao lại là quần áo của tiểu Khải Nhĩ? Nhất định Tâm Xuyên quên cầm.” Bà cầm lấy quần áo đi giặt, lần sau Tâm Xuyên tới sẽ trả lại cho con bé.

Lúc bà ngoại đứng lên, Khải Nhĩ đột nhiên cầm lấy tay bà “Bà ngoại, bà vừa nói cái gì?”

Anh giống như nghe bà ngoại nhắc đến hai chữ “Tâm Xuyên”, điều này làm cho Khải Nhĩ thanh tỉnh không ít.

“Bà ngoại nào có nói gì? Là quần áo của trẻ sơ sinh, mẹ bảo bảo đã quên cầm đi, bà ngoại đi lấy khăn ướt cho cháu lau mặt. Nhìn mồ hôi cháu chảy cũng ướt hết cả người rồi.....”

“Bà ngoại, không cần cháu tự đi tắm là được rồi”

Thật khó! Nhất định là cả đầu anh đều nhớ đến Tâm Xuyên, mới có thể nghe nhầm lời bà ngoại....

“Vậy bà ngoại đi nấu mỳ cho cháu ăn, cháu nhất định chưa ăn cơm.”

“Cảm ơn bà ngoại.” Tuy trái tim đã đầy thương tích, nhưng có người thân an ủi, Khải Nhĩ vẫn giữ vững tinh thần, không để ông bà ngoại lo lắng

Năm phút sau.

“Bà ngoại, nhẫn này..... Nhẫn này là của ai?” Khải Nhĩ chạy ra khỏi phòng tắm, cầm chiếc nhẫn kim cương hình trái tim trên tay, nhất thời làm đầy thần kinh anh sống lại.

Anh vĩnh viễn nhớ rõ chiếc nhẫn này đã làm anh và Tâm Xuyên gắn kết lại với nhau! Một năm trước nhặt được nó, anh vẫn chờ ở đó một ngày, nhưng vẫn không thấy Tâm Xuyên đến tìm, cho nên anh đem nhẫn giao cho Peter, có lẽ ngày nào đó Tâm Xuyên đến PUB, anh có thể trả lại cô.

Hôm nay đến đó, Khải Nhĩ muốn mượn danh trả lại nhẫn để thay đổi ý định của Tâm Xuyên, nhưng Peter lại nói đã đem nhẫn đưa đồng nghiệp của Tâm Xuyên.

Điều này làm anh thất vọng không thôi, nhưng Khải Nhĩ sớm quyết định, tuyệt đối không buông tha Tâm Xuyên, chấp tay dâng cô cho người khác.

“Cái nhẫn này,..... Bà già,cái nhẫn này có phải của Tâm Xuyên hay không?” Bà ngoại đeo kính trước ngực lên mắt, nhìn cả buổi, sau cũng không xác định được liền hỏi ông ngoại ở ngoài phòng bếp.

“Cái nhẫn này là của nha đầu Tâm Xuyên, vừa rồi tiểu Khải Nhĩ ới ra toàn thân nó, chắc lúc đó nó đến phòng tắm”

“Tâm Xuyên! Ông ngoại, ông nói Tâm Xuyên đã kết hôn rồi hả?” Khải Nhĩ kích động bắt lấy hai tay ông ngoại, trà giải rượu trên tay ông ngoại cũng đổ đầy trên mặt đất.

“Cháu, tên tiểu tử này sao rồi? Nha đầu Tâm Xuyên kết hôn hay không thì liên quan gì đến cháu? Cháu xem, trà cũng vãi đầy trên mặt đất rồi.”

“Ông ngoại, làm ơn nói cho cháu biết, chủ nhân chiếc nhẫn này đã kết hôn, mà còn có con, phải không?”

Cái nhẫn này cũng cái nhẫn trước đây anh nhặt giống nhau như đúc, mà chủ nhân chiếc nhẫn này cũng gọi là Tâm Xuyên? Nhưng Tâm Xuyên sao có thể có con?

Bà ngoại Khải Nhĩ nhìn Khải Nhĩ kích động như vậy, ánh mắt lại nghiêm trọng nhìn ông ngoại chăm chú, nhất thời cảm thấy ngạc nhiên.

“Tiểu Vũ cũng biết Tâm Xuyên? Không có, nha đầu Tâm Xuyên còn chưa kết hôn, cháu trước trán định, để bà ngoại kể cho cháu nghe? Nha đầu kia thật đúng là tội nghiệp, nó ở nước ngoài bị đàn ông lừa.....”

Cứ như vậy, bà ngoại Khải Nhĩ kể lại chuyện Tâm Xuyên bị đàn ông lừa gạt, sau đó cô sinh con cùng với chuyện hôm nay Tâm Xuyên biết mình có một người anh trai.

Trong khoảng thời gian này, Khải Nhĩ rất bình tĩnh, cẩn thận nghe mỗi câu mỗi chữ của bà ngoại.

“Cháu nói có khéo không, tên Tâm Xuyên đặt cho đứa bé cũng giống tên cháu, chúng ta đều gọi nó là tiểu Khải Nhĩ. Tiểu Khải Nhĩ nha, bà ngoại càng nhìn càng thích, nó với cháu rất giống nhau, một đôi mắt to di chuyển, thật sự là cực kỳ đáng yêu! Tâm Xuyên a, chẳng những bộ dạng đẹp, tâm địa lại thiện lương, chỉ tiếc không biết nhìn người. Bà nói tiểu Vũ nha, cháu cũng nên kiềm chế lại chút, cưới lão bà, sinh cái ngoại tôn đáng yêu giống tiểu Khải Nhĩ cho bà ngoại, nếu cháu không tìm được đối tượng thích hợp, bà ngoại giới thiệu nha đầu Tâm Xuyên cho cháu có được không? Bà ngoại không để

ý, chỉ cần cháu....”

“Bà ngoại! Cảm ơn bà..... Cảm ơn bà.....” Nghe được đứa trẻ cùng tên với anh, Khải Nhĩ cao hứng ôm chính bà ngoại của mình, hôn hai nụ hôn lên má bà.

Anh nắm chắc chín mươi phần trăm Tâm Xuyên trong miệng bà ngoại chính là Tâm Xuyên của anh, mà mười phần trăm còn lại chỉ có một người mới có thể cho anh đáp án.

“Anh cái tên tiểu tử này, dám ăn đậu hũ lão bà của tôi? Không tự mình đi tìm lão bà để ôm đi? Cút ngay cái tên tiểu tử thôi này” Ông ngoại tức giận đẩy Khải Nhĩ ra. Thùng dấm chua của ông lại tăng lên rồi.

“Bạn già, ông....” Bà ngoại đối với việc lão công ăn chính dấm chua của cháu mình cũng không biết nói cái gì, hiện tại quan trọng nhất là, tại sao sau khi bà nói chuyện của Tâm Xuyên, tiểu Vũ giống như rất vui vẻ?

“Tiểu Vũ nha! Cháu có phải thực sự quen nha đầu Tâm Xuyên? Có phải cũng thích nó hay không? Có phải hay không..... Trề như vậy, cháu muốn đi đâu?” Bà ngoại còn chưa nói xong, chỉ thấy Khải Nhĩ cầm ly trà giải rượu trên bàn uống sạch, sau đó liền vội vàng đi ra cửa.

“Ông ngoại, cháu hiện tại đi tìm lão bà, còn có bà ngoại, nếu không có gì ngoài ý muốn, tiểu Khải Nhĩ thật sự là ngoại tôn của bà! Cháu đi trước.”

“Uy.....tiểu Vũ...tiểu.....”

“Tên tiểu tử thú vị này, cũng không nói rõ ràng”

Tuy Khải Nhĩ lưu lại cho họ một dấu chấm hỏi rất lớn, nhưng lại cấp cho bọn họ chờ mong, có....chỉ có thể thành công!

Tỉ suất thành công tựa hồ rất lớn.

Sau khi Khải Nhĩ đuổi đến nhà Tâm Xuyên, chẳng những cửa không mở, ngay cả khi anh ấn chuông cửa nửa ngày cũng không có người ra mở cửa, nhất thời làm dập tắt một chút chờ mong của anh.

Anh ngồi trong xe, chờ cửa mở ra, chờ đợi bình minh.

Chỉ tiếc mãi cho đến khi mặt trời mọc, vẫn như cũ không nhìn thấy bóng dáng Tâm Xuyên, anh liền lái ô tô đến công ty Hà thị thì người ta nói cô đã nộp đơn xin thôi việc.

Đang lúc anh mất hết can đảm thì một cuộc điện thoại làm dấy lên tất cả hi vọng của anh.

“Chị Tâm Xuyên, chị thật sự muốn rời bỏ cương vị công tác sao? Em không nỡ để chị đi !” Trình Tin Lành nói ra tiếng lòng của tất cả đồng nghiệp.

Khải Nhĩ rời đi không lâu thì Tâm Xuyên liền xuất hiện ở công ty, chuẩn bị thu dọn đồ của mình, nhưng cô vừa tới, liền lập tức bị các đồng nghiệp vây quanh.

“Chị Tâm Xuyên đương nhiên muốn rời cương vị công tác a? Các cô nghĩ xem, kết hôn với tổng giám đốc tập đoàn Đế Tư, ai còn cần làm việc? Lại nói, tôi sẽ chờ chị Tâm Xuyên cùng thần tượng của tôi kết hôn, một đôi nam anh tuấn nữ xinh đẹp do trời đất tạo nên cùng với một hôn lễ thế kỷ tuyệt đẹp a! Đến lúc đó tôi nhất định cầm máy ảnh cao cấp nhất, chụp thật nhiều ảnh”

Thâm Thiên Huệ hoàn toàn đắm chìm vào ảo tưởng của mình, lại xem nhẹ ánh mắt thống khổ khó nói lên lời của Tâm Xuyên.

“Oa....Hôn lễ thế kỷ nha! Thật chờ mong!”

“Đúng nha! Thật hâm mộ!”

Mấy cô gái chỉ là tưởng tượng đến hình ảnh như vậy, liền làm cho các cô không ngừng hâm mộ nhưng Tâm Xuyên chỉ có thể ở một bên cười theo, cô cũng không thể thực hiện mộng đẹp ấy.

Ngày đó sau khi Khải Nhĩ rời đi, Tâm Xuyên cũng chưa thấy anh, nghe nói anh đã từng đến công ty tìm cô, nhưng về sau liền không nghe được tin tức của anh nữa.

Mấy ngày nay cô đều chìm đắm trong cảm giác cha con, mẹ, Triệu thúc thúc cùng nhau ở lại Hạ trạch, có cha, có anh trai, Y Đình cùng dì Mạnh hòa ái, dễ gần, còn có con trai bảo bối của cô.

Tuy mất đi tình yêu nhưng cô còn tình thân!

Cô sẽ dùng tất cả thời gian trong tương lai cùng người thân ở chung một chỗ, như vậy, có lẽ..... chính là kết cục tốt nhất.

“Đúng rồi, chị Tâm Xuyên, tối hôm nay sẽ tổ chức tiệc chia tay, chị tuyệt đối không thể vắng mặt nha!”

Thẩm Thiên Huệ biết Hạ Tâm Xuyên không thích nơi ẩm ỹ, nhưng hôm nay là lần cuối cùng, hưởng hồ, tiệc chia tay này cũng vì cô mà tổ chức, nhân vật chính đương nhiên không thể không xuất hiện.

“Ủm!” Tâm ý của các đồng nghiệp, cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà cự tuyệt.

Chỉ là tiệc chia tay vui vẻ, nhưng lại làm cho trái tim Tâm Xuyên rơi vào hồi ức lần đầu tiên gặp Khải Nhĩ....

“Tâm Xuyên, tiểu Khải Nhĩ bị bắt cóc rồi!” Y Đình kích động chạy vào văn phòng Tâm Xuyên, trực tiếp nói một câu vô cùng có tính nổ mạnh.

“Y.....Đình, cậu vừa nói cái gì.....Đừng nói đùa với mình, tiểu Khải Nhĩ..... rõ ràng ở chỗ cha.....”

Tâm Xuyên nghe vậy, quả thực không dám tin. Buổi sáng hôm nay cô đến công ty, cha còn ôm tiểu Khải Nhĩ tản bộ ở ngoài sân, nhất định là cô nghe lầm, nhất định là Y Đình trêu cô.

“Mình làm sao dám lấy chuyện này ra đùa!” Mong rằng thượng đế sẽ tha thứ cho cô.

“Sau khi cậu rời khỏi không lâu, Khải Nhĩ dẫn theo mấy người vạm vỡ, xông vào nhà, mạnh mẽ mang tiểu Khải Nhĩ đi, để lại một phong thư, còn nói ra lời đe dọa.....” Y Đình cố gắng giả bộ về mặt thập phần lo lắng, một hai giọt nước mắt rơi ra, làm tăng sức thuyết phục.

“Anh ấy.....Anh ấy nói cái gì?” Tâm Xuyên run rẩy cầm lấy thư trong tay Y Đình, cảm giác bất an cùng sợ hãi càng ngày càng tăng lên.

“Anh ta..... Anh ta nói nếu cậu không đến đúng giờ đã hẹn, liền cũng không thấy được đứa bé của cậu với Hạ Dật.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Không.....” Tiểu Khải Nhĩ là kết tinh tình yêu của chúng ta, sao anh có thể hiểu lầm như vậy.....Không thể.....

Sắc mặt Hạ Tâm Xuyên tái nhợt, toàn thân rét run, cô rối loạn không ngừng ở trong lòng khẩn cầu,

“Tâm Xuyên, hiện tại không phải lúc thương tâm khổ sở, anh trai cậu đang chờ cậu dưới lầu, cậu nhanh đi a!”

Nghe thấy lời nhắc nhở của Y Đình, Tâm Xuyên mới nhớ tới phong thư trong tay mình, sau khi xe ra, trong phong thư có một vé máy bay đến Montreal, cùng với chiếc chìa khóa.

Đó là chìa khóa phòng khách sạn ở Montreal.

Không có bất cứ chần chờ gì, Hạ Tâm Xuyên nhanh chóng rời đi.

“Làm sao có thể xảy ra chuyện này?”

“Đúng rồi! Bọn họ không phải sắp kết hôn sao?”

“Tiểu thư, cô nói chúng ta có nên báo cảnh sát không?” Thẩm Thiên Huệ nghĩ ra biện pháp thực tế.

“Không cần..... Không cần, chuyện này cảnh sát không giải quyết được, chờ sau khi bọn họ về, có lẽ thật có một hôn lễ chờ tôi tham gia.”

Y Đình như chút được gánh nặng thở nhẹ nhàng ra, diễn xong rồi, cô cũng nên đi ra, nhưng cô rời đi cũng để lại một chút nghi ngờ trong văn phòng.

“Mau đưa con cho em, anh có nghe hay không, anh cái siêu cấp hỗn.....” Sau khi mở ra phòng thứ hai, Tâm Xuyên lòng nóng như lửa đốt liền la hét tên Khải Nhĩ.

Mặc kệ anh có hiểu lầm cô đến thế nào, cũng không thể bắt cóc con, vạn nhất có chuyện gì xảy ra với con, cô nhất định.....nhất định.....

Chỉ là sau khi tắt cả các đèn trong phòng sáng lên, toàn bộ tiến vào mắt cô, những gì muốn mắng Khải Nhĩ, Tâm Xuyên đều quên sạch.

Trong phòng trừ bỏ giường lớn màu thủy lam, liền là ảnh chụp được treo đầy trên tường.

Nhân vật chính trong mỗi tấm hình đều là cô, cô mặc sức rong chơi trên đường phố Montreal, cô đi dạo giữa rừng lá kim, lần đầu tiên cô nhìn thấy cá voi mà không ngừng cao hứng, tất cả những tấm ảnh này đều chụp ở Montreal khi cô đáp ứng làm người mẫu cho Khải Nhĩ, chỉ là về sau liên tiếp xảy ra chuyện, cho tới bây giờ cô mới được nhìn những tấm ảnh này.

Một tấm ảnh chụp là.....

“Đó là một trong những tấm ảnh anh thích nhất.” Thanh âm Khải Nhĩ đột nhiên vang lên trong không khí.

“Khải Nhĩ, anh ở đâu?” Nghe được thanh âm Khải Nhĩ, Tâm Xuyên vội vàng xoay người tìm kiếm, cũng không thấy bóng dáng anh.

“Bây giờ không phải lúc anh xuất hiện.” Đây toàn bộ đều do anh an bài, mục đích chưa đạt được, sao có thể dễ dàng xuất hiện như vậy.

“Anh định đùa cái gì?” Trời ạ! Cô chút nữa quên mục đích mình vượt qua mấy ngàn ki lô mét đến đây “Khải Nhĩ Đế Tư, nhanh trả con lại cho em, anh có nghe thấy hay không? Bằng không.Bằng không em.”

Lúc này Tâm Xuyên như một con sư tử, chuẩn bị công kích kẻ địch đã làm thương tổn con của cô, chỉ là cái gì cũng không nắm chắc.

“Bằng không em muốn thế nào, em cũng đừng quên “vương bài” hiện tại ở trên tay anh.”

“Còn có, đợi lát nữa, nếu anh biết em không nói thật, em tự biết hậu quả như thế nào đi? Hiện tại em tốt nhất nên nói thật, đưa con trên tay anh là của ai?”

Khẩu khí của Khải Nhĩ cũng giống thường ngày, lời nói tràn đầy trêu tức, chỉ là hiện tại cả trái tim Tâm Xuyên đều đặt trên người tiểu Khải Nhĩ nếu không cô khẳng định sẽ phát hiện ra quỷ kế của Khải Nhĩ.

“Anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tiểu Khải Nhĩ là của em với anh, không phải của Mạnh Dật. không phải, là Hạ Dật. Ai nha! Dù sao tiểu Khải Nhĩ là con của chúng ta không liên quan đến bất kì ai, anh nhất định phải tin tưởng em.” Suy nghĩ đến hậu quả sẽ xảy ra, Tâm Xuyên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng giải thích.

“Tại sao hiện tại mới nói? Nếu anh không bắt cóc con, em có phải định vĩnh viễn cũng không nói cho anh biết?”

“Người ta không kịp nói thôi? Sau khi gặp được anh ở Singapore, chúng ta liền.Sau đó anh cũng biết chuyện gì đã

xảy ra, em. .Em không có cơ hội nói cho anh thôi!”

“Tốt! Vậy em hiện tại nói cho anh biết, em tới cùng có yêu anh hay không?” Khẩu khí Khải Nhĩ trở nên ngưng trọng.

“Em đương nhiên yêu anh, nhưng từ hôm nay, em quyết định sẽ giảm tình yêu của mình với anh, ai kêu anh bắt cóc con chúng ta?” Hại cô lo lắng sợ hãi.

“Nếu anh không bắt cóc con, vậy em liệu có đến nói cho anh biết, em thay anh sinh một đứa bé? Em có thể tới tìm anh, giải thích người em yêu là anh, Hạ Dật chỉ là anh em cùng cha khác mẹ với em? Nếu anh không bắt cóc tiểu Khải Nhĩ em sẽ vì tình yêu của chúng ta mà bay mấy ngàn ki lô mét tới đây? Hoặc căn bản em nghĩ muốn buông ra?”

Bắt cóc tiểu Khải Nhĩ liền giảm bớt tình yêu với anh, nhưng nếu anh không làm như vậy, toàn bộ tình yêu của cô dành cho anh đều biến mất

“Em.” Tâm Xuyên tựa như đứa trẻ bị phạm lỗi liền cúi đầu, không cãi được bất cứ điều gì, chỉ có thể sững sờ ngồi trên giường.

“Em thật sự nghĩ muốn buông tha tình yêu giữa chúng ta sao?”

Khải Nhĩ rút cuộc cũng xuất hiện, anh bước ra từ một cánh cửa khác, không tiếng động đi đến bên người Tâm Xuyên, dùng thanh âm thống khổ khàn khàn nói.

“Em. Anh chưa tới tìm em, ngày đó anh tức giận rồi đi, anh còn vừa đẹp trai vừa có tiền, nhiều người phụ nữ thích anh như vậy, cho dù bây giờ em có được anh, vạn nhất ngày nào đó có người phụ nữ khác xuất hiện. Đến lúc đó nếu mất đi anh.”

Hai mắt Tâm Xuyên ẩm ướt nhìn Khải Nhĩ chăm chú, trong ánh mắt có nồng đậm thâm tình.

“Nhìn thấy cha mẹ đều tìm được người mình yêu cả đời, nhìn bộ dạng Nghiêm gia gia cùng Nghiêm nãi nãi dắt tay nhau, em cũng hi vọng chính mình cũng có thể giống bọn họ.” Đây là hi vọng của mỗi người đàn bà!

Nhìn thấy Tâm Xuyên tự nói, Khải Nhĩ thương tiếc ôm chặt cô, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thờ dài một tiếng, mới chậm rãi nói “Em có biết vì sao quái miêu(yêu tinh mèo) lại có chín mạng không?”

Tâm Xuyên ở trong lòng Khải Nhĩ khẽ lắc đầu.

“Bởi vì nó dũng dũng, không có tình cảm luân hồi, gặp qua rất nhiều người, vật, quái miêu bởi vì không nhận thức được sinh mệnh mà sống chín lần, mãi cho đến khi nó gặp được một con bạch miêu(mèo trắng) hồ hững mỵ lệ.”

“Nó dùng tất cả phương pháp để hấp dẫn bạch miêu, rốt cuộc bạch miêu cũng tiếp nhận nó. Cùng ở chung một chỗ là khoảng thời gian vui vẻ nhất của cáo chín đuôi, chúng sinh rất nhiều tiểu miêu khác, mãi đến khi tiểu miêu đã lớn, bạch miêu cũng già đi, mỗi ngày quái miêu vẫn cẩn thận chăm sóc bạch miêu.”

“Sau đó?” Tâm Xuyên rời khỏi vòng ôm của Khải Nhĩ, cấp bách muốn biết kết quả của quái miêu cùng bạch miêu.

Khải Nhĩ nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Tâm Xuyên, tiếp tục nói “Về sau bạch miêu chết, quái miêu thương tâm ôm bạch miêu không ngừng khóc, mãi cho đến một ngày, quái miêu không khóc cũng không động, ôm bạch miêu cùng chết, về sau quái miêu liền không sống lại nữa.”

Tâm Xuyên rất không dễ để ngừng khóc, nhưng khi nghe đến kết cục này, lại nhịn không được rơi xuống.

“Em vì quái miêu và bạch miêu chết đi mà bi thương sao?” Khải Nhĩ ngồi bên cạnh Tâm Xuyên, phụ trách lau nước mắt cho cô.

“Không phải, em vì chúng nó hạnh phúc mà cảm thấy coa hứng.”

“Anh cũng vậy.” Khải Nhĩ vươn tay ra ôm cô vào lòng, hưởng thụ mùi hương thơm ngát của cô, mềm nhẹ tí mĩ hôn mái tóc cô, sau đó ôn nhu nói “Em có nguyện ý trở thành bạch miêu của anh không?”

Tâm Xuyên theo bản năng mà tựa gần vào lồng ngực anh hơn, hưởng thụ nụ hôn mềm nhẹ của anh, gật đầu, nói “Em nguyện ý?”

Cứ như vậy, bọn họ ai cũng không muốn phá hoại giờ khác này, dựa vào nhau, mãi đến khi.

“Cho nên anh căn bản không bắt có tiểu Khải Nhĩ, đúng không?”

Nghe vậy, thân thể Khải Nhĩ trở nên có phản cứng ngắc.

“Là anh cùng anh trai em, Y Đình thông đồng lừa em đến đây, đúng không?”

Tâm Xuyên biết bọn họ làm tất cả vì muốn tốt cho cô, nhưng cô vẫn hơi giận bọn họ vì lấy tiểu Khải Nhĩ ra vui đùa.

Lần này, Khải Nhĩ càng khẩn trương!

“Em cũng biết, nếu anh không làm vậy, em cũng sẽ không đáp ứng lời cầu hôn của anh, đúng không?”

“Em cũng không nói muốn gả cho anh!” Tâm Xuyên lập tức giữ khoảng cách với Khải Nhĩ.

“Rõ ràng em nói em nguyện ý!”

“Anh hỏi em có nguyện ý trở thành bạch miêu của anh không, lại chưa nói muốn thành cô dâu của anh!”

Làm sao có thể như vậy?

“Tâm Xuyên, vừa mới anh nói nhiều như vậy, chẳng lẽ em.”

“Đúng rồi, tiểu Khải Nhĩ hiện tại ở đâu?”

“Ở nhà bà ngoại, liền là nải nải trong miệng em!”

“Anh là nói. Sao có thể trùng hợp như vậy?”

“Không sai, em rõ ràng nói muốn kết hôn với anh!”

“Khải Nhĩ Đế Tư, anh có biết ở cùng với một người cả đời, tối thiểu nhất cũng phải biết được người trong nhà của nhau? Còn có, rõ ràng anh là nhiếp ảnh gia, tại sao đột nhiên lại trở thành tổng giám đốc của một tập đoàn xuyên quốc gia? Mặt khác.”

Tâm Xuyên đứng lên, đi đến một tấm ảnh mà cô vừa dừng chân lại, chỉ vào nó hỏi “Tấm ảnh này anh chụp lúc nào, tại sao em không biết? Em cái gì cũng không biết, anh nói, em còn có thể tin nhiệm anh, kết hôn với anh sao?”

Tấm ảnh trên tường là tấm ảnh Tâm Xuyên nằm nghiêng ngủ say, chỉ dùng chăn mỏng che khuất những vị trí quan trọng, da thịt trắng hồng, tản ra khí tức mê người.

“Anh chính là nhờ vào tấm ảnh này mà vượt qua những ngày không có em, hướng hồ, lúc em chìm đắm trong bể tình thật sự rất đẹp, cho nên sau khi hoan ái, anh thừa dịp em sức cùng lực kiệt mà chụp lại.” Khải Nhĩ vội vàng đi đến bên người Tâm Xuyên, giải thích nghi hoặc cho cô.

“Đại sắc lang!” Tâm Xuyên đấm lồng ngực Khải Nhĩ bày tỏ sự bất mãn.

“Dạ dạ. Anh là đại sắc lang, nhưng chỉ thế với em” Khải Nhĩ cầm tay nhỏ Tâm Xuyên hôn lên.

“ Vấn đề của em anh còn chưa trả lời hết! Em hỏi anh, nếu lúc trước không phải Peter muốn anh để ý em, anh cũng không tính cứu em, đúng không?”

Sau khi Tâm Xuyên tự Montreal trở lại Đài Loan không lâu, cô một mình tới “ PUB”, mà Peter liếc mắt một cái liền nhận ra cô, nói với cô quá trình sở dĩ Khải Nhi trùng hợp xuất hiện, đúng lúc cứu cô.

Cho nên, người cô nên cảm ơn phải là bạn tốt Peter của anh.

“Này..... Em nhất định phải nghe anh giải thích, anh trước nói cho em trong nhà anh còn nhưng ai. Anh có cha, mẹ, bọn họ hiện tại đều ở Đài Loan, bởi vì họ khẩn cấp muốn nhìn thấy cháu mình.”

“ Còn có, anh có một đứa em trai, tại sao anh đột nhiên lại trở thành tổng giám đốc, đều là bởi vì ước hẹn năm năm.”

Cứ như vậy, Khải Nhi đem tất cả mọi chuyện, một chữ cũng không thiếu kể lại cho Tâm Xuyên, nhưng nhìn sắc mặt của cô liền biết cô cô tựa hồ còn chưa vừa lòng, nhất là lúc ở PUB.

Nhưng cũng không sao, anh còn kế hoạch B- sắp dụ Tâm Xuyên cùng anh kết hôn, nếu không thì còn kế hoạch C, kế hoạch D.....

Dù sao anh cũng không thiếu quân sư nguyện ý giúp anh, anh nhất định sẽ đeo được nhẫn vào ngón áp út của Tâm Xuyên, đeo lên chiếc nhẫn anh chọn lựa tỉ mỉ cho Tâm Xuyên

--- ---- Hết-----

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Lạnh Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.